

Серія «Ревани історії: креативна революція»

М. І. Сенченко

КРЕАТИВНА РЕВОЛЮЦІЯ

Київ
Видавництво «Ліра-К»
2018

УДК 316.658:07](02.063)

С31

*Засновник (фундатор) серії і відповідальний редактор
М. І. Сенченко*

Сенченко М. І.

С31 Креативна революція / М. І. Сенченко. – Київ :
Вид-во «Ліра-К», 2018. – 200 с.

ISBN 978-617-7605-30-9

«Креативна революція» – це нова сенсаційна версія нашої політичної історії, яка руйнує звичні уявлення і міфи про рушійні сили і справжні причини основних подій кінця XX початку XXI ст. Це жорстока правда про сучасний світовий порядок, історія про те, як американська «вільна ринкова економіка» підкоряє Україну, використовуючи продажну місцеву ксеноеліту.

У праці наведено проекти креативних реформ, реалізація яких дасть можливість країні вийти з кризового стану і протягом одного-двох років кардинально змінити стан фінансово-економічної і соціальної сфер.

«Креативна революція» – так важлива і так нищівно розвінчуюча книга, що вона цілком могла б стати каталізатором, поворотним моментом, відправною крапкою і рухом за економічну і соціальну справедливість.

УДК 316.658:07](02.063)

ISBN 978-617-7605-30-9

© Сенченко М. І., 2018

© Видавництво «Ліра-К», 2018

Вступ

Україна в небезпеці! Глобальні олігархи (Г-олігархи) незалежно від країни походження і керовані ними політики думають не про народ України. Їх цікавить тільки територія, і якщо вони об'єднують свої капітали з українськими, то для ще більшого поневолення і пограбування чужих для них народів. Не треба багато знати. Варто подивитися на газову проблему. Народ України змушують платити за газ за європейськими цінами, а український газ із території України йде на збагачення Г-олігархів.

Чому в Лівії при владі Каддафі народ не платив за газ, чому в Туркменістані й Казахстані газ безкоштовний для населення цих країн? Тому що там розуміють труднощі свого народу, люблять народ і разом з тим побоюються його.

Патріотів України ми закликаємо до об'єднання поки не пізно.

На нинішньому етапі розвитку Україні варто триматися подалі від США і Європи. І тут варто згадати слова Ф.І. Тютчева:

*Как перед ней ни иштьесь, господа,
Вам не снискасть признанья от Европы:
В ее глазах вы будете всегда
Не слуш просвещенья, а холопы.*

Єдиний вірний шлях розвитку України як самостійної держави – в рамках позаблокового статусу, без депутатів у владних структурах, з Кабінетом Міністрів, до складу якого входять професіонали-фахівці різних спеціальностей, а не

політики – потенційні хабарники і розкрадачі бюджету. Прикладом для наслідування можуть бути Білорусь і Китай.

Для патріотів України настав зірковий час об'єднатися і виробити спільний план дій проти свого антинародного (читай — злочинного) правлячого режиму, своєю діяльністю сприяти просвіті народу і підготовці до спільної (але не оранжевої) креативної революції, без кровопролиття і брехливих обіцянок. Об'єднати народ України зможе тільки креативний середній клас, а не нинішні олігархи і куплені депутати їхніх партій.

Керівникам нинішнього антинародного режиму в Україні з проамериканським президентом завжди варто пам'ятати про те, що настане час і з них спитають за все, і будуть презирливо ставитись до них, як зараз презирливо ставляться до більшовиків, які захопили владу в 1917 році і пролили море народної крові.

Сучасна влада та їхні прислужники з продажних журналістів тренуються в одурманенні народу, змушуючи його повірити в можливу дружбу з НАТО. Навіть висунули теорію про те, що Україна не може бути позаблоковою державою. І тепер вони тягнуть Україну в НАТО, яке є одним із головних інструментів у виконанні планів Г-олігархії поневолення світу і знищення шести мільярдів «лишнього» населення земної кулі, в тому числі й України. Крім того, НАТО, згідно з одним із його завдань, має захищати місцевих олігархів від протестних дій народу.

А ми, Народ України, повинні побудувати таку країну і таку економіку, щоб збулися пророчі слова М.В. Гоголя: **«Пройдет еще немного лет и Европа придет к нам не за покупкой пеньки и масла, а за покупкой мудрости, которая больше не продается на европейских рынках».**

Розділ 1

УКРАЇНА І СВІТ

1.1. Що чекає людство в XXI столітті?

На це запитання жорстко й цинічно дає відповідь фінансист, політичний діяч світового масштабу, член Ради Більдерберзького клубу, засновник і перший Голова Європейського банку реконструкції і розвитку, головний радник колишнього президента Франції Ф. Міттерана – Жак Атталі:

«У наступному тисячолітті долю людства визначатиме нове покоління переможців і переможених. Новий світовий порядок не буде безтурботною, гармонійною утопією. Навпаки, конфлікт найбільш вірогідно виникне саме зараз, коли завершилася «холодна війна». Нерівність розколе новий світ, як і Берлінська стіна, що колись розділяла Захід і Схід...

Навіть у найбільш привілейованих націях далеко не всі одержать рівну частку при розподілі незчисленних багатств у новому світовому порядку. Більшість людей, що живуть на більш спроможній Півночі, zalитій приголомшуючим потоком інформації і розвагами, перетвориться на слабовільних і зубожілих «пішаків», яким належить бути лише безпорадними свідками всемогутності і розгулу багатой меншості і відчувати при цьому чорну заздрість. (Чи не про нас це?)

Прості люди будуть з відчуттям шанобливого страху і з обуренням поглядати на ті, що ростуть, немов на дріжджах, багатства, і бовваніють над їхніми головами хмаро-

чоси влади, куди вхід їм буде заборонений... У болісному відчаї, позбавлені всякої надії, народні маси, що живуть на периферії, споглядатимуть яскраву картину процвітання і багатства. В марній спробі перейти, за виразом Е. Тоффлера, від сповільненого до прискореного світу, їм доведеться вести життя живих мертвяків... Багаті процвітаючі зони безтурботно будуть сусідами з обширними жебраками-регіонами... (Чи не спостерігаємо ми це навколо Києва?)

Масова міграція з Африки укупі з потоками європейців зі Сходу в процвітаючі держави призведе до ідеї зведення нової Берлінської стіни, яка запобігатиме потоку біженців, що прагнуть знайти притулок у центрах процвітаючої Півночі... Ні Тихоокеанська, ні Європейська сфери не прийматимуть численних бідняків. Вони закрийють кордони перед тими іммігрантами, які відмовлятимуться повертатися в свої занурені в морок неуттва і убогості землі після проведеного «в гостях» цілком достатнього трудового терміну»¹.

Ніколи ще світ не перебував у такому полоні законів, продиктованих грошима. Грошовий порядок стане універсальним від Сант-Яго до Пекіна, від Йоганнесбурга до Москви... Люди скрізь приноситимуть жертви богам мамони... Виникне щось подібне до безумства номадів. Відмінність між культурою і варварством, між життям і смертю зникне... Уявлення про глобальне служіння зажадає насамперед таких політичних лідерів, які визнають необхідність обмежень і володіють достатньою мужністю, щоб відмовитися від традиційних понять про національний суверенітет. Можна чекати розвалу окремих націй... Жереб кинуто, отже, тепер варто, не зупиняючись, продовжувати гру... Ставки в такій грі високі: йдеться про політичне й економічне панування над світом.....

У новому світовому порядку, що настане, будуть і переможені, і переможці. Число переможених, звичайно, перевищить число переможців. Вони прагнутимуть одержати шанс на гідне життя, але їм такого шансу не да-

¹ *Атталі Ж.* На порозі нового тисячоліття. – М. : 1991. – С. 37.

дуть. Вони опиняться в загороді, задихатимуться від отруєної атмосфери, а на них ніхто не стане звертати уваги через просту байдужість. Усі жахи ХХ століття зблякнуть у порівнянні з такою картиною»². (Чи хочемо ми цього?)

Німецько-французький учений, лауреат Нобелівської премії Альберт Швейцер, у своїй знаменитій книзі «Культура і етика» в розділі «Провина філософії в занепаді культури» пише: «Ми живемо в умовах, що характеризуються занепадом культури. Ми зійшли зі стовпової дороги розвитку культури, оскільки нам не властиво замислюватися над долею того, що прийнято називати культурою... Для всіх очевидно, що самознищення культури йде повним ходом... Без боротьби і без шуму культура поступово занепадає. Як, чому вичерпалася культуротворча енергія народів? Вирішальним чинником є неспроможність філософії. Ніхто не спромігся встановити компоненти нашого духовного життя. Ніхто не перевірів наскільки благородні ідеї, що є її рушійними силами. Сучасна людина, ставши жертвою перенапруження, все більше випробовує потребу в зовнішньому відверненні...

Зосередженість, необхідна для роботи над собою, для серйозного читання, для серйозних розмов, дається нелегко. Абсолютне неробство, розвага і бажання забуватися стають для людини фізичною потребою. Не пізнання і розвитку шукає вона, а розваги.

Ми вступили в нове середньовіччя. Загальним актом волі свобода мислення вилучена з уживання, мільйони індивідів відмовляються від права на мислення. Позбавлення від нинішнього середньовіччя буде набагато важчим, ніж від колишнього. Нині йдеться про те, щоб спонукати мільйони індивідів скинути із себе власноручно надіте ярмо духовної несаможитливості... Пропаганда остаточно зайняла місце правди. Наше духовне життя дезорганізоване. Надорганізованість нашого суспільного життя виливається в організацію бездумності. Пригнічена більшість громадян на-

² Там само. – С. 38.

ших безкультурних культурних держав усе менше вдається до роздумів. Деморалізація індивіда йде повним ходом...

Страшна правда того, що в міру історичного розвитку суспільства і прогресу його економічного життя, можливості процвітання культури не розширюються, а звужуються, залишилися неусвідомленою... Наскільки тісно пов'язані між собою народи, видно з того, що всі вони разом приречені на однакову звироднілість».

Маніпуляція найкраще вдається тоді, коли люди не усвідомлюють, що ними маніпулюють. Інакше вони стали б чинити опір цьому, і їх довелося б примушувати шляхом насильства. Але оскільки управляти «коліщатками», що вільно обертаються, набагато легше, ніж тими, що обертаються примусово, то маніпуляція виявляється куди більш дієвим інструментом влади, ніж примушення.

Щоб будь-яка маніпуляція стала ефективною, починати потрібно зі свідомості людини, адже саме свідомість – той самий центр управління, де ухвалюються рішення: що за-своювати, до чого виявляти цікавість, на що знаходити час. Саме довжина хвилі (частота коливань) власної свідомості людини і визначає те, що вона робить нібито із власної волі, а чого не робить. І тому маніпулятори, вселяючи людям цілком певні образи й стереотипи мислення, намагаються тим самим програмувати їхню свідомість так, щоб вони спрямовували свою енергію (віру, інтереси, час) на потрібні їм цілі та проекти.

Проте ми повинні пам'ятати й шанувати свою стародавню історію, православну віру і не йти на повіді маніпуляторів. *«У кожного народу є історія та історії, що лежать в основі великих релігій, – найдовготриваліші та фундаментальні, – пише колишній директор бібліотеки Конгресу США Джеймс Біллінгтон. – Біблійна історія – лежить в основі власне американської культури. Першою книгою, виданою в американських колоніях Англії, була рифмована версія «Книги псалмів», які регулярно співають на пуританських богослужіннях. Наш перший президент сказав у своїх двох прощальних посланнях – континентальній армії*

і, потім нації, – що система нашого типу не виживе, якщо народ не буде моральний, а моральність ця не виживе без релігії.

Плюралізм, який в Америці історично набув виду множинності переконань, часто заміщався біля нашої еліти монізмом байдужості. Нації, яка втратила джерело молитви і надії, вбудоване в саму свою основу, буде важко зрозуміти, – не говорячи вже про те, щоб відповісти на це відповідальними діями, – відродження і зростання ролі релігії в ісламському світі, в світі індуїзму, навіть у світі східного християнства. Якщо ми не в змозі прислухатися до іншого народу, коли він шепоче молитви в своїх святилищах, може статися так, що ми почуємо його бойові крики на полі бою»³.

Така точка зору дає нам можливість виразно побачити нашу участь у цій грі – більшість людей хоче того, що їм пропонують: телебачення, газет, розваг, предметів розкоші, всього, що приносить задоволення. Кінцево, такі їх бажання перебувають у прямій залежності від багатьох чинників, але врешті-решт власний стиль життя кожна людина вибирає сама.

Задумавшись, ви зрозумієте, чому релігійне поле православної країни намагаються поділити. Бог єдиний, але недоумки Верховної Ради намагаються впроваджувати на території Православної України свої секти, що заохочують матеріалізм, одностатеві шлюби і тому подібне.

Католицька Польща, реалізуючи цивілізаційні проекти «Річ Посполита — від моря до моря» і «Римська імперія», намагається «окатоличити» Україну. Вона знову, як і в минулому, залучає до реалізації цього проекту хазарів – недобитих Великим князем Святославом у 965 році.

Маніпулювати людиною можна лише в тому разі, якщо вона не усвідомлює своєї духовної істоти і своєї духовної

³ Джеймс Біллінгтон. Гуманитарные последствия информационной революции. – В кн. «Проблемы выбора». – М. : Изд. дом «ИНФРА-М», Изд-во «Весь мир», 2001. – С. 119 – 128.

природи. Духовний потенціал людини – сприйняття, спомин, володіння астральними енергіями – набагато вищий, ніж прийнято вважати. Як свідчать езотеричні джерела, в колишні епохи первісні люди свідомо використовували такі здібності і тому мали природний доступ до вищих розмірностей Світобудови. Духовні сили, тонкоречовинна дія на матерію і надчуттєве сприйняття були для них такою самою нормою життя, якими для сучасних людей є електрика, телебачення і комп'ютер.

Проте людство втратило ці знання. Більше того, «добре поінформована» сучасна людина просто не вірить в існування вищих розмірностей і паранормальних здібностей. Здебільшого це пояснюється впливом «нормальних» наук і релігій, які завзято оспорюють подібні погляди або оголошують їх походження втручанням «лукавого». Не дивлячись на зовнішню протилежність у поглядах, ті й інші стоять на схожих догматичних, антидуховних позиціях.

Зміна ідеологічного курсу на економічний призведе Україну до розвалу на дрібні держави. Ці процеси торкнуться слабких, тобто тих, хто нині впевнений, що все це – політика, яка його не стосується. Кажучи словами Л. Тихомирова, державні принципи всякого народу тісно пов'язані з його національною самосвідомістю, з його уявленнями про мету його існування. З цього виходить, що суспільство, підкоряючись одним законам, гине, а підкоряючись іншим – міцніє. В одному випадку моральність сприймається як марновірство, дурощі, відірвані від реальності, а в іншому стає наріжним каменем суспільства. Існування України залежить від того, яке місце у нас посяде моральність. Чим вона буде – архаїзмом, що виріс з марновірства, чи наріжним каменем усієї соціальної конструкції.

Коли ми дивимося вперед у майбутнє, то бачимо Україну як національну державу, що захищає та обслуговує українську національну культуру. Після тривалої перерви, після болісного комуністично-олігархічного провалу Україна повинна повернутися до вільного самоутвердження й самостійності, знайти свій здоровий інстинкт самозбереження,

примирити його зі своїм духовним самопочуттям і почати новий період свого історичного розквіту.

Двадцять п'ять років терпить український народ пригноблення; і, здається, немає їм ні кінця, ні краю. Двадцять п'ять років зневажають темні і злочинні люди його незалежність, розділяють народ на партії і секти, намагаються заборонити йому молитися, знищують морально й фізично його кращих людей – найбільш віруючих, найстійкіших, найхоробріших і національно відданих, пригнічують його свободу, спотворюють його духовний світ, марнотратять його надбання, розоряють його господарство, розкладають його державу, відучують його від вільної праці та вільного натхнення... Двадцять п'ять років обходяться з ним так, ніби то він був позбавлений національної гідності, національного духу і національного інстинкту.

Ці роки насильства й сорому не пройдуть дарма: не можна народному організму «заборонити здоров'я» – він прорветься до нього за всяку ціну; не можна погасити в народі відчуття власної духовної гідності – ці спроби тільки збудять його до нового усвідомлення і нової сили. Те, що переживає зараз український народ, є строгим і довгим навчанням, живою школою душевного очищення, смиренності і трезвіння. Перше пробудження, можливо, буде пристрасним, непомірним і навіть запеклим; але подальше принесе нам новий український націоналізм із його істинною силою і в його істинній мірі. Цей націоналізм ми й повинні нині промовити і оформити.

На протилежність усякому інтернаціоналізму – як сентиментальному, так і жорстокому; на противагу всякій денационалізації – як побутовій, так і політичній ми сверджуємо український націоналізм, інстинктивний і духовний, сповідаємо його і зводимо його до Бога.

Ми вітаємо його відродження. Ми радіємо його духовності і його своєрідності. І ми вважаємо дорогоцінним, щоб український народ не зв'язував себе ніякими інтернаціоналістичними «симпатіями» або «зобов'язаннями», ніякими входженнями в європейський дім тощо.

Кожний народ має національний інстинкт, даний йому від природи (а це значить – від Бога), і дари Духу, що влиті в нього Творцем усіляких благ. І біля кожного народу інстинкт і дух живуть по-своєму і створюють дорогоцінну своєрідність. Цією українською своєрідністю ми маємо дорожити, берегти її, жити в ній і творити з неї: вона дана нам одвічно, в зачатку, а розкриття її було задано нам упродовж усієї нашої історії. Розкриваючи її, здійснюючи її, ми виконуємо наше історичне призначення, відректисся від якого не маємо ні права, ні бажання. Бо всяка національна своєрідність по-своєму виявляє Дух Божий і по-своєму славить Творця.

Кожний народ по-своєму одружується, народжує, хворіє і вмирає; по-своєму лікується, трудиться, господарює і відпочиває; по-своєму горює, плаче, сердиться і зневіряються; по-своєму усміхається, жартує, сміється і радіє; по-своєму ходить і танцює; по-своєму співає і творить музику; по-своєму говорить, декламує, говорить дотепно і ораторствує; по-своєму спостерігає, споглядає і творить живопис; по-своєму досліджує, пізнає, міркує і доводить; по-своєму благодіє і приймає гостей; по-своєму зводить будинки і храми; по-своєму молиться і проявляє героїство... Він по-своєму підноситься духом і кається. По-своєму організовується. У кожного народу своє особливе відчуття права і справедливості; інший характер; інша дисципліна; інше уявлення про етичний ідеал, інший сімейний устрій, інша церковність, інша політична мрія, інший державний інстинкт. Словом: у кожного народу інший, особливий душевний настрій і духовно-творчий акт.

Так іде від природи і від історії. Так іде в інстинкті і в душі. Так нам усім дано від Бога. І це добре. Це прекрасно. Різні трави і квіти в полі. Різні дерева і хмари. Багатий і прекрасний сад Божий; рясний формами; блищить фарбами і видами; сяє і радує різноманіттям...

Усе хоче співати і славити Бога: зоря, і конвалія, і ковила, і ліс, і поле, і дорога, і вітром піднятий пил.

1.2. Чому так приваблива Україна?

Природа України – це всеохоплюючий край краси! Колорові фарби українського пейзажу наповнюють серце отрутою жагучої пристрасті, а теплі півтони навівають на душу ніжну тугу.

Ніде у світі картина, що відкривається перед очима, не дає стільки таємних обіцянок!...

Здається, що зараз за цим сонним бором, дубовим гаєм лежить обітована країна і варто тільки вийти із зачарованого кола, щоб побачити втілене божество!...

Такі священні дієства в природі України відбуваються невинно. Коли рожевий фіміам курить над срібною річкою, різнокольорові тіні повзуть від горіхової хащі, покритий дубняками пагорок одягається у фіолетову мантию, білі хмари плывуть сліпуче блакитним небом чи брунатні череди, ніби мазки маляра, укривають плямами зелені пагорки, на душі стає так добре, як у церкві!...

Виникає бажання писати яскраво-червоною кров'ю серця про кохану Україну! Вона підкоряє і обеззброює, зачаровує своєю красою. Оксамитовий моріг присипляє серед квітів, тихоплинні річки наповнюють слух солодкозвучним дзюрчанням, соснові ліси заколисують казковим шелестінням. Срібнолисті тополі не можна промінати на кошлаті ялинки, і димні хатинки півночі не можна порівняти з білими мазанками, під покровом вишневих садків.

Чиє серце не здригнеться при згадуванні про чудову українську місячну ніч, що стала улюбленою темою для митців. Досить такого трію, як Пушкін, Гоголь і Куїнджі, щоб отримати про неї достатнє уявлення. Але чудові літні ночі з солов'їними трелями не вичерпують різнобарвності мотивів України. Більшості з них ми просто не знаємо. Ідилічний пастушок з калиною сопілкою, що пасе корів на буйних луках України, міг би багато чим доповнити полотен академічної виставки. Південна природа – це втілена пристрасть! У зимових строкатих вечорницях ми бачимо її прелюдію, жаркі літні дні під тінню плодоносних малино-

вих слив і бурштинових черешень – одне з багатьох її проявів. Проте поезія України не полишена туги, свої зворушливі елегії вона запозичує в природі. Немає більшого виразу горя і страждання, ніж те, що розлите в осінньому дріманні вмираючих осокоїв, на оголених сучках яких сидять мерзлякуваті чорні галки, начебто покинуті жінки. Навіть молодечество в Україні нерозривно пов'язане з тугою покинутої нареченої і відмічена кров'ю червоних маків на гостинному городі. Світлі сумні далечі просвічуються за вітровалами лісних чагарників.

Одинокі дикі груші в безкрайньому полі сумно прикрашають своїми зеленими шапками задумливу рілля й ведуть мову про приховані жіночі сльози й трагедії домашнього побуту...

Серце України є ще більш барвистим. Біленькі острівці хат живуть своїм первісним життям під тінню гіллястих дерев, зберігаючи колишню простоту звичаїв, гоголівське багатство фантазії й гумору. Є достатньо підстав зустріти в них глибочінь почуття і думок, що звучать у творчості митців українського слова. Потрібно тільки зрозуміти, що думають ці мальовничі пагорби на височинах, куди приваблюють зелено-кучеряві тополі – усе це тримає в собі поетичну таїну України і в постійному зв'язку з ласкавою яскравою природою наповнює душу потужним натхненням, якого ніколи не буває на півночі.

Гілка смолистої тополі, що розбрунькувалася навесні – радіючий прообраз України, в той час як кошлатий червоний верболоз нагадує північну Русь!...

У цих коротких арабесках промайнуло вже багато видових штрихів, але чим більше пишеш, тим далі розгортається широчінь безмежного сюжету.

Села й сільця в найрізноманітніших поєднаннях мальовничої місцевості, озера й річки в зелених очеретах, чорна рілля і червоно-бурі килими квітучих полів... Здається, немов летиш у повітрі, над старовинними білими церквами й каплицями, як блакитні струмки оперізують блідо-золоті діброви й купи дерев з прив'язаними до них круторогими волами...

Якщо опинитися в Україні в дуже безлюдному місці, посередині невідомих безкраїх полів, які розділяють лісові хащі, й поглянути на закраїну неба, то можна впевнитись вочевидь яка величезна сила природи там, де, крім неї, не діють ніякі людські закони, де тонкі гілки дерев на тлі блакитного неба є єдиними письмовими знаками, на яких ведеться літопис селянських господарств, забутих на карті сіл і хуторів...

Шеренги вогнених соняшників і повзучі баштани, зелені огорожі кукурудзи і білі поля гречки. Це українські плантації, на яких працюють, як співучі пташки, напівоголені жінки. Білий одяг облямовує їхні бронзові талії. Вони працюють під палючими променями сонця на гарячих полях півдня. Рідна природа виглядає з округлих смуглястих форм цих мужніх вогняних слов'янок, а чорні, як смола, коси, розтріпавшись, отіняють співаючі соковиті, як стигла вишня, губи. Їхні пісні повні пристрасті і страждання, вони вириваються з пружних грудей й завмирають на могилах у привільному степу.

Українська жінка є центральним образом кожного опису України. Недарма її оспівали народні витії, виділяючи для неї стільки місця в поезії, і смуглянка Ганна цілковито володіє їхніми думками.

Але це й не дивно. Українська жінка перебуває в, цілком особливих умовах. Вона самотійна безконтрольна княгиня в домашньому побуті українця, взагалі не полишеному деякої частки тонкого мазохізму.

Українка завжди серйозно ставиться до свого кохання. Останнє особливо відображається на шлюбі. Не дівчину віддають заміж, а вона вибирає собі жениха. Вона не тільки рівноправна з чоловіком, а начебто його гордовитий опікун. Тому вільне кохання, не дивлячись на цілковиту самотійність української жінки, зовсім не користується популярністю.

Такий порядок речей породжує в жінках надзвичайну серйозність і стійкість поглядів. Переконати в чомусь українку, що зновилася, є зовсім непосильним завданням,

перед яким пасує кожен чоловік, а тим більше чоловік апатичний. Зате вона вміє насолоджуватись, як цього не вміє жодна жінка іншої національності. Вона кохає поривчасто, палко і ніжно, цнотлива й від природи невинно-розбещена. Душа її повна поезії, а тіло – гріховних помислів. Вона вміє повністю віддаватися своїй пристрасті й жити нею, як митець!... Щасливий той чоловік, чи то він українець, чи іншої національності, який назве соромливу красуню своєю дружиною. Він покуштує її «дрючка», зате ніколи й ніде в Європі не зазнає стільки насолоди і чарівних переживань палкого кохання.

І українка прекрасно це усвідомлює, в її ставленні до чоловічої статі проявляється навіть деяка бравада правом господарювати й дивитися на чоловіка, як на ледачий, неповоротливий і надзвичайно шкідливий витвір Творця, який потребує особливого догляду.

Догляд цей кожна українка вважає для себе обов'язковим і виконує свої повноваження з великим бажанням, бо вільному вибору звичайно де нестями кохає свого чоловіка, бачить у ньому свій ідеал і взагалі підносить його до небес... «Бачили очі, що купували, їжте, хоч повилазьте» – типова приказка для української жінки. Вона каже так з почуття власної гідності, якщо наблизила до себе парубка хоч одного разу, тим більше, якщо вона це робить постійно.

Українка довго схильна дивитися скрізь пальці на провини чоловіка і прощати йому, ніж пізнавати розчарування. Розчаруватися в коханому чоловікові для неї нестерпно тяжко, вона після цього безповоротно нещаслива і зневажає головним чином саму себе за невдалий вибір.

Ось тому українське весілля буває особливо веселим, задушевним і захоплює безпосередньою радістю і молодих, і старих. Спомини про гучні весільні гулянки зберігаються в Україні невизначено довго.

Таким чином, завдяки історичним умовам побуту відмітною рисою української жінки є широкий ясний світогляд. Чудова природа України створює відповідні рамки і сприяє

розумовому саморозвитку жінки. Жіноча емансипація в Україні має грандіозні розміри, і проти неї неможливо знайти жодного розумного заперечення. Її думки, почуття, пристрасті й розчарування майже чоловічі, так само сильні й прямолінійні, а працездатність, мабуть, перевищує чоловічу.

Стільки ж поезії як у шлюбі, міститься для української жінки і в материнстві. У жодній нації вагітність не створює для жінки стільки небезпеки й божевільних труднощів, як в українок. Господарчий устрій не може змінитися й під час хвороби домогосподарки і нещасна пані повинна виконувати як завжди всі свої обов'язків дома, і в полі. Легко зрозуміти, чому мелодії українських пісень такі сумні і тузливі...

1.3. Міфотворчість «правителів» України

«Влада в Україні – це високорентабельний бізнес» – так охарактеризував владні структури Валентин Симоненко, який тривалий час був головою Рахункової палати України⁴. Це справді так, тому вже понад чверть століття українців тримають за дурнів і годують міфами. Спочатку це робили «М. Горбачов і його команда», створивши міфи про якусь «перебудову», «загальнолюдські цінності», «нове мислення» тощо.

Але люди хутко зрозуміли, що тут до чого. Навіть анекдот був такий: «Зустрічаються на тому світі Хрущов і Брежнєв і запитують один одного: Микито, ти щось будував? – Ні! – Відповідає Хрущов і в свою чергу запитує: А ти будував? Ні! Відповідає Брежнєв. То що ж тоді Горбатий перебудовує?». Як кажуть, без коментарів...

Потім «самостійну» Україну почали годувати міфами нові «князьки». Спочатку вкрали в народі всі його збереження, розпродали Чорноморський флот, знищили промисловість, науку й освіту, зруйнували сільське господарство. Попервах це робили під виглядом проведення реформ і

⁴ Газета «Голос України», 16.06.2007, № 105.

розбудови ринкової економіки (Л. Кравчук), потім – під виглядом «демократичних реформ, яким немає альтернативи» (Л. Кучма).

Зовнішня політика цих президентів була багатовекторною: чи то Схід, чи то на Захід – зрозуміти було важко, але міфотворчість для них була також багатовекторною, з надією на Міжнародний валютний фонд (МВФ), Європейський банк реконструкції і розвитку (ЄБРР), Сполучені Штати Америки, Європейський Союз і так далі. Саме ця міфотворчість призвела до зовнішніх запозичень у вигляді 77 мільярдів доларів – лихварського зашморгу, з оплатою в середньому 10 (десятина хазарському каганату) відсотків щорічно.

Нинішній президент України П. Порошенко продовжує вперто годувати нас міфами про вступ до НАТО і Європейського Союзу. Але Україна ніколи не вступить у Євросоюз. На це є багато причин. Але про одну, основну слід сказати. «Це злидений рівень життя українського народу, який нижчий за європейський, як мінімум, у 20–25 разів. Хто ж візьме на своє утримання 40 мільйонів осіб? Якби Європа зважилася на такий крок, то це для неї обернулося б соціально-економічною катастрофою.

«Європейське членство – справа далекого майбутнього», – такою була відповідь про перспективу України стати членом ЄС комісара Євросоюзу з питань зовнішніх відносин і європолітики сусідства Беніті Ферреро-Вальднер. – Це питання може обговорюватися, але в майбутньому». Вона зазначила, що розуміє певне розчарування українців, коли вони чують, що ЄС на сьогодні не передбачає майбутнього членства, і висловила переконання, що багато чого має бути зроблено також в Україні. «Користуйтеся тим часом, що ви маєте. Якщо ви хочете більшого, ви його одержите»⁵, – наголосила комісар. Проте ані президент, ані його адміністрація не чують цього. Або не бажають чути.

Запасний варіант у вигляді Організації за демократію та економічний розвиток – ГУАМ, що його намагалися розви-

⁵ Газета «Голос України», 16.06.2007, № 105.

вати президент В. Ющенко та його команда, перспективи не має, тому що до неї входять країни, економіка яких розвалена не менше за українську, якщо не більше.

Можна знайти ще багато міфів у політиці сучасної президентської адміністрації, але стратегія «керованого хаосу», невидимої війни дедалі більше дається взнаки, а протекти ознак стабільності – економічної або політичної – знайти неможливо.

Єдине, в чому були стабільними всі президенти, то це, по-перше, у виконанні рекомендацій «Римського клубу» щодо зменшення кількості власного народу по 300 тисяч чоловік щорічно, а по-друге, це турбота про особисте збагачення, збагачення родин, «любих друзів», «кумів»...

1.4. Військова демократія Заходу

Майже всі українські політики, за невеликим винятком, у супереч логіці й очевидним фактам розхвалюють цінності західної демократії, підносять їх до небес, переконують народ України в тому, що демократичний комунізм американського взірця вже не за горами.

Однак вони чинять великий злочин перед власним населенням, тому що багато хто, може, того не відаючи, жорстоко його обманює. Справа в тому, що західна демократія, яка нав'язується Україні, є за своєю суттю військовою демократією. За своєю природою вона може лише певній, невеликій частині населення світу надавати демократичні права (політичні, економічні, соціальні, духовні та ін.). Переважну більшість націй і громадян вона заганяє в систему безправного політичного, економічного, соціального, духовного й іншого тоталітаризму й расизму.

Наприклад, англійська капіталістична військова демократія всередині країни формувалася на основі тоталітарної експропріації землі в селян своєї національності, тим самим позбавивши їх економічної, соціальної, духовної і політичної демократії. За межами своєї країни англійська військо-

во-капіталістична демократія виступала у формі колоніального расизму й шовінізму, ліквідуючи всі види зазначених демократій скорених націй.

Американська військова демократія, як відомо, розвивалася й зміцнювалася на основі тотального геноциду, етнічних чищень і расизму, коли англосакси поголовно винищували етнічні нації – індіанців. Вони позбавили індіанців у власній країні громадянства, що було відновлено лише в 1924 році. Англосакси перетворювали на рабів і африканців з подальшою «демократичною» сегрегацією, яка тривала до середини 1950-х років, а в латентній формі триває й нині.

Військова демократія капіталізму поступово трансформувалася у військово-ринкову демократію, оскільки вона постійно веде всілякі війни – збройні, економічні, фінансові, ресурсні – за оволодіння в глобальному масштабі ринками сировини, енергоресурсів, землі, ринків збуту готової продукції, послуг, надприбуткових інвестицій тощо.

Перемігши в цих війнах, західні військові демократи розділили світ на дві кастові групи: метрополій, що управляють світом олігархічних країн, тобто країни «золотого» мільярда; і периферійні, сателітні, ізгойські, безвладні, не самокеровані (за суттю – колоніальні) країни.

Цілком зрозуміло, що глобальна система управління військово-демократичних метропольних держав і націй спрямована на власне збагачення за рахунок периферійних країн і націй. Економічна мета цієї системи управління полягає в тому, щоб за демпінговими цінами, а то й безкоштовно, висмоктати з периферійних країн природні та інтелектуальні ресурси, які є фундаментальною основою функціонування економіки будь-якої країни і які завжди перебувають у глобальному дефіциті.

Щоб досягти цієї мети, країни метрополій у периферійних країнах знищують національне виробництво шляхом насичення їхніх внутрішніх ринків споживчою продукцією за низькими цінами. Досягши глобального рівня відкритості економіки в сателітних державах (в Україні він становить

100, а в США – тільки 17,5 відсотків), олігархічні країни тим самим вирішують свої численні соціально-економічні проблеми. Насамперед підвищується рівень зайнятості населення метропольних країн, ліквідується загроза криз надвиробництва. Оскільки в периферійних країнах ліквідовано виробництво готової продукції, то цим країнам доводиться розплачуватися з військово-демократичною олігархією метропольних країн сировиною, що ще більше підриває сьогодення й майбутнє їхніх економік і посилює економіку метропольних держав. Український експорт на 87 відсотків є сировинним, а російський – на 85 відсотків. Причому 40 відсотків потреб Європи в енергоресурсах покриває Росія. Але сировина є складовою собівартості готової продукції, експортованої в периферійні країни. І тому одна одиниця сировини завжди буде набагато дешевшою за одну одиницю готової продукції. Так формуються «ножиці» цін, нееквівалентна торгівля й вічний борг периферійних держав перед олігархічними державами.

Але й для країн «золотого мільярда» така ситуація не є позитивною. Справа в тому, що матеріальною основою функціонування західної військової демократії є ринкова економіка, яка, розростаючись, досягла такого рівня глобалізації, коли чітко почав формуватися в зростаючих масштабах рукотворний апокаліпсис, що загрожує знищити земне життя. На початковому його етапі, як стверджують учені, найбільше постраждає Західна Європа. Іспанія може перетворитися на пустелю, зникне Гольфстрім, що обігріває окремі країни Європи. Данія й значна частина Великобританії можуть опинитися під водою. Берегова лінія континентальної Європи переміститься вглиб континенту. Природні катаклізми, які дедалі активніше проявляють себе в останнє десятиріччя, – яскраве свідчення цього і попередження людству.

Про все це мають пам'ятати олігархи України, які купують будинки і квартири за кордоном, а не розбудовують Українську державу, що має найпривабливішу природу, найродючіші землі і невичерпні запаси питної води.

1.5. ВТО – засіб поневолення держав

Найнадійнішим адміністративно-політичним інститутом з поневолення периферійних держав Глобальною олігархією є Всесвітня торговельна організація (ВТО). У цій системі сформована чітка структура економічних міждержавних відносин, згідно з якими багаті країни рік у рік багатіють, а бідні щорік убожіють.

Так, якщо двадцять п'ять років тому багаті країни були в 30 разів багатшими за бідні, то нині – вже в 60. За увесь час існування ВТО жодна бідна країна, що вступила до цієї організації, так і не вирвалася з убогості.

Справді, як можуть у ВТО розбагатіти найбідніші держави, якщо одним із принципів її діяльності є вільне пересування капіталів, товарів, робочої сили і так далі. Рівень продуктивності праці в метропольних державах у 8–13 разів вищий порівняно з цим показником в ізгойських периферійних державах. Тому про жодну конкурентоспроможність капіталів і товарів ізгойських країн у системі ВТО не може бути й мови.

І не випадково Польща при вступі до ВТО закрила 40 відсотків своїх підприємств, а Болгарія – 70. Що стосується вільного пересування робочої сили, то краща частина з ізгойських країн переливається в олігархічні країни. Тут ізгойським працівникам платять трохи більше, ніж у своїй «демократичній» країні, але в 4–6 разів менше, ніж працівникам метропольних країн, що є нічим іншим, як звичайним соціальним націонал-расизмом.

Захід біситься з жиру, божеволіє від достатку всього й уся, надимається, наче клоп. Сотні мільйонів людей, цілі народи й країни служать цьому паразитові. Той західний «комфорт», що застить очі нашим олігархам, побудований на злиднях, горі, поті й крові націй, приречених на вимирання. І еліта тих країн усіх вчить правилам своєї смертоносної гри за допомогою батога й пряника. «Пряник» – покидьки харчової промисловості й «масової культури», що кидають як кістку країнам, які добровільно погодилися

принести себе в жертву, стати донорами Заходу. Таким з «панського стола» скидають гамбургери, пепсі, і голлівудське кінобагно, щоб населення, приречене на деградацію й вимирання, тупо жувало, витріщалося на екран і навіть не думало про опір. Маріонеткові уряди цих країн одержують за своє зрадництво кругленькі суми в банках та індульгенції від «високих хазяїв».

Батогом же виступає НАТО. Натовські танки й бомби перетворюють на пил країни, які намагаються чинити опір: Ірак, Афганістан, Югославія, Лівія, Сирія.

Але чи варто взагалі за таких умов чомусь навчатися в Заходу? Чи потрібно щось переймати нам та іншим самостійним і самодостатнім країнам? Чи є в Заході те, що життєво необхідно решті? Що взагалі сучасний Захід спроможний дати нам?

Толерантність, тобто терпимість, – улюблена тема Заходу. Потрібно бути терпимими до приниження своїх національних почуттів і національної гідності, до розгулу педофілів, лесбіянок, гомосексуалістів та інших збоченців усіх мастей. Гей-паради, публічні виступи дивацьких лідерів, що відверто глумляться над духовними й моральними цінностями, одностатеві шлюби, пропаганда збочень...

Справжня культура, високе мистецтво, серйозна література замінені на дивовижний сурогат для бидла, що складається з матеріалізованого гарячкового марення збоченців, яких виставляють «геніями» від «нового мистецтва», голлівудського ширпотребу, сценарії для якого пишуться в клініках для душевнохворих, автори яких страждають найтяжчими духовними й розумовими розладами.

Уся ця маячня, ніби жуйка, вбивається по саме горло сірій біомасі разом із продукцією «МакДональдса», «Кока-колою» та іншим «провіантом» для рабів. Юрба радісно жує гамбургери, витріщається на екрани телевізорів, що пропонують «стати щасливими» за допомогою одностатевого кохання, наркотиків, алкоголю, музики «для дебілів», примітивного жаргону, що впроваджуються в молодіжне середовище.

1.6. Що ж буде ксеноеліта в Україні?

І прийшли нові, заповзяті, сміливі, молоді, готові перевернути світ... як завжди. І їм сказали, що треба будувати. Всесвітню демократію. І суспільство процвітання. І Європу без кордонів. І глобальну мережу без меж. І толерантність, і віротерпимість, і унісекс... і антиглобалізм. Так-так, і це їм сказали, вони не прийшли з цим, оскільки... оскільки вони прийшли туди, де немає нічого, крім матерії, яка зароджується, крові, генів, сперматозоїдів, яйцеклітин, навколоплідних рідин і пуповин... Дійсно так. Вони не принесли у цей світ нічого нового. Вони про все довідалися уже в ньому.

А довідувалися вони про те, про що їм було дозволено довідатися.

Інформація дозується – це аксіома аксіом. «Інформація» для них – це дезінформація + пропаганда.

Вони не довідалися про головне: Що вони прийшли зовсім не в «суспільство будівництва», і не у «суспільство споживання чи розваг»...

Вони прийшли в СУСПІЛЬСТВО ЗНИЩЕННЯ.

Не всі знають навіщо запустили у світ «скажену яловичину», чому зненацька насуваються спустошливі повені, навіщо екуменізують християнські церкви, чому раптом стала поголовною мода на гомосекс і лесбійство – одностатеве «кохання», і навіщо «статеве виховання» вводять з дитячого садка, і чому в Христа вірити не модно і відстало, а нетрадиційні релігії оголошуються елітарними, і навіщо раптом плодять мільйони пацифістів і наркоманів, і навіщо накачують пивом і тютюном школярів...

Забудьмо на мить про високий гуманізм високої демократії і замислимось. Просто зовсім трішки поворушимо мозком. Невже держави, які мають тисячі геостационарних супутників, авіаносці, ракети з боеголовками, що відокремлюються, лазери, мазери, атомні станції, шалені інфраструктури і фантастичний апарат стеження за ними, суперкомп'ютери, що виконують трильйони операцій за секунду, поліції, армії, багатомільйонні агентурні мережі... невже

вони не можуть знищити наркоплантації та нарколабораторії й ув'язнити всіх торговців «дурущами»? Нісенітниця. Одного наказу вистачить, щоб через тиждень в усьому світі зникли наркотики.

Одного Наказу. І запрацює такий механізм, який перемеле, що й оком не змигнеш, усю наркосистему: від тих, хто вирощує коноплі, до хіміків і лікарів-наркологів, які запевняють телепнів, що наркоманія виліковна (увесь ланцюг працює в одній прибутковій зв'язці – і виробники, і кур'єри, і торговці, і ЗМІ, і «борці з наркотиками» від поліції до «рок-протестантів» і лікарів). Виявити «таємні» лабораторії та наркоплантації неважко. Вони, власне кажучи, усі відомі. Ліквідувати їх – справа техніки. Проте не виявляють і не ліквідують.

Знешкодити наркокур'єрів і торговців – немає нічого простішого. Вони усі до одного «на обліку», вони під контролем щокроку. Але «знешкоджуються» одиниці, лише ті, хто намагається працювати поза «системою». Саме про них та про їхній «затриманий товар» іноді повідомляють нам ЗМІ. Всі решта безперешкодно доставляють смертельний товар до споживача. Так само безперешкодно проводиться тотальна (тотальна!) реклама наркотиків, фактично примусове нав'язування їх – за допомогою преси, телебачення, «антинаркотичних» акцій, оскільки будь-яка публічна «боротьба» з наркотиками на сторінках журналів, газет, у молодіжно-юнацьких передачах радіо та ТБ, у школах, вузах, на рок-фестивалях, в Інтернеті – це їхня абсолютна і найдієвіша реклама, і масова пропаганда. Держава не лише не забороняє цю пропаганду і нав'язування наркотиків, а й усіляко заохочує її, підтримуючи «борців з наркоманією», виділяючи їм колосальні «гранти» (за рахунок знищення платників податків).

Поліція, від дільничного до генерала, прекрасно знає усі кишла, «малини», навчальні заклади, дискотеки, клуби, інтернет-кафе і т. д., де розповсюджують наркотики. Вона може закрити мільйони цих гадючників за годину. Дайте наказ. Але наказу не дають. Навпаки, держсистема зв'язує

руки й ноги «органам», захищаючи наркобізнес і тим самим утягуючи в нього ту ж міліцію та спецслужби, які чітко розуміють, що держава «кришує» наркосистему, й залишається тільки брати участь у цьому «кришуванні», отримуючи власну частку. Держава юридично оберігає наркосистему, пестить її, плекає й зрошує.

Рідко хто з хлопчиків та дівчаток вперше простромить собі вену й закачає в себе мерзоту на тверезу голову. Переважна більшість робить це після стакану вина, горілки, пляшки пива, коли знижується рівень самоконтролю. І тому за абсолютної підтримки держави проводиться масовано-тотальна маніакальна пропаганда пива, поголовне споювання молоді, тобто усвідомлене і цілеспрямоване масове знищення людей, порівняно з яким усі горезвісні «крематорії та газові камери» нацистів – просто дитяче лепетання. Адже протягом року на планеті від наркотиків і алкоголю гине в сотні разів більше людей, ніж їх було загублено Третім рейхом за весь час його існування. Безрецептне відпускання шприців у будь-яких кількостях і безкоштовна їхня видача в «антинаркотичних» пунктах ще раз підтверджують, що фактично держава сприяє розповсюдженню наркоманії.

Державна підтримка масованого приїзду мільйонів мігрантів з Кавказу, з Азії та Африки – головних постачальників і розповсюджувачів наркотиків, а також державна охорона їх в Україні (закони про нацменшини, екстремізм тощо) і наділення більшими правами, ніж їх є у корінного населення (і це факт!) свідчать, що держава зацікавлена у припливі максимальної кількості наркотиків та наркодилерів. Створення величезної павутини платних лікарень, приватних наркологів, різноманітних «товариств зі спасіння наркоманів» ведуть до різкого зростання наркоманії та її всезагального поширення. Лікарі-наркологи цілком зацікавлені у збільшенні кількості пацієнтів. Людина, яка потрапила в їхню павутину, приречена, вона до смерті не вирветься з неї (аж до повної втрати своїх заощаджень та майна, задарма її лікувати не будуть; віддавши останнє, як

правило, квартиру, вона помирає під тином). При цьому наркологи переконують цілі покоління, що здатні вилікувати наркоманію, тим самим масово залучаючи молодь у свої тенета. Кожен лікар (кожен!) знає, що наркоманія та алкоголізм абсолютно невиліковні. Позбавитися їх можна, лише повністю відмовившись від наркотиків і алкоголю. Повністю і назавжди! І тільки без допомоги наркологів. Будь-яка допомога нарколога призводить до залежності від нього самого – не меншої залежності, ніж від наркотиків.

Держава (держави!) мають усі засоби, на всіх етапах і по всьому системному ланцюгу для абсолютного, повного й остаточного знищення наркоманії в найкоротший термін. Для цього потрібна тільки політична воля. І один Наказ.

Тільки один Наказ, одне рішення доброї волі. І планета очиститься від смертного дурману й збереже сотні мільйонів, мільярди життів.

Так чому ж ніхто не видасть цей наказ і чому ніхто нічого не робить по суті проблеми? Чому взагалі жодна з глобальних проблем людства не вирішується державами?!

А тепер слухайте правду. Це просто, правда:

– тому що наркотики знищують людей мільйонами! Сотнями мільйонів! А основна мета нинішнього «гуманістичного суспільства» і є знищення людей; сучасні держави використовують наркотики (і алкоголь) як засоби масового ураження, як засоби масового знищення і ліквідації народів;

– «просунуті» дурненькі хлопчики й дівчатка думають, що вони «ловлять кайф на зло системі», що це вони «самовиражаються» і так «протестують проти суспільства, яке прогнило» – наївність на межі ідіотизму – це Суспільство Знищення, користуючись їхнім юнацьким максималізмом і дурістю, вбиває їх, знищує, вирізує поголовно, гірше пресловутого царя Ірода.

І найпростіше знищувати саме юних, «нові покоління»: у них ще не виробився імунітет на Суспільство Знищення і його методи убивання людства.

Сучасна держава (держави) зацікавлена в масовому знищенні людей, своїх громадян. І вона планомірно, цілес-

прямовано й послідовно проводить політику знищення населення планети Земля.

Не випадково. Не в міру обставин.

А саме: усвідомлено, цілеспрямовано, планомірно, послідовно, прискореними темпами. І не лише наркотиками.

Що принесла демократія й нові демократи? Крадуть дітей з метою викупу, бум гомосексуалізму, мерзота з екранів телебачення.

І знову – тільки один наказ. Одного наказу вистачить, щоб через тиждень зникла вся мерзота. Досить одного наказу Президента чи прем'єр-міністра – і все зникне з екранів телебачення. **Справжні винуватці – це ті, хто не дає цього наказу!** Справжні винуватці – це ті, хто рекламує на телебаченні, через відео, журнальчики й газетки, що можна заробити мільйон доларів, укравши дитину. Справжні винуватці – це ті, хто зруйнував світ, у якому ми виросли. Світ, у якому вбивати можна, лише захищаючи свою країну, себе, друзів і близьких. Вони оголосили це «націоналізмом» і «дикунством»! Але на заміну дали нашим дітям думку про те, що можна вбити за гроші! Можна торгувати собою за гроші! Можна все заради грошей!

Хотіли як в Америці? Ковбасу з домішками, кока-колу, джинси, педофілів? Беріть. Їжте сочевичну юшку, за яку продали наше первородство. Якщо гроші – це все, що ви хочете, то це буде те, що у вас залишиться! Гроші. Сотовий телефон! Красивий одяг! Красива упаковка, замість якісної їжі! Усе це замість честі.

Нам збільшили комунальні послуги в 3,5 раза... Проковтнули... Завтра на Хрещатику пройде колона гомосексуалістів, яких називають словами «нетрадиційно орієнтовані».

Є тільки одне запитання до влади: «Владо, чому ти не захищаєш суспільство від брудних пороків?».

Є запитання й до народу: «Люди, чому ви не повстаєте проти скотства?! Відповідайте! Не мовчіть!».

Розділ 2

ЧОМУ ВАРТО ПРИПИНИТИ ВІЙНУ З РОСІЄЮ?

2.1. Професор Джон Міршаймер про війну на сході України

У цьому розділі наведено думки окремих американських аналітиків стосовно ситуації в Україні та їхнє бачення шляхів виходу з кризи.

Українські й західні засоби масової інформації ведуть мову виключно про російську агресію, яка спричинила кризу в Україні. Логіка тут проста – російський президент захопив Крим і веде війну на Донбасі заради здійснення своєї заповітної мрії відродити радянську імперію, а згодом спробувати встановити контроль над усією Україною та іншими країнами Східної Європи. Як вважають апологети цієї теорії, вигнання президента Віктора Януковича в лютому 2014 року було лише приводом для Путіна, який наказав російським військам захопити частину сусідньої держави.

Але з цією думкою не згодні аналітики багатьох країн, у тому числі й США. Послухаємо одного з них – Джона Міршаймера, – професора політології Чиказького університету, який стверджує : «...велику частину провини за кризу повинні взяти на себе США та їхні європейські союзники. Головна причина біди, що осягнула нас, – це розширення НАТО, яке стало стрижнем більш широкомасштабної

стратегії по виведенню України з російської орбіти та її інтеграції в західний світ. Іншими важливими елементами були розширення ЄС на Схід і підтримка Заходом демократичного руху в Україні, починаючи з «помаранчевої революції» 2004 року.

Із середини 1990-х років російські лідери твердо протистояли розширенню НАТО, а останніми роками дали чітко зрозуміти, що спокійно не спостерігатимуть за тим, як їх стратегічно важливий сусід перетворюється на бастион Заходу. Останньою краплею стало незаконне скидання демократично обраного і проросійського президента України, яке той справедливо охарактеризував як «державний переворот». На ці дії Путін відповів захопленням Криму – півострова, який, як він побоювався, стане військово-морською базою НАТО. Він також дестабілізував ситуацію в Україні, щоб вона забула про свої плани стати частиною Заходу.

Не варто дивуватися з подібної агресивної реакції Кремля. Адже Захід почав господарювати на задньому дворі Росії, погрожуючи її ключовим стратегічним інтересам, проти чого Путін неодноразово й емоційно застерігав. Американські та європейські еліти були приголомшені і захоплені зненацька останніми подіями лише тому, що дотримуються помилкового погляду на світову політику. Вони схильні вважати, що логіка реалізму неактуальна в XXI ст., а Європа може бути єдиною і вільною завдяки таким ліберальним принципам, як влада закону, економічна взаємозалежність і демократія.

Але цей генеральний план не спрацював в Україні. Криза в цій країні показує, що реальна політика залишається актуальною, і держави, які нехтують нею, багатьом ризикують. Американські та європейські лідери глибоко проразувалися, спробувавши перетворити Україну на оплот Заходу на кордонах з Росією. Тепер, коли наслідки цих безрозсудних дій стали очевидними, було б ще грубішою помилкою продовжувати цю непродуману політику»⁶.

⁶ *Мишаймер Джон*. Либеральные авантюры, которые спровоцировали Путина / *Foreign Affairs*. – 2014. – № 5.

Спробуємо неупереджено розібратися в ситуації, що склалася на території колишнього Радянського Союзу.

2.2. Подорож у недалеке минуле

Коли холодна війна закінчилася, радянські лідери погодилися з тим, що американські війська залишаться в Європі, і блок НАТО не буде розформований, оскільки їм здавалося, що це дасть можливість возз'єднаній Німеччині бути миролюбною країною. Але ні вони, ні їх російські наступники не хотіли, щоб Північноатлантичний альянс розширювався, і виходили з того, що західні дипломати розуміють їхню заклопотаність. Адміністрація Клінтона, мабуть, думала інакше і в середині 1990-х років почала операцію з розширення НАТО.

Перший етап, 1999 рік, – до блока долучилися Чеська Республіка, Угорщина і Польща.

На другому етапі в 2004 році до НАТО увійшли Болгарія, Естонія, Латвія, Литва, Румунія, Словаччина і Словенія.

Росія протестувала із самого початку з приводу розширення блоку. Так, коли війська НАТО бомбили боснійських сербів у 1995 році, президент Росії Борис Єльцин сказав: «Це перше знамення того, що може відбуватися, коли блок НАТО наблизиться до кордонів Росії. Уся Європа буде охоплена полум'ям війни».

Але на той час Російська Федерація і її збройні сили були занадто слабкі, щоб перешкодити розширенню НАТО. Крім того, це не виглядало загрозливо, тому що жоден з членів блоку, не межував безпосередньо з РФ, за винятком невеликих країн Балтії.

Через декілька років на квітневому саміті НАТО 2008 року в Бухаресті було піднято питання про прийняття Грузії та України. Адміністрація Джорджа Буша підтримала цей крок, але Франція й Німеччина виступили проти, оскільки не хотіли дратувати і провокувати Росію. Врешті-решт знайшли компромісне рішення: альянс не став проводити

формальних процедур, що ведуть до членства, але виступив із заявою, в якій підтримувалося спрямування Грузії та України, і було самовпевнено сказано: «Ці країни рано чи пізно стануть членами НАТО».

Проте в очах Москви це був зовсім не компромісний варіант. Тодішній заступник міністра закордонних справ Росії Олександр Грушко сказав: «Членство Грузії та України в альянсі – це колосальна стратегічна помилка, яка спричинить найсерйозніші наслідки для європейської безпеки». Путін неодноразово заявляв, що приєднання цих країн до НАТО буде «прямою загрозою» для Росії. Одна російська газета повідомляла, що в розмові з Бушем Путін сказав відверто: «Якщо Україна буде прийнята в НАТО, вона перестане існувати».

Втручання Росії в грузино-осетинський конфлікт у серпні 2008 року повинно було розвіяти будь-які сумніви відносно рішучості Путіна не допустити приєднання Грузії та України до альянсу. Президент Грузії Михайло Саакашвілі мав намір привести свою країну в НАТО і влітку 2008 року вирішив повернути до складу Грузії два сепаратистські регіони – Абхазію і Південну Осетію. Але Путін хотів, щоб Грузія залишалася слабкою, розділеною і за межами альянсу. Після того, як почалися бойові дії між грузинськими військами та південноосетинськими сепаратистами, російські війська взяли під контроль Абхазію і Південну Осетію. Москва гранично ясно донесла свою позицію. Проте, незважаючи на це ясне застереження, НАТО так публічно і не відмовилася від своєї мети інтегрувати Грузію та Україну. І розширення блоку тривало – в 2009 році його членами стали Албанія і Хорватія.

Паралельно з НАТО на схід також просувався і Європейський Союз. У травні 2008 року він оприлюднив ініціативу по створенню «Східного партнерства» – програми, яка, за задумом європейських стратегів, повинна була сприяти процвітанню такої країни, як Україна, та її інтеграції в економіку ЄС. Не дивно, що російські лідери вважають цей план таким, що суперечить національним інтересам Росії.

У лютому, до того як Януковича змусили покинути президентський пост, російський міністр закордонних справ Сергій Лавров звинуватив Євросоюз у спробі створити «сферу впливу» в Східній Європі. В очах Москви розширення Європейського Союзу – це привід для експансії НАТО.

Останній інструмент, який Захід використовував для ізоляції Києва від Москви, – зусилля із поширення західних цінностей і просування демократії в Україні та в інших пострадянських країнах. Подібні плани часто спричиняють за собою фінансування прозахідних політиків і організацій. Вікторія Нуланд, помічник держсекретаря США у справах Європи та Євразії, зазначила в грудні 2013 року, що Сполучені Штати з 1991 року інвестували понад 5 млрд доларів, щоб допомогти Україні добитися «того майбутнього, на яке вона заслуговує».

У рамках цих зусиль уряд США субсидував Національний фонд підтримки демократії (НФПД). Ця некомерційна організація фінансувала більше ніж 60 проектів, спрямованих на зміцнення громадянського суспільства в Україні, а президент Фонду Карл Гершман назвав Україну «найбільшим призом». Після перемоги Януковича на президентських виборах у лютому 2010 року НФПД вирішив, що новий президент заважає здійснювати поставлені цілі, тому подвоїв зусилля, спрямовані на підтримку опозиції і зміцнення демократичних інститутів країни.

Методи використання організаційної зброї Заходом в Україні викликають тривогу в російських лідерів, вони побоюються, що їхня країна може стати наступною мішенню. І це зовсім не безпідставні страхи. У вересні 2013 року Гершман написав таке в газеті The Washington Post: «Рішення України стати частиною Європи прискорить загибель ідеології російського імперіалізму, що втілюється Путіним». І додав: «У росіян також є вибір, і Путін може опинитися в стані програвших не лише в ближньому зарубіжжі, але й у середині самої Росії».

2.3. Створення кризи

Потрійна політика Заходу – розширення НАТО, розширення Євросоюзу і просування демократії – підлила масла у вогонь, готовий спалахнути в будь-який момент. Іскрою стали події листопада 2013 року, коли Янукович відкинув велику економічну угоду, яку обговорював з ЄС, і вирішив прийняти контрпропозицію Росії на суму 15 млрд доларів. Це породило антиурядові демонстрації, що посилювалися протягом трьох наступних місяців і призвели в середині лютого до трагічної загибелі більше ста осіб з числа протестуючих. Західні емісари в спішному порядку вилетіли в Київ, щоб допомогти у врегулюванні кризи. 21 лютого уряд і опозиція уклали домовленість, що дозволила Януковичу залишитися при владі до нових виборів. Але вона тут же розвалилася, і наступного дня Янукович змушений був тікати в Росію. У Києві встановився уряд, прозахідний і антиросійський. До нього увійшли чотири високопоставлені чиновники, яких з повним правом можна було б назвати неофашистами.

Хоча роль Сполучених Штатів в українській кризі не до кінця зрозуміла, ясно, що Вашингтон підтримав державний переворот. Нуланд і сенатор-республіканець Джон Маккейн взяли участь в антиурядових демонстраціях, а Джеффри Пайєт, посол Сполучених Штатів в Україні, заявив після скидання Януковича, що «цей день увійде до підручників історії». Як з'ясувалося після публікації запису телефонної розмови, Нуланд виступала за зміну режиму і хотіла, щоб Прем'єр-Міністром нового уряду став Арсеній Яценюк, який у результаті і обійняв цю посаду. Не дивно, що росіяни усіх політичних переконань вважають, що Захід зіграв вирішальну роль у вигнанні Януковича.

Для Путіна настав час переходити до рішучих дій проти України і Заходу. Незабаром Крим був приєднаний до Росії. Це завдання виявилось порівняно простим, оскільки багатотисячний російський військовий контингент вже знаходився на військово-морській базі в кримському порту

Севастополь. Крим також став легкою мішенню, оскільки етнічні росіяни становили 60 відсотків населення і більшість жителів не бажали залишатися у складі України.

Після цього Путін зробив серйозний тиск на новий уряд у Києві, переконуючи його не солідаризуватися із Заходом проти Москви, давши ясно зрозуміти, що розвалить українську державність і сіятиме хаос у країні, але не дозволить Україні перетворитися на західну твердиню на задвірках Росії. З цією метою він надав радників, озброєння і дипломатичну підтримку проросійським сепаратистам у Східній Україні, які підштовхують країну до громадянської війни. Він зосередив велику армію біля кордонів з Україною, погрожуючи вторгненням у разі, якщо уряд спробує знищити бунтівників. Крім того, Путін різко підняв ціну на газ, який Росія продає Україні, і зажадав виплатити заборгованість за колишні постачання. Путін став використовувати силові методи.

2.4. «Геополітика для чайників»

Знову надамо слово професору Джону Міршаймеру: «Дії Путіна неважко зрозуміти і пояснити. Наполеонівській Франції, імператорській Німеччині і нацистській Німеччині довелося здолати спершу величезні рівнинні простори, щоб завдати удару по Росії. Україна є буферною державою, яка надзвичайно важливо для Росії. Жоден російський лідер не потерпів би того, щоб військовий альянс, що був до недавнього часу злісним ворогом, зайняв Україну. І жоден російський лідер не став би спостерігати за тим, як Захід допомагає привести до влади в Україні уряд, що твердо має намір домагатися інтеграції країни в західні структури.

Вашингтону може не подобатися позиція Москви, але йому слід зрозуміти логіку, яка за нею стоїть. Це «геополітика для чайників»: великі держави завжди чуйно реагують на потенційні загрози в безпосередній близькості від власної території. Уявіть собі лють Вашингтону, якби Китай

створив сильний військовий альянс і спробував включити в нього Канаду і Мексику. Справа не лише в логіці – російські лідери неодноразово говорили своїм західним візаві, що вважають включення Грузії та України в НАТО неприйнятним, так само як і будь-які спроби настроїти ці країни проти Росії. Російсько-грузинська війна 2008 року не залишила сумнівів у рішучому настрої Москви.

Офіційні особи зі США та їх європейські союзники стверджують, що прагнули заспокоїти стривожену Росію і завірити в тому, що в альянсу немає планів, спрямованих проти неї. Окрім постійного заперечення того, що розширення НАТО спрямоване не проти Росії, альянс ніколи не розміщував на постійній основі збройні сили в нових державах-членах. У 2002 році була навіть створена Рада Росія–НАТО з метою стимулювати співпрацю.

Намагаючись іще більше заспокоїти Росію, США оголосили в 2009 році, що розгорнуть нову ракетну оборонну систему на військових кораблях у європейських водах (принаймні на початковому етапі), а не на території Польщі і Чехії. Але жоден з цих заходів не спрацював; росіяни, як і раніше, категорично заперечували проти розширення НАТО, особливо за рахунок Грузії та України. І саме РФ, а не Захід, зрештою, вирішують, що вважати для неї загрозою».

Щоб зрозуміти, чому Захід, особливо Сполучені Штати, не змогли зрозуміти, що їхня політика в Україні закладає фундамент для великого зіткнення з Росією, необхідно повернутися в середину 1990-х років, коли адміністрація Клінтона встала на позицію розширення НАТО. Учені-політологи висували різні аргументи за і проти розширення, але загальної згоди добитися не вдалося. Більшість іммігрантів у США зі Східної Європи та їхні родичі, наприклад, рішуче підтримували розширення, тому що хотіли, щоб НАТО захистив такі країни, як Угорщина і Польща. Окремі західні політики також схвалювали розширення НАТО, оскільки вважали, що Росію все ще необхідно стримувати.

Але більшість реалістів протистояли розширенню, вважаючи, що навряд чи треба стримувати велику державу, що переживає занепад, зі старіючим населенням і одновимірною економікою. Вони побоювалися, що розширення альянсу лише стимулює Москву вести агресивну політику в Східній Європі. Цю точку зору чітко виклав американський дипломат Джордж Кеннан в інтерв'ю 1998 року – незабаром після того, як Сенат схвалив перший етап розширення НАТО. «Мені здається, що росіяни поступово почнуть укрив вороже до цього ставитися, що вплине на їхню зовнішню політику, – сказав він. – Гадаю, що це трагічна помилка. Для цього не було ніяких причин: ніхто нікому не загрожував».

З іншого боку, більшість лібералів, у тому числі багато ключових фігур з адміністрації Клінтона, вітали це розширення. Вони вважали, що закінчення холодної війни означувало фундаментальну трансформацію світової політики, і новий постнаціональний порядок прийшов на зміну логіці реалізму, яка колись переважала в Європі. США були не лише «незамінною країною», як висловилася Мадлен Олбрайт, тодішній держсекретар, а також і «милостивим гегемоном», а тому навряд чи можуть вважатися загрозою для Москви. По суті справи, мета полягала в тому, щоб увесь континент став схожий на Західну Європу.

Тому США та їхні союзники прагнули насаджувати демократію в країнах Східної Європи, посилювати економічну взаємозалежність між ними і вбудовувати їх у міжнародні організації. Після перемоги в Сполучених Штатах лібералам не склало великих труднощів переконати своїх європейських союзників підтримати розширення НАТО. Врешті-решт, з урахуванням минулих досягнень ЄС, європейці ще більше, ніж американці, зрідилися з ідеєю про те, що геополітика більше не відіграє ніякої ролі, а всеосяжний ліберальний порядок дасть можливість зберегти мир у Європі.

Ліберальна точка зору настільки запанувала в міркуваннях про європейську безпеку в першому десятилітті XXI століття, що навіть коли альянс узяв на озброєння по-

літику відкритих дверей і безконтрольного зростання, розширення НАТО майже не натрапляло на опір з боку реалістів. Ліберальний світогляд – загальноприйнята догма серед нинішніх американських офіційних осіб. Наприклад, президент Барак Обама виголосив промову про Україну, в якій постійно говорив про «ідеали», що мотивують політику Заходу, і як часто цим ідеалам погрожують «більше традиційні, застарілі погляди на владу». За реакцією держсекретаря Джона Керрі на кризу навколо Криму видно, що він керується тими самими установками: «В ХХІ столітті не можна поводитися так, як це було прийнято в ХІХ, вторгаючись в іншу країну під абсолютно надуманим приводом».

По суті, дві сторони діяли, керуючись різними політичними принципами: Путін і його співвітчизники мислять і діють як реалісти, тоді як їх західні візаві дотримуються ліберальних поглядів на світову політику. В результаті Сполучені Штати та їхні союзники неусвідомлено спровокували серйозну кризу навколо України.

2.5. Взаємні звинувачення

У тому ж інтерв'ю 1998 року Кеннан передбачив, що розширення НАТО спровокує кризу, після якої прибічники розширення скажуть приблизно таке: «Ми завжди говорили, що росіяни саме так поведуться через свою природу». Як за замовленням, більшість офіційних осіб Заходу представляють Путіна істинним винуватцем кризи в Україні. У березні, згідно з повідомленням The New York Times, канцлер Німеччини Ангела Меркель припустила, що Путін втратив зв'язок з реальністю. Вона сказала Обамі, що Путін, мабуть, живе «в іншому світі». Хоча в Путіна, поза всяким сумнівом, є схильність до авторитаризму, але немає ніяких фактів, що доводять його розумову неурівноваженість. Швидше, навпаки: він першокласний стратег, якого слід боятися і шанувати всім, хто оспорує його зовнішньополітичну лінію.

Інші аналітики посиляються на те, що Путін жалкує про розпад Радянського Союзу і твердо має намір повернути назад це утворення шляхом розширення меж РФ. Така версія уявляється правдоподібнішою. Згідно з цим тлумаченням, захопивши Крим, Путін нині промацує ґрунт, щоб зрозуміти, чи не прийшов час завоювати всю Україну або принаймні її східну частину. І, зрештою, він поводитиметься агресивно по відношенню до сусідніх країн. З точки зору деяких аналітиків з цього табору, Путін – сучасний аналог Адольфа Гітлера, і укладання з ним яких-небудь угод означатиме повторення помилки, допущеної в Мюнхені. Таким чином, НАТО повинна прийняти до своїх лав Грузію та Україну, щоб стримувати Росію і не дозволити їй пригноблювати своїх сусідів і погрожувати Західній Європі.

При найближчому розгляді цей аргумент не витримує критики. Якби Путін був прихильний ідеї створення Великої Росії, то ці його наміри якось проявлялися б і до 22 лютого. Проте немає фактично ніяких доказів того, що він був схильний до захоплення Криму або, тим більше, інших українських територій до цієї дати. Навіть західні лідери, що підтримували розширення НАТО, робили це не зі страху перед тим, що Росія ось-ось вдасться до військової сили. Дії Путіна в Криму застали їх зненацька і здаються їм спонтанною реакцією на вигнання Януковича. Відразу після лютневих подій Путін сказав, що виступає проти відділення Криму, але потім швидко змінив своє рішення.

Крім того, навіть якщо б Росія цього хотіла, вона не зможе так легко завоювати й анексувати Східну Україну, не кажучи вже про іншу територію країни. Приблизно 15 млн осіб, або третина населення України, живуть між річкою Дніпро, яка ділить країну на дві частини, і російським кордоном. Переважна більшість цих людей хочуть бути громадянами України і, звичайно, чинитимуть опір російській окупації.

Але навіть маючи потужну військову машину і вражаючу економіку, Росія все одно виявилася б нездатна здійснити успішну окупацію України. Досить згадати про гіркий радянський і американський досвід в Афганістані, амери-

канський досвід у В'єтнамі і Іраку, російський досвід у Чечні, щоб зрозуміти, що військова окупація зазвичай закінчується дуже погано. Путін, звичайно, розуміє, що намагатися підкорити Україну – все одно що проковтнути дикобраза. Його реакція на події в цій країні – оборонна, а не наступальна.

2.6. Який же вихід із цієї ситуації?

Враховуючи, що більшість західних лідерів продовжують заперечувати той факт, що поведінка Путіна може бути продиктована законною заклопотаністю відносно безпеки Росії, немає нічого дивного в тому, що вони намагаються змінити його, йдучи ва-банк у політиці, що проводиться ними, і караючи Росію, щоб стримати її подальшу агресію. Хоча Керрі стверджував, що «розглядаються усі варіанти», ні США, ні їхні союзники по НАТО не готові застосувати силу для захисту України. Замість цього Захід покладається на економічні санкції, щоб змусити Росію припинити надання допомоги повстанцям у Східній Україні. У липні 2016 року Сполучені Штати і Євросоюз ввели третій етап обмежених санкцій, головною мішенню яких стали в основному високопоставлені особи, тісно пов'язані з російським урядом, деякі великі банки з державною участю, енергетичні компанії та оборонні підприємства. Прозвучала також загроза ще жорсткіших санкцій проти цілих галузей російської економіки.

Подібні заходи не дадуть великого ефекту. У будь-якому випадку жорсткі санкції з великою вірогідністю можуть пошкодити економіці західноєвропейських країн, особливо Німеччині. Не випадково Берлін не хотів вводити їх з побоювань, що Росія може зробити заходи у відповідь і нанести ЄС серйозний економічний збиток. Але навіть якщо Сполученим Штатам вдасться переконати союзників піти на жорсткі заходи, Путін навряд чи змінить курс. Історія показує, що країни готові переносити великі тяготи і

позбавлення заради захисту своїх ключових стратегічних інтересів, і немає приводу вважати, що Росія – виняток із цього правила.

Західні лідери проводили провокаційну політику, яка насамперед прискорила наближення кризи. У квітні віцепрезидент США Джозеф Байден зустрівся з українськими законодавцями і сказав їм: «Вам трапилася друга нагода завершити те, заради чого була здійснена «помаранчева революція». Директор ЦРУ Джон Бреннан не оздоровив обстановку, коли відвідав Київ у тому самому місяці. За заявою Білого дому, його візит був покликаний поліпшити співпрацю з українським урядом у сфері безпеки.

Тим часом Євросоюз продовжував продавлювати своє «Східне партнерство». У березні Жозе Мануел Баррозу, голова Єврокомісії, підсумував роздуми ЄС із приводу України, заявивши: «У нас є борг виявити солідарність із цією країною, і ми працюватимемо над тим, щоб вона була якнайближчою до нас». А 27 червня нарешті відбулося підписання економічної угоди між Європейським Союзом і Україною, відмова від якої сімома місяцями раніше коштувала Януковичу президентського крісла. Також у червні, на нараді міністрів закордонних справ країн НАТО, було вирішено, що альянс залишиться відкритим для прийняття нових членів, хоча міністри утрималися від прямої згадки про Україну. «Ніяка третя країна не може накладати вето на розширення НАТО», – заявив генеральний секретар Андерс Фог Расмуссен. Міністри закордонних справ також домовилися підтримати заходи для підвищення військових можливостей України в таких сферах, як командування і управління військами, матеріально-технічне забезпечення та кібербезпека. Російські лідери, природно, висловили обурення такими діями; реакція Заходу на кризу ще більше посилює і без того кепську ситуацію.

Проте кризу в Україні можна вирішити, хоча для цього Захід має принципово змінити своє ставлення до неї. США та їхнім союзникам слід відмовитися від плану вестернізації України і замість цього спробувати зробити її нейтраль-

ною буферною державою між НАТО й Росією, яким була Австрія в епоху холодної війни. Західним лідерам слід визнати: Україна так багато означає для Путіна, що вони не зможуть підтримувати в ній антиросійський режим. Це не означає, що майбутній уряд України має бути проросійським або антинаївським. Суверенна Україна, незалежна від Росії і Заходу, – ось мета, до якої треба прагнути.

Для досягнення цієї мети США та їхнім союзникам слід публічно унеможливити розширення НАТО на Грузію і Україну. Захід має також допомогти в розробленні економічного плану порятунку для України, який фінансуватиметься ЄС, МВФ, Росією і США. Москві слід вітати цю пропозицію, враховуючи її зацікавленість у процвітаючій і стабільній Україні на південно-західному фланзі. І Заходу варто істотно обмежити методи застосування організаційної зброї усередині України. В той же час американським і європейським лідерам треба закликати Україну до пошани прав меншин, особливо мовних прав російськомовного населення.

Деякі можуть стверджувати, що зміна політики відносно України на цьому пізньому етапі може серйозно підірвати довіру до США в усьому світі. Звичайно, якісь затрати неминучі, але ціна здійснення глибоко помилкової стратегії може бути набагато вищою. Крім того, інші країни, швидше за все, шануватимуть державу, здатну вчитися на своїх помилках і виробляти доцільну політику для ефективного вирішення виникаючої проблеми. Вибір залишається за Сполученими Штатами.

Нерідко доводиться чути твердження, що Київ має право сам вирішувати, хто буде його союзником, і росіяни не мають права заважати їх об'єднанню із Заходом. Це небезпечний образ мислення для України, коли йдеться про зовнішньополітичний вибір. Сумна правда полягає в тому, що в політиці великих держав на перший план часто виходить право сили. Абстрактні права, такі як право на самовизначення, виявляються безглуздими, коли могутні країни конфліктують зі слабкішими державами. Чи мала Куба право

створювати військовий альянс із Радянським Союзом в епоху холодної війни? США, звичайно, так не вважали, і росіяни дотримуються тієї самої логіки, коли мова заходить про приєднання України до Заходу. В інтересах України зрозуміти цю правду життя і поводитися обережно у взаєминах зі своїм могутнішим сусідом.

Але навіть якщо не брати до уваги цього аналізу ситуації і вважати, що Україна має право направити прохання про приєднання до ЄС і НАТО, Сполучені Штати та їхні європейські союзники мають право відхилити таке прохання, і це безперечний факт. У Заході немає причин приймати до своїх лав Україну, якщо вона буде схильна проводити помилкову зовнішню політику, особливо якщо захист цієї держави не входить до життєво важливих пріоритетів Заходу. Потурання мріям деяких українців може занадто дорого коштувати українському народу, якщо це спровокує серйозний військовий конфлікт.

Звичайно, деякі аналітики можуть погодитися, що НАТО неправильно будувала стосунки з Україною, але при цьому стверджувати, що Росія – недружня країна, яка з часом ставатиме все більш грізним супротивником, а тому в Заході немає іншого вибору, окрім як продовжувати нинішній курс. Але це глибоко помилкова точка зору. Росія – держава, яка слабшає та з часом вона ще більше слабшатиме. Більше того, навіть якщо б Росія була державою, що посилюється, то і в цьому випадку не мало б сенсу приймати Україну в НАТО з однієї простої причини: США та їхні європейські союзники не вважають Україну частиною своїх стратегічних інтересів або пріоритетів, що ясно видно з їх небажання допомагати їй військовою силою. Тому було б верхом дурості створити нового члена альянсу, якого інші члени блоку не мають наміру захищати. У минулому альянс розширювався через переконання ліберальних політиків Заходу, що йому ніколи не доведеться на ділі підтверджувати гарантії безпеки, які він дає своїм новим членам. Проте нинішні силові ігри Росії показують, що якщо при-

йняти Україну в НАТО, це може призвести до озброєного зіткнення між Росією і Заходом.

Продовження нинішньої політики ускладнить стосунки Заходу з Москвою і з інших питань. Сполученим Штатам потрібна допомога для виведення устаткування з Афганістану через російську територію, підписання угоди з Іраном щодо ядерної енергетики і стабілізації ситуації в Сирії. Фактично Москва у минулому допомагала Вашингтону з усіх трьох питань; улітку 2013 року саме Путін виконав за Обаму найважчу роботу, схиливши Сирію до підписання угоди, за якою вона зобов'язалася знищити арсенали хімічної зброї. Тим самим він позбавив США від необхідності завдати удар, яким Обама погрожував Асаду. Коли-небудь Сполученим Штатам також знадобиться допомога Росії для обмеження економічного розвитку Китаю, що посилюється. Проте нинішня американська політика лише штовхає Москву й Пекін в обійми один одного.

У США та їхніх європейських союзників є вибір щодо проведення політики в Україні. Вони можуть продовжувати нинішній курс, який посилить ворожнечу з Росією і призведе до повного розорення України в процесі цього протистояння. У разі реалізації такого сценарію програють усі. Або американці можуть змінити політику, що проводиться, і направити зусилля на створення процвітаючої, але нейтральної України, яка не загрожувала б Росії, і дозволить Заходу відновити конструктивні стосунки з Москвою. При такому підході виграють усі сторони.

То чи варто Україні зараз вести війну, в якій гинуть її кращі сини? Безумовно необхідно припинити протистояння, сісти за стіл переговорів і розпочати будувати Українську Україну, підтримуючи дружні стосунки із сусідами.

Розділ 3

СТАРТОВІ УМОВИ ДЛЯ КРЕАТИВНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

3.1. Неоколонізація України

У сучасному світі неможливо зберегти свою незалежність і здатність до самостійного розвитку, не фінансуючи науку й освіту, допускаючи колосальне знецінення людського капіталу, живучи в борг за рахунок майбутнього країни. У разі продовження політики, що проводилася, колонізація України стане безповоротною. З цього доводиться виходити при описі інерційного сценарію, який не допускає принципових змін у змісті політики, що проводиться. Окрім інерційного сценарію, слід мати альтернативний сценарій розвитку країни, реалізація якого дасть можливість здолати деградацію продуктивних сил, що поглиблюється, і вийти на траєкторію стійкого соціально-економічного розвитку.

Головним підсумком економічної політики, що проводилася в Україні, стало розчищення економічного простору для транснаціонального капіталу. Це розчищення в основному вже відбулося, тому правляча олігархія прагнучим до закріплення досягнутих результатів. Робитися це буде по декількох напрямках, що вже склалися і ведуть до подальшого послаблення української державності.

Перший напрям – подальше нарощування державного боргу під ще більші зобов'язання України, включаючи пе-

редачу під заставу надра, земельні ділянки, соціальні поступки аж до подальшого підвищення тарифів на газ, електроенергію, комунальні платежі, задоволення надуманих територіальних претензій з боку інших країн і тому подібне. На цьому шляху одночасно вирішуються завдання тимчасової підтримки відносної соціальної стабільності (затикаються діри в державному бюджеті) і посилення залежності України від міжнародного капіталу та країн-кредиторів. Усе це сприяє зміцненню стану правлячої олігархії.

Український уряд був втягнутий у пастку державного боргу. Нездатність до погашення зовнішнього державного боргу змушує уряд іти на нескінченні поступки і допускати зовнішній контроль над економічною політикою, що проводилася в країні, заради нескінченних реструктуризацій боргових зобов'язань. Ситуація ще більше посилилася після оголошеної неспроможності уряду України в обслуговуванні зовнішнього боргу. Уряд України фактично втратив самостійність у розпорядженні державним бюджетом, основна частина якого йде на обслуговування боргів.

Більше того, підтримка рівноваги фінансової системи країни до її краху визначалася бажаннями іноземних інвесторів вкладати кошти в придбання нових боргових зобов'язань українського уряду. Це давало їм змогу диктувати багаторазово завищений відсоток, перетворюючи уряд України на інструмент перерозподілу на їхню користь національного доходу країни.

Другий напрям – примус України до часткової відмови від суверенітету у формі міжнародних зобов'язань, що передбачають заборону односторонніх дій у важливих для транснаціонального капіталу сферах. Це стосується передусім зовнішньої торгівлі, фінансових ринків, надрокористування. Безліч односторонніх поступок і зобов'язань по відмові від захисту національної економіки міститься в заявах українського Уряду на адресу МВФ.

Третій напрям – зміцнення компрадорського політичного режиму шляхом підривання соціальної бази опозиції

та усунення її найбільш яскравих і самостійних лідерів. Цей шлях включає продовження політики згортання соціальних витрат держави, стимулювання алкоголізації та наркотизації суспільства, розбещення молоді й збереження нестерпних умов для життя старших поколінь в очікуванні їхнього швидкого вимирання, а також, за необхідності, застосування прямих політичних репресій і терору. Перше стало вже магістральним напрямом у роботі українського уряду, останнє відпрацьоване на практиці: розстріл майдану, громадянська війна на Донбасі, теракти проти найбільш цілеспрямованих супротивників режиму.

Четвертий напрям – передача під контроль іноземного капіталу найважливіших підприємств і галузей економіки. Іноземний капітал вже домінує на українському ринку корпоративних цінних паперів. Зацікавлені транснаціональні корпорації далеко просунулися в скуповуванні акцій українських підприємств-конкурентів, установленні контролю над рядом стратегічно важливих галузей української економіки.

Паралельно зростанню державного боргу розширювалася передача під контроль іноземних компаній ключових галузей народного господарства країни: енергетики, кольорової металургії, фондового ринку, ринку страхових і інформаційних послуг, добувної промисловості.

З укладенням договорів з іноземними компаніями про передачу їм в експлуатацію родовищ природних ресурсів на умовах розподілу продукції, що передбачають примат міжнародного права і відмову української держави від імунітету, цінні ділянки українських надр, а вслід за ними і великі українські території виявляться під безпосереднім контролем транснаціонального капіталу.

П'ятий напрям – дезінтеграція країни, її розпад на самоврядні території, руйнування єдиного правового та економічного простору, втягування суб'єктів областей в стосунки односторонньої залежності від іноземного капіталу. Цей шлях «автоматично» вирішує багато проблем колонізації України, знімаючи значущість загальнодержавної політики і самого поняття українського національного суверенітету.

Понад чверть століття влада в Україні активно діяла по чотирьох перших напрямках, які для камуфляжу були оголошені реформами. Серед найважливіших цільових установок – швидке приєднання України до міжнародних договорів і організацій на будь-яких умовах, безумовне виконання зобов'язань по зростаючому державному боргу як головна мета бюджетної політики держави, скорочення соціальних витрат як провідний напрям соціальної політики. В економічній політиці українського уряду був закладений пріоритет міжнародного права в угодах з іноземними інвесторами.

По шостому напрямку – колонізації України – йдуть підготовчі роботи: посилюються зовнішні контакти і претензії на незалежність ряду українських областей, руйнується загальний економічний і правовий простір країни. Для фахівців зрозуміло, що після декількох років такої політики Україна приречена стати колоніальною країною, розчленованою на сфери впливу між різними групами кредиторів і зарубіжних корпорацій. Закріплення колоніальної залежності України зовсім не обов'язково припускає позбавлення країни формальних ознак політичного суверенітету. Сучасна практика неокolonіалізму цього, як правило, не передбачає. Для економічної експлуатації тієї або іншої країни немає потреби її окупувати – набагато вигідніше й дешевше встановити контроль над її керівництвом, втягнути в боргову залежність, установити примат міжнародного права в національному законодавстві.

Суть проблеми полягає в тому, що українська держава втратила імунітет проти тенденцій внутрішнього розкладання, зради національним інтересам з боку володарюючої ксеноеліти. Якби остання бачила сенс своєї діяльності у відстоюванні національних інтересів України, забезпеченні умов для економічної могутності й добробуту населення країни, спиралася на національні духовні традиції, то світова олігархія погодилася б з роллю одного з джерел економічного зростання, що відводилася транснаціональному капіталу, як це й відбувається в країнах з міцною державністю.

Причини нинішнього занепаду України і її швидкої колонізації лежать у специфічній ролі олігархії, що володає в Україні, яка в нетерплячому бажанні приєднатися до світової квапитьсЯ демонтувати власну державу як головну загрозу своєму нинішньому становищу тимчасових виконавців. Заради збереження надприбутків і утримання пануючого статусу в суспільстві правляча олігархія, не замислюючись, погоджується не лише на демонтаж української державності в обмін на захист з боку світової олігархії, але легко йде і на злочини проти народу України, здійснюючи державні перевороти, не рахуючись ні з людськими жертвами, ні із законом, ні з втратами національного багатства.

Світовий досвід виразно доводить згубність для країни панування компрадорської олігархії, що пригнічує внутрішню конкуренцію і використовує національні ресурси для зміцнення свого становища в світовій еліті. Правління олігархії означає крах державності, підпорядкування інститутів державної влади комерційним інтересам олігархічних кланів. Як наслідок, настає економічне й духовне ослаблення країни, ліквідація її суверенітету, втрата не лише здатності відстоювати свої національні інтереси, а й самого їх змісту. Держави, що випробували «принади» олігархічного правління, або втрачають суверенітет і зникають з історичної сцени, або протягом десятиліть після звільнення стикаються з величезними труднощами при подоланні його наслідків.

Виходячи з проведеного аналізу, можна зробити висновок про невідповідність інтересів і дій правлячої в Україні олігархії національним інтересам України. Подолання цієї невідповідності не може статися само собою. Перехід до політики здійснення національних інтересів, економічного зростання країни і підйому народного добробуту можливий лише за умови звільнення державної влади від панування компрадорських олігархічних кланів.

На сьогодні – це без перебільшення питання життя і смерті української державності і українського народу. Або правляча олігархія, спираючись на підтримку з-за кордону, остаточно зламає українську державність і перетворить країну на територію, підконтрольну міжнародному капіталу, а народ України – на використовуваний транснаціональними корпораціями людський матеріал, або нам вдасться зібрати політичну волю, опритомніти від гіпнозу ангажованих політичних маріонеток, повірити у свої сили і добитися передачі влади компетентному й відповідальному уряду, здатному відстояти національні інтереси України, забезпечити умови для її економічного і духовного підйому.

3.2. Характеристика ситуації в Українській державі

Позитивні сторони Української держави. Україна – європейська держава (географічний центр Європи), одна з найбагатших країн світу за природними ресурсами (нафта, газ, кам'яне вугілля, магнітний залізняк, марганець, нікель, уран, титан, сірка, ртутні руди та ін.). За різними оцінками сучасних економістів, це понад 15 трлн доларів.

Україна є суверенна, незалежна, демократична, соціальна, правова держава (ст. 1 Конституції України). Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю (ст. 3 Конституції України).

Українці – освічена, працездатна нація. Вищу освіту мають понад 50% населення.

Потенціал української економіки становить понад 500 млрд доларів. Україна має високий ресурс переробної промисловості й величезний економічний потенціал усередині українського споживчого ринку. Головне багатство України – Земля!

Негативні сторони Української держави. У державі сформувалася й продовжує діяти антисоціальна олігархічна

формація громадських стосунків, що руйнує економіку і штучно занижує соціальні стандарти.

Економіка одна зі слабких у світі. Її громадяни бідні, найменш платоспроможні покупці серед населення європейських країн.

Корупція, що є суттю природи олігархічно-чиновницької моделі управління, блокує ефективний соціально-економічний розвиток держави.

Україна поступово перетворюється на сировинну колонію багатих метрополій, продаючи туди за безцінь обмежені природні копалини.

Значне зменшення в українському суспільстві людей, котрі зараховують себе до середнього класу (менше 10% від усього населення), який у розвинутих країнах є найбільш платоспроможною частиною населення і гарантом демократичного розвитку держави.

Відсутність у системі державного управління сучасної Концепції та довгострокової стратегічної програми розвитку України, що чітко, повно й комплексно описують шлях досягнення генеральних економічних, соціальних і політичних цілей.

Високий рівень державного зовнішнього боргу України (понад 75% розміру ВВП) при дуже слабкій економіці і браку ресурсів для обслуговування боргу. Високий рівень тіньової економіки та прихованого безробіття. Найбільший у світі децильний коефіцієнт, що за різними оцінками становить 77–100 одиниць.

Висока залежність від зовнішніх політичних та економічних гравців, які мають можливість впливати на вибір Україною свого шляху розвитку.

Повний розвал наукових шкіл в Україні, наукових досліджень і розробок.

Держава паралізована і вмирає. Чому? Тут діють дві складові сили: зовнішня і внутрішня. Розглянемо зовнішню агресію, що виражена в Україні як організаційна війна. У чому її суть?

Застосування організаційної зброї веде до знищення державності й запроваджує для цього такі дії:

- зміна організаційної моделі на парламентсько-президентську, що веде до безвідповідальності влади;
- використання неурядових організацій (НУО) для дестабілізації ситуації в країні;
- знищення економіки країни за допомогою впливу «радників» Міжнародного валютного фонду, Всесвітнього банку, Світової організації торгівлі.

Зміна організаційної моделі держави. Щоб успішно провести революцію, її потрібно підготувати.

Традиційно сильна держава – це завжди ієрархія з єдиним центром управління й опорою на духовний фундамент – міцну віру народу. Ідеалом такої державності була й лишається монархія чи жорстка президентська влада.

Щоб ослабити державність, зробити її вразливою для революції й підготувати до наступного остаточного падіння, треба знищити ієрархію. Як? Слід поміняти ієрархічну організацію держави, ввести іншу організаційну модель її устрою, яка матиме характеристики, прямо протилежні ієрархічній державі.

Що характеризує ієрархію?

По-перше, це один центр управління (моноцентризм управління).

По-друге, це супідрядність рівнів державного устрою. Вгорі, над усім – духовне (ідеологія, релігія), нижче – державне (політика) і на нижньому рівні – матеріальне (економіка і фінанси).

Для руйнування ієрархії один центр управління замінюється на кілька.

Спочатку більшість повноважень президента переходить парламенту. Потім влада президента або ліквідується, або його роль стає просто декоративною. На зміну моноцентризму монархії приходить демократія з її трьома центрами управління. Надалі кількість центрів управління доповнюється центрами фінансової та економічної влади, яка платить і замовляє музику владі політичній.

Як же називається та організаційна зброя, за допомогою якої псевдоеліта знищує державну ієрархію з метою підготовки революції? Ця зброя називається Мережа.

Боротьба Мережі проти ієрархії ведеться з несамовитою силою, що проявляється у формі революції, спрямованої на знищення національної державності. Теоретичним фундаментом цієї революції є нігілізм. Він означає повне заперечення усього традиційного – традиційних громадських норм, цінностей, авторитетів, культури, ідеалів, моралі, віри.

Мережа має характеристики, прямо протилежні характеристикам ієрархії:

- безліч центрів управління – поліцентризм управління (колективна відповідальність породжує колективну безвідповідальність і хаос);

- скасування орієнтації на вищий авторитет Бога (поклоніння ідолам, усьому матеріальному, мертвому);

- фрагментація (окрім децентралізації і фрагментації влади, відбувається фрагментація держави через етнічний сепаратизм і фрагментацію суспільства).

Суспільство, позбавлене об'єднуючих його вищих ідеалів і державницької ідеології, починає деградувати, розпадатися й атомізуватися. На зміну колективізму приходить індивідуалізм, а потім – соціальний дарвінізм з його принципом «виживає сильніший» – виживає коштам іншого, знищуючи його. У цій психології немає місця жертвності, служінню державі, а тільки служіння самому собі, точніше, своїй утробі.

Кінцевою метою Мережі є забезпечення будівництва *світової* Глобальної імперії на руїнах віри й традиційної державності, зруйнованої мережевою зброєю.

Сьогодні це Україні нав'язано Заходом.

Деструктивні дії неурядових організацій. Далі до центрів державного управління додається безліч НУО, що, наче цербери, покликані стежити за роботою державної влади (не допомагати, а стежити). При цьому відносно державної влади завжди діє презумпція вини. Ці НУО є

спритною вигадкою хазарократії і, як правило, нею фінансуються. Насправді їх завдання – це усіляка дискредитація державної влади і державності загалом. Формуючи серед народу негативне ставлення до влади і державності, НУО тим самим готують ґрунт для революції і розпалюють її пожежу в масовій свідомості. НУО – це переважно агенти глобальної олігархії, її «п'ята колона», яка покликана за командою «фас!» у потрібний момент розпочати активні революційні дії.

Їхнє завдання – зробити так, щоб народ зненавидів владу. Це неважко, оскільки місцеві олігархи корумпують владу, а НУО посилено сурмлять про це. Небезпека тут полягає в тому, що разом з ненавистю до влади народу навіюють ненависть до самого інституту державності. Тоді у вогні революції народ сам може знищувати державність, і цим самим глобальна олігархія забезпечить досягнення своєї заповітної мети.

Так було в Іраку, так *відбувається* в Україні. Народ настільки зненавидів владу, що вважає за краще здати владу закордонним управлінням.

3.3. Знищення економіки країни

Для руйнування економіки України застосовується економічна й фінансово-кредитна зброя. **Економічна зброя** включає засоби економічної боротьби за дезорганізацію структур противника і подальше їх поглинання. Для цього використовуються спеціально підготовлені в США «економічні радники», поради яких спрямовані на розвал національного виробництва й зубожінням народу. Фактично йдеться про терористичну діяльність проти цілих народів в ім'я нічим не обмеженого збагачення купки олігархічних родин, які маскуються реформаторською брехнею.

Іншим напрямом діяльності американських корпорацій по поневоленню країн є впровадження «капіталізму катастроф», завдання якого полягає в організованому захопленні

територій корпораціями після катастроф (воєн, переворотів, стихійного лиха, терористичних актів, «керованого хаосу») за допомогою економічної «шокової терапії».

Ідеологом економічної «шокової терапії» є професор Чиказького університету Мілтон Фрідман (помер у 2006 році). Для її впровадження Фрідман висував три вимоги: *приватизація, відміна державного контролю і різке зниження витрат у соціальній сфері*. Така політика звичайно негативно сприймається населенням. Тому впровадження її в життя здійснюється за допомогою якнайгірших засобів примусу з усіх можливих: на фоні військової окупації після вторгнення в чужу країну, після природного лиха чи «керованого хаосу».

Дія фінансово-кредитної зброї полягає в умонтуванні фінансово-кредитної системи країни у світову фінансову систему, що ґрунтується на лихварському відсотку і в принципі прив'язує країну-противника до боргової ями, з якої надзвичайно важко вийти. Міжнародний валютний фонд і міжнародні банки, регулювання діяльності яких здійснює Всесвітній банк – одна команда. Коли, погоджуючись на позики в іноземній валюті, уряди потрапляють у пастку, їхні країни перетворюються на боржників, зобов'язаних підкорятися встановленим МВФ і Всесвітнім банком правилам. Їх змушують спрямовувати продукцію на експорт лише для того, щоб заробити необхідну для виплати відсотків по боргах іноземну валюту.

Наведемо інформацію про вимоги МВФ до України при наданні нових кредитів: «Міжнародний валютний фонд очікує, що Президент Віктор Ющенко накладе вето на прийняття Верховною Радою закону про підвищення мінімальних пенсій і зарплат, зазначається в повідомленні МВФ. Місія фонду встановила, що економічна ситуація в Україні поліпшується завдяки виконанню умов програми співпраці, проте закликала керівництво країни до дисципліни і коригувань деяких аспектів для збереження позитивної тенденції, повідомляє УНІАН. Тому МВФ сподівається, що Президент, Прем'єр і голова НБУ вживуть заходів до від-

хилення прийнятого парламентом закону про підвищення зарплат і пенсій, оскільки він «суперечить умовам програми відновлення економіки, схваленої МВФ». МВФ не хвилює зuboжіння населення, для них важливим є впровадження капіталізму катастроф на території України.

Насправді для розвитку економіки нам не потрібні ні запозичення, ні закордонні інвестиції. Вони є частинами фінансової зброї невидимої війни.

У статті «Світова економіка: Всесвітній банк проти національних банків», надрукованій у газеті Asia Times у травні 2002 року, економіст Генрі Ліу писав: «...іронія полягає в тому, що насправді країни з їхніми природними ресурсами, що розвиваються, не потребують іноземних інвестицій, через які опиняються в пастці заборгованості перед зовнішніми силами. Як показує державна теорія грошей (згідно з якою суверенний народ має право ввести в обіг власну валюту), кожний уряд може фінансувати за допомогою власної валюти всі потреби внутрішнього розвитку і забезпечувати повну зайнятість без інфляції.

...У повній суперечності з логікою, згідно з якою розумна банківська діяльність повинна сприяти повній зайнятості і зростанню на основі розвитку, – наголошує Ліу, – Всесвітній банк вимагає високого рівня безробіття і деградації національних економік, представляючи це справедливою ціною, яку необхідно заплатити за існування приватної банківської системи».

Невже радники нашого президента й титуловані академіки з питань економіки не розуміють, що їх тримають за «лохів» і використовують доларовий «лохотрон» для поневолення країни?

До внутрішніх центрів управління державою додаються ще й зовнішні, такі як МВФ, ВБ, СОТ та інші. Головним є МВФ, який при підписанні угоди про співробітництво у вересні 1992 року поставив умову: Україна не може вводити в обіг грошей більше, ніж її золотовалютні запаси в доларах. Щоб зацікавити владні структури держави, їм дозволяють 5 відсотків запозичень покласти у власну кишеню.

3.4. Внутрішні сили – ксеноеліта при владі

Після розвалу СРСР в Україні почалася «Епоха первинного накопичення капіталу» – переділ радянської спадщини. Внаслідок цього в країні сформувалися свої промислово-фінансові угруповання, такі як донецькі, дніпропетровські, галичанські тощо. Внаслідок невиразної політики держави, відсутності державного мислення і політичної волі, українські фінансово-промислові угруповання не змогли переступити поріг первинного накопичення капіталу.

Вони залишилися на рівні маргіналів 1990-х років і пішли шляхом улюбленої гри – наново ділити все, що було поділено раніше. Для цього вони просували у владу своїх представників, маніпулювали законами в інтересах певної групи і, відповідно, в збиток національним інтересам країни. Усім цим кланам і угрупованням сильна держава не потрібна. При цьому вони чудово розуміють, що на Заході їх ніколи не визнають рівними собі, навіть молодшими партнерами.

Влада формується псевдоелітами – людьми, які, піднявшись до найбільших верхів, стали задовольнятися матеріальним добробутом, використовувати владу не як інструмент для творення, а як засіб наживи. Псевдоеліта нерозумна. На совісті псевдоеліт лежить відповідальність за відсутність «соціальних ліфтів» у громадянському суспільстві – закриваючи їх для більш гідних, псевдоеліта самозберігається. Завдяки їй ми маємо корупцію, недолугі закони і безглузді рішення. Але це півбіді – псевдоеліта жадібна, краде все, до чого може дотягнутися, і боязка, тому ухвалює закони, що залишають її поза зоною досяжності.

В Україні десятиліттями відбувалася селекція і формування псевдоеліт за принципом негативного відбору – чим

гірше, тим більше шансів. Яскраві приклади усім відомі. Їм властиві хамство, цинізм, нелюдяність. Тому, коли ми бачимо сьогоднішню країну, слід розуміти, що це відбиток їхньої внутрішньої світобудови, їхнього образу і подоби. Тому вони з такою легкістю занурюють країну в хаос і анархію.

Нинішню форму управління державою треба змінювати. *Але змін в Україні не відбудеться, поки не з'явиться національна еліта, яка прагнучиме змін.* Представників справжніх національних еліт, як правило, мало в політиці. На сьогодні «поле політичної боротьби», сформоване псевдоелітами, має різко негативну енергію, й нормальні люди почуваються там дискомфортно, тому уникають цього.

Чому це відбувається? Це негативний вплив більшості представників псевдоеліт. Цього не буде, якщо більшість у політиці належатиме національним елітам. Тоді всі ганебні політичні явища, вчинки й висловлювання, які ми спостерігаємо, піддаватимуться громадському осуду і з часом зникнуть.

Для народу настав час зрозуміти вплив зовнішньої та внутрішньої сили і розпочати будувати нову креативну Україну.

Нині в нас парламентсько-президентська форма управління. Скільки вже накопичилося проблем, знаєте? Як працює Верховна Рада, бачите?

Нинішня форма управління державою не працює і не працюватиме. З точки зору основ теорії управління, нинішня форма управління державою створена, щоб не працювати. Жодних шансів.

Закінчується період концептуальної невизначеності. Політична «еліта» і президент не вважають навіть за потрібне ставити запитання: чи бажає український народ жити за західними моделями життєбудівництва, що впроваджуються в країні під лозунгами необхідності переходу на «цивілізований» шлях розвитку, з використанням принципів так званих «загальнолюдських цінностей», чи «входження в

європейський дім»? Для себе вони визначились. Альтернатив немає. Європейський вибір і НАТО. Іншого не дано – так вважає влада. Проаналізувати те, що відбувається у світі, нікому. Незалежних аналітичних центрів немає, академічні інститути нездатні провести елементарний геополітичний аналіз чи навмисно цього не роблять.

Проте все не так просто, і західний вибір не вирішує проблеми поліпшення нашого життя. Аналіз суспільного ладу більшості західних країн доводить, що їх не можна називати цивілізованими чи справді правовими, тому що вони не забезпечують природного, невід’ємного права людини на працю.

Проблема входження українського народу в систему «нового світового порядку» нині вже не є актуальною, тому що ми через свою «нестандартність» і «примітивність» не склали іспиту навіть на роль рабів у «новому світовому порядку», що його нав’язує народам світу корпоратократія.

Тепер усім зрозуміло, що комунізм не був єдиною перепорою на шляху зближення із Заходом. Православ’я, колективізм, відмінні від західних трудових етиків, історичний досвід, менталітет, несхожість поглядів еліти і народних мас – усе це збентежило навіть стовідсоткових прихильників Заходу, які побачили труднощі побудови раціонального капіталізму в «нераціональному» суспільстві, вільного ринку в атмосфері вакууму влади й осередок працьовитості в умовах відсутності конкурентної етики.

Закони, ухвалені під час переходу до системи «загальнолюдських цінностей», у нашій країні не працюють, тому побудувати «правову» державу на території України не уявляється можливим і реальним. *Захід приймає рішення: нашу територію слід звільнити від людей, які не відповідають світовим «стандартам».* Це успішно здійснюється протягом епохи «демократичних реформ, яким немає альтернативи». Йде повним ходом депопуляція населення України. За двадцять п’ять років воно зменшилося майже на 10 млн осіб.

На цьому історичному етапі розвитку в українського народу є альтернатива: фізично зникнути чи вижити, роз-

почавши жити своїм розумом, а не розумом «західних учителів».

Відхилення в розвитку Сходу й Заходу коригувалися фінансовими олігархами, що коштувало українському народу десятки мільйонів знищених людей, переважно кращих представників нації.

Зі згадки про це має розпочинатися кожен новий день українця. Забути про ці жертви, святкувати на їхніх кістках вигадані свята – значить зраджувати себе і своїх пращурів, а це – головний симптом рабства.

Національна культура, національна історія, світогляд та ідеологія – це той тріумвірат необхідних кожній нації якостей, який перетворює дезорганізований натовп на соборне утворення з ознаками розуму, яке здатне до еволюційного розвитку і яке може сприяти інтелектуальній еволюції своїх членів. Тільки пройшовши через цей природний етап розвитку, людина може зрозуміти, що таке інтернаціоналізм, що в ньому можливе, а що є недопустимим.

Свобода і честь народу – це його мова, звичай і культура, дружба і взаємодопомога, пробащення один одному кривд і образ, допомога вдовам і сиротам.

Засоби масової інформації переважно захоплені організованими хазарами й роблять усе, щоб знищити нашу культуру і звичаї, нашу мову й архетип нації.

Мислячий більшості населення України зрозуміло, що комуністична й ліберальна ідеології вичерпали свій ресурс і саме тепер **український солідаризм у поєднанні з ідеєю соціальної справедливості**, причому в найжорстокішій версії, буде затребуваний суспільством і вийде на перший план у сьогоднішній ситуації національної катастрофи, яка супроводжується зовнішнім тиском на Україну.

Таким чином, українська влада, глобальна олігархія і гендлярсько-лихварська еліта зробили все від них залежне,

щоб підвести Україну до активізації солідаризму. Чим більше цей Рух будуть придушувати сьогодні, тим сильнішим він повстане завтра. І це природний процес.

Немає рівності між людьми. Нерівний з учителем неук, солдат з мародером, лікар з наркоманом, вбивця з жертвою, академік з ідіотом.

Не може злодій, який живе за рахунок крадіжок, мати такі самі права, таке саме чи навіть більше право на управління державою, як людина, котра власною працею утримує цю державу. Не може, але чомусь в Україні така ситуація має місце!

В Україні не тільки права, а й державна влада належить тим, хто більше вкрав, а зовсім не тим, хто більше створив. Ці самі злодії, ті, хто більше вкрав і продовжує красти, встановлюють закони. Для цього їм необхідна їм формальна рівність, щоб знищити різницю між організмом і паразитом, що з'їдає організм.

Моральне ставлення людини до суспільства визначається зовсім не кількістю спожитого, а добровільно вкладею в це суспільство працею, тому що «душа людини там, де скарби її». Споживач, як і злочинець, – не громадянин-патріот і ніколи ним не буде. Паразит-споживач – це «громадянин світу», який сповідує «загальнолюдські цінності».

Правлять нами зовсім не лідери з високими моральними якостями, хоча й взагалі правлять не вони. Держава вже давно стала формальною установою, вона є тільки виконавчим органом наших ворогів, звідси й аморальність і безвідповідальність колоніальної адміністрації. Рівень етичної свідомості «владної еліти» перебуває на рівні азіатських торговців з українських базарів: «що зверху, те й низу». Саме ці дві, здавалося б, антагоністичні протилежності дійшли згоди і легко знаходять спільну мову.

У коридорах на Банковій, у Верховній Раді і в державних установах йде та сама торгівля,

що й на базарах. Встановлені «такси» на підписи, на візи, на закони й підзаконні акти.

Це саме можна сказати й про таку важливу державну структуру, як Національний банк. Трасти з'явилися в Україні, «викачавши» останні копійки в українців як результат змови чиновників зі злочинцями.

Так чия ж у нас держава? Хіба можна вважати українською державу, чиновники якої разом з «національними меншинами» відверто грабують укорінену націю – український народ? Держава (гендлярсько-лихварська еліта), без перебільшення, здала український народ в оренду звіроподібним покидькам, психіка й інтелект яких перебувають на рівні рабовласників, яких чомусь сприймають як досить цивілізованих.

3.5. Чому така трагічна доля українського народу?

Для нинішньої влади Українська нація виявилася «персоною нон грата». Тому її виживання й збереження, поставленої «реформаторами» на межі моральної і фізичної деградації на сучасному етапі є головним завданням української інтелігенції – еліти нації, патріотів України.

Україна запрограмована на зміни. Вона схильна до сепаратизму. Серед наших співгромадян міцніє відчуття, що країна розпадається на етнічні групи. Ми переживаємо «культурну революцію», внаслідок якої пануючі висоти посіла псевдоеліта – еліта злодіїв і брехунів. Через оволодіння засобами навіювання ідей, образів, думок і цінностей – телебачення, мистецтво, індустрію розваг, освіту – ця псевдоеліта поволі створює нову націю. Вже не тільки етнічно і расово, а й культурно та етично ми більше не «люди однієї нації під Богом».

Мільйони людей відчувають себе ізгоями у власній країні. Вони відвертаються від масової культури з її культом

тваринного сексу і цінностей гедонізму. Вони споглядають відмирання старовинних свят і колишніх героїв. Вони бачать, як артефакти славного минулого щезають з музеїв, а замість них з'являється щось потворне, абстрактне, сатанинське. Твори, знайомі з раннього дитинства, зникли зі шкільної програми, поступаючись місцем новим авторам, у більшості своїй мало кому відомим.

Знищуються звичні, успадковувані поколіннями моральні цінності. Гине культура, що виростила цих людей, – гине разом з країною, в якій упродовж життя одного покоління багатьом українцям довелося побачити, як розвінчують їхнього Бога, знеславляють їхніх героїв, перекручують моральні цінності, фактично витісняють з країни, а самих називають екстремістами і брехунами за прихильність ідеалам предків.

Світ перевернувся з ніг на голову. Вчорашня істина обернулася нинішньою брехнею. Все, що вчора вважалося ганебним – перелюбство, аборти, евтаназії, самогубство, гомосексуалізм, – сьогодні прославляється як досягнення прогресивного людства. Ніцше говорив про переоцінювання всіх цінностей. Воно відбувається. Колишні чесноти стають гріхами, а колишні гріхи перетворюються на чесноти.

Українці були християнською нацією, багато громадян України ще й нині вважають себе християнами. Але нинішню домінуючу культуру правильніше називати антихристиянською, оскільки цінності, що нею прославляються, суть антитезис стародавнього християнського вчення.

Нова культура відкидає Бога і розпилює пахощі на вівтарях глобальної економіки та матеріальних цінностей. Боги ринку відсунули з п'єдесталу Бога Біблії. Секс, слава, гроші, влада – ось нові боги нової України.

Перетворити людину на зомбі, робота, біомасу, зламати особистість, знищити її – це мета нинішнього Заходу. З людей вихолощують доброту, гордість, мужність, любов до прекрасного, моральність, бажання й здатність самостійно й критично мислити, аналізувати все, що відбувається, прагнути до самовдосконалення.

Усього населення за час правління «демократів» зменшилося на 12 мільйонів осіб. Це і є справжній геноцид, і відомі його організатори. Сьогодні влада в Україні опинилася в руках псевдоеліти, і вона довела країну до повного розорення, до межі убогості.

На жаль, серед політичних лідерів сучасної України дуже мало геополітиків і взагалі людей, які мислять державницькими категоріями, а не переслідують мету збагачення. У трагічний час історія виносить на гребінь великих людей; але самі трагедії – справа рук посередностей.

На початку 1990-х років Україна була третьою ядерною державою в світі, мала 52,2 мільйона населення, будувала бібліотеки й музеї, була найбагатшою країною серед усіх країн колишнього Радянського Союзу. То ж як могло так статися, що через 27 років ця ж сама Україна втратила все: ядерну зброю, 12 млн населення, промисловість, сільське господарство; що її політики розподілилися на ворогуючі між собою партії; що президенти один за другим віддавали її на пограбування своїм родичам, кумам чи просто близьким людям; що над владою відкрито сміються; що навколо панують злидні; ніхто не знає, що принесе йому наступний день.

Чому не піднімається з колін ця обдарована Богом країна?

Що ж так круто змінило її долю?

Посередність! Посередність її президентів, їхній пустий гонор, їхня легкомудрість у справах державних, їхнє невміння оточити себе потрібними людьми, їхня безпечність, їхня нездатність думати геополітично, виношувати великі задуми чи хоча б впроваджувати ті, що були доведені до них.

Жодні великі задуми в політичній сфері не зможуть здійснитися, якщо не буде людей, чий геній, властивості характеру, воля зможуть запалити, об'єднати й спрямувати енергію народу.

Усе гине, якщо на чолі держави стоять, змінюючи один одного, бідні на розум люди. Цим користуються правителі інших країн, заганняючи народ України в ярмо різних союзів

чи блоків. І все це нині відбувається на тлі невидимої Четвертої світової війни, за «новий світовий порядок», основною стратегією якої є стратегія «керованого хаосу».

Живучи чужим розумом і небезкорисливо, прозахідна колоніальна адміністрація України навіть і думати не хоче про інші вектори зовнішньої політики України. Засоби масової інформації постійно намагаються нав'язати людям дику неправду про те, що «російські москалі» влаштували голодомор і обов'язково знищать українську демократію, суверенітет, незалежність України. Природно, що при цьому прозахідна олігархія України, використовуючи весь вплив на ЗМІ, намагається продемонструвати свої трудові досягнення перед народом, час від часу «інформуючи» населення про те, що воно живе в демократичній, суверенній, незалежній, самостійній країні. Але це все неправда, неправда.

На практиці народ України постійно відчуває, що він живе в державі, яка характеризується прямо протилежними епітетами й категоріями. Справді, понад 60 відсотків населення країни перебуває за межею бідності. Це означає, що ця частина населення не відає, що таке соціальна демократія, позбавлена соціальних прав і живе в умовах соціального тоталітаризму й расизму. Олігархічна приватизація українського життєвого простору, оскільки вона здійснювалася недиференційовано стосовно національної належності приватизаторів, тотальним відстороненням від цього процесу всіх без винятку націй, усього народу, є не демократичною, а тоталітарною, расистською, сегрегаційною.

Відтак народ України позбавлений і економічної демократії, тобто позбавлений економічної влади, а отже, й економічного самоврядування. І тому не випадково, що всіма без винятку українськими президентами й урядами управляв і управляє закордонний і вітчизняний олігархат, а не народ.

3.6. Що маємо сьогодні? «Владу» слів...

З того часу як існує світ, народи годують байками, змушують вірити, що їм легко досягти щастя за допомогою певної кількості бюлетенів в урні; їхні півкулі головного мозку годують красивими, привабливими словами, що не мають практичного змісту й точного значення, не підозрюючи, які згубні наслідки вони мають.

Історія дає незаперечні уроки, вона – найкращий керівник життя. Історія говорить нам, що люди завжди билися за слова, і саме за слова, значення яких не розуміють, тому що кожен розуміє їх по-своєму. Сократ і його послідовники (Цицерон та ін.) своїм захопленим абстрагуванням про «добродетельність», зробили величезний вплив, спровокувавши бурі, війни й перевороти у своєму столітті. Згадаємо також, що наробила пануюча філософія XVIII ст. Руссо, Маблі, Рейналя, Дідро, Гольбаха та інших, що кинули в маси слова «громадянин», «рівність», «гуманність», «енергія», відняли авторитет у держави, релігії, звичаїв.

«Свобода подобалась нам своєю мужністю, а «рівність» – зручністю, – писав Сегюр у своїх «Мемуарах». – Ми були засліплені призмою нових слів і теорій, ми радісно дозволяли приспати себе спокусливими мареннями нової філософії, що мала устремління забезпечити щастя всього людства. Ми зовсім не передбачали лиха, крайнощів, злочинів, скидання тронів і принципів. Ми не помічали, що нова філософія підкопувала під нашими ногами наші власні інтереси, ми не почували ударів, що нам наносились, ми не уявляли того, щоб слова нанесли збитків нашому існуванню! Кожен думав, що йде до удосконалення, яке може забезпечити тільки царство розуму. Але це був сон, спокусливе сновидіння, після якого настало жахливе пробудження...»⁷. Так писав один із найспостережливіших і найцікавіших французьких філософів XVIII століття.

⁷ Conte de Segure. Memoires. – T. I. – S. 91, 151.

З того часу, як у Європу потрапило слово «свобода», слово, успадковане від прадавніх мислителів, слово, що підносило, але без точного значення, без практичного змісту, народи не знають спокою. Іменем свободи відтинають один другому голови і забирають майно; атеїсти споруджують їй олтарі та створюють мучеників, в ім'я свободи знищується все, що повільно створювалось історією, – закони, стани, звичаї виховання й релігії; в ім'я свободи, накінець, забирають у людини її «я», щоб перенести її в колективну одиницю, тобто звільняючи від одного, підпорядковують іншому. Свобода збила з пантелику розум і мораль, розпочала трясти держави, принісши їм багато зла. Спокусливі ж блага і щастя, що вона утаємничує в собі, доступні лише обмеженій кількості людей, а для більшості залишаються мрією.

Одним із наслідків загальноєвропейської емансипації і триумфу демократичних ідей було те, що кожен фантазер міг почувати себе вождем подій. Новий шлях до набуття вагомості в суспільстві був занадто звабливим, щоб звертати увагу на життя людей і хибну політику. Це не може зупинити тих, хто гониться за званням «ліберала», а повітря наповнюється постійними розмовами про «реформи». Це був час розквіту самовдоволення й святенності, рай для тих, хто кричав про благо інших, не думаючи про те, скільки зла вони могли наробити своєму народу. Цілі покоління таких благодійників створили нову галузь діяльності – парламентаризм, яка давала, поряд з оплесками, величезну вигоду.

Сучасний спостерігач, який змушений читати майже виключно газети, навіть уявити собі не може, які спустошливі наслідки має це панування парламентаризму. Хіба тільки самостійне мислення та спостереження допоможуть йому зрозуміти сутність того, що відбувається.

Насамперед, парламентаризм є причиною напливу нікчемних політиків, якими так вирізняється наше політичне життя.

Справжній політичний керівник постаратися відійти на значну відстань від такої політичної діяльності, яка в головній своїй частині складається взагалі не з творчої роботи, а з інтриг і брехні, що ставить метою завоювати більшість.

А злиднених духом саме ця обставина й буде приваблювати. Чим дрібніший такий духовний карлик і політичний гендляр, чим ясніше йому самому видно власну убогість, тим більше він цінуватиме ту систему, яка зовсім не потребує від нього ні геніальності, ні сили богатиря, яка взагалі цінує хитрість лихваря вище, ніж мудрість Аристотеля.

Для зібрання таких «народних представників» завжди є великою для них втіхою бачити на чолі людину, розумові здібності якої стоять на тому самому рівні, що й їхні власні. Тільки в такому випадку кожен з цих панів може доставити собі дешеву радість час від часу доводити, що й він сам не ликом шитий, не в тім'я битий. А головне в тому, що демократична традиція найбільше відповідає ганебному для наших днів явищу, а саме: відчайдушному боягузству більшості наших «керівників».

Насправді, яке щастя для таких людей в усіх серйозних випадках мати можливість сховатися за спину так званої більшості. Якщо хтось не бажає нести відповідальність за свої дії, хто шукає для себе прикриття, той є легкодушним негідником. Але якщо керівництво нації вербується з таких безталанних боягузів, то рано чи пізно за це доведеться дорого розраховуватися. Справа доходить до того, що в нас не знаходиться мужності розпочинати якісь рішучі дії, і ми згодні змиритися з усякою ганьбою і безчестям, ніж знайти в себе сили для потрібного рішення. Більшість ніколи не зможе замінити одного.

«Більшість не тільки завжди є представником дурості, а й представником боягузтва. Зберіть разом сто дураків і ви ніяк не отри-

масте одного розумного. Зберіть разом сто боягузів і ви ніколи не матимете в результаті сто сміливців».

Ці слова належать одному з найвідоміших людей XX століття – Адольфу Гітлеру.

У наші дні більшість «народних представників» в ім'я свободи і демократії, прав людини, допомагає тим, хто пограбував і зробив жебраками власний народ. Політична еліта у своїй більшості засідає у Верховній Раді та вважає, що робить корисну справу для держави, а депутати називають себе народними, мабуть тому, що мають можливість робити «бізнес на депутатстві» за рахунок народу. Варто було б замислитися над тим, чому так поводить себе політична еліта по відношенню до власної країни і власного народу?

Сучасний розум людей повинен опрацювати ще кілька слів, кинутих у них, слова надзвичайно модні тепер, але ж і такі згубні, що хвилюють суспільство, і слугують підґрунтям для множини суперечливих і навіжених теорій. Це слова – «лібералізм», «прогрес», «глобалізм». У примітивних мізках, де відсутня культура, вони перетворюються на холодно, скажену мономанію, що поринає з несамовитістю проклинати й знищувати все минуле, бажаючи встановити новий світовий порядок – звичайно уявний.

Знаменитою буде та людина, яка зуміє замінити ці слова на інші вирази з незаперечними, точними й практичними значеннями, як у свій час Адам Сміт вдало замінив «доброчесність» словом «праця» і тим справді облагодіяв людство. Народ України бажає такого генія, тому що втопився від безплідних пошуків істини і нескінченної боротьби за переконання, яких ніхто ніяк не може привести до єдиного знаменника.

Ліберали, як відомо, вважають себе справжніми друзями народів, покликаними ошчасливити людство, зробити їм рай на землі. Але вони не тільки не виправдали такого високого покликання, а й своєю тупою тактикою й мертвими догмами принесли незліченну шкоду й нещастя.

Вони бажають лібералізувати все: ціни, цінності, кордони, відношення, культуру; перетворити весь світ на глобальне казино, де все продається, купується, де все має ціну.

Увібравши в себе теорії американських і англійських лібералів, не утруднюючися не тільки переглянути їх, а й перевірити: чи підтверджує їх життя. Разом з тим за всі ці роки відбулася неординарна промислова й наукова еволюція, що змінила стан народів світу. Не політичними доктринами й урочистими словами, не політичними закладами викликана ця еволюція, а наукою й консервативною ідеологічною доктриною.

У консерватизмі є мета і засоби. Мета, полягає в тому, щоб підняти матеріальне становище народів, створивши для цього сприятливі умови, звільнити суспільство від тягару державної організації й лихварської фінансово-кредитної системи, тому що матеріальне становище народів нерозривно пов'язане з її батьківщиною, а також з розвитком науки, землеробства, промисловості й торгівлі – цих китів прогресу кожної країни.

Інша справа – засоби. Для досягнення поставленої мети потрібно знати закони, які керують суспільством і вміти повернути їх так, щоб ці закони слугували потрібними ідеями, тобто зрозуміти вимоги життя й іти за ними. Чи так чинять неоліберали? Ні! Вся лінія їхньої поведінки ґрунтується на відомій концепції, яку вони наївно вважають істинною, але яка спростовується фактами з нашого повсякденного життя.

Боротьба за щасливе життя нині – це сфера економіки. Прогрес пов'язують з конкуренцією в ліберальних ринкових відносинах. Проте конкуренція змушує працювати так, щоб виробляти більше дешевих товарів, постійно оновлювати їхній асортимент і підвищувати якість. У структурі ціни значною складовою є заробітна плата, і для зниження собівартості товарів простіше звільнювати робітників, замінюючи їх автоматами. Внаслідок такої політики виникає безробіття, яке пов'язане з інстинктом життя і змушує лю-

дей іти на все те, що ми засуджуємо: красти, вводити в оману, торгувати своїм тілом і дітьми, наркотиками й внутрішніми органами, йти в кримінальні структури й працювати на них, тільки б вижити.

Все це є породженням так званого «вільного ринку». Його потрібно міняти! А як же технічний прогрес і розвиток? Адже саме ринкова система дає можливість швидко впроваджувати досягнення технічного прогресу і користуватися його дарунками. Саме цей чинник був головним аргументом наших «реформаторів», які приймали рішення про перехід держави на ринкові відносини з метою підвищення рівня добробуту. І українці з цим погодились.

Давайте разом думати, що нам вибрати за пріоритетну цінність? Технічний прогрес чи прогрес екологічний і соціальний? Що вагомніше: новий автомобіль чи свіже повітря, асортимент у крамницях чи війна? Криза досягла такого стану, що стало необхідністю переглянути наше ставлення до технічного прогресу і бажання жити все краще й краще. Технічний прогрес зупинити неможливо, але в умовах жорстокої конкуренції він став могиляником людства, створюючи все нові й нові товари. Може, настав час зупинити його, щоб він не став причиною глобальної кризи? Може, його простіше планувати?

Технічний прогрес не є змістом життя, але в умовах конкуренції й відсутності розумного планування між фірмами й країнами він використовується в гонитві за виживання. Творчість людини має слугувати їй, а не вбивати. Сьогодні слід направити прогрес не на задоволення бажання жити краще, виробляючи все більше й більше нових товарів, а на планову зупинку світової кризи, що наближається. Таким чином, нічим не обмежена свобода людини, лібералізація, прогрес у задоволенні інстинктів людини в багатьох її проявах веде до знищення життя на Землі.

У глобалізмі є одна з найгрубіших ілюзій – інтернаціоналізм: всесвітнє братерство народів, нації повинні зникнути, як і кордони держав, слово «вітчизна» повинно відійти у сферу історії. Який хибний погляд!

Життя і факти вже давно спростували й цю мертву догму. Друга світова війна довела, що ідея «батьківщини» сильніша, ніж коли б то не було, тільки вона керувала й запалювала тих, хто відстоював свою країну. Крім уроків війни, ідею інтернаціоналу цілковито спростовує вся сучасна економічна система, яка за своєю суттю національна.

Отже, лібералізм, засуджений самим життям, самими лібералами й приречений на зникнення. Проте наврод чи ліберали приймуть нові формули. Люди за своєю природою не мають нахилу зізнаватися у своїх помилках, тим більше політичні партії. Важко очікувати, щоб ліберали, які вважають себе непогрішимими, відмовилися від своєї програми й прийняли нову, абсолютно зворотну сучасній.

Нам доведеться відродити нашу Вітчизну, поставити її в ряд з цивілізованими країнами. Наше відродження залежить від того, наскільки вірно справжня українська еліта (не компрадорська чи гендлярсько-лихварська еліта, що сьогодні при владі) зуміє підготувати народ до істинного, розсудливого розуміння своїх завдань. Вони повинні кинути пускати мильні бульбашки – «демократія», «права людини», «реформи», які красиво маячать перед очима, але лопаються, як тільки до них хочеш доторкнутися. Природі немає діла до ідей, пишних слів, вона не робить стрибків, а рухається поступово, переходячи від маленьких змін до великих, послідовно, один за одним. Тому не варто чекати, що український народ зміниться під натиском ліберальних цінностей, що як шквал нахлинули, бажають перекинути, зруйнувати їхню свідомість. Природі не зміниш.

Особлива розмова про роль еліти нашого суспільства. В умовах конкуренції для виживання створених ними банків, фірм і підтримання елітного іміджу необхідно все, що пропонує ринок і прогрес, що прискорює виробництво, продаж продукції, отримання прибутку й допомагає вижити. Еліта йде в парламент і владу. Більше того, вона займається підкупом державних чиновників, укриттям прибутків і, в особливих випадках, вбивством конкурентів і тих, хто заважає їм вести бізнес. Безконтрольні й безмежні бажання замож-

них людей в умовах вимушеної конкуренції. Вони змушені: порушувати закони своїх країн, а при неможливості лобіюють їхні зміни в парламентах; руйнують моральні закони свого народу, вносять плутанину в свідомість тих, хто нижчий за станом.

Життя, побудоване за законами конкуренції, змушує їх так чинити. Їм здається, що сильним людям можна все. Проте коли норми життя порушує вождь, еталон, енергетично сильна людина, з якої за законами колективу беруть приклад, то низи накопичують цілу лавину порушень законів. В усьому світі ведуть мову про корупцію державних чиновників. Вона зароджується у верхніх ешелонах суспільства, а потім стає нормою, підвищуючи рівень егоїзму і знижуючи рівень духовності суспільства.

Політика, партії, лозунги, програми не привели жоден народ до щасливого життя. Усі країни, що займаються тільки політикою, йдуть до занепаду. Сьогодні слід кричати: «Геть політику! Геть парламентаризм!». Ще на початку минулого століття Шарль Морас писав: «116 років революції і 35 років республіки призвели французький народ до розумового і морального отупіння, алкоголізму і збільшення злочинності». В XIX ст. у Франції надруковано таку множину книжок, які вказують на небезпечне становище країни після «Великої» французької революції, що з них можна скласти велику міську бібліотеку. Це показує, що французький народ зрозумів наслідки політиканства і почав наслідувати словам Джона Лебона: «Праця, і навіть запальна праця, є джерелом щастя людства».

Проте існує Фінансовий інтернаціонал (за визначенням Християна Раковського), юдейські банкіри (Прудона), міжнародні фінансові олігархи, транснаціональні корпорації, які роблять усе можливе, щоб тримати народні маси в рамках фальшивих доктрин і цінностей, а самі, збагачуючись, наближаються до світового панування. Таке становище є наслідком дезінформації, метою якої є нав'язування доктрини чи моделі розвитку суспільства, шкідливої для однієї групи людей (майже для всієї спільноти людей земної кулі),

але корисної для іншої невеликої кучки людей, які мають гроші та владу.

Так, у 1917 році нашому народу була нав'язана марксистська (комуністична) доктрина суспільного устрою. До влади прийшли юдеї-більшовики. Відбулася депопуляція і пограбування населення юдейськими банкірами. Ми мусимо заявити про це в повний голос і примусити світове співтовариство визнати, що юдейські банкіри винні в організації активних фаз світової революції 1917 і 1990 років, голодоморах і знищенні українського й російського народів.

У наш час українському народу нав'язана ліберальна, а точніше – юдейсько-ліберальна доктрина. При цьому юдейська частина доктрини у вигляді фінансового управління світом юдеями з відповідною дезінформацією в науці, політиці, ідеології, варіантах організації нового світового порядку (наддержавне управління) латентними правителями, залежними від них владними елітами і ляпаючими маріонетками (журналістами), приховується. Так, явно на догоду юдейсько-ліберальній доктрині, а не на користь українському народу, йде процес знищення української держави, що проявляється в зникненні виробництва, науки, впливі мізків і капіталів, вимиранні населення і ліквідації держави в цілому.

Дезінформація досягла таких розмірів, що не беруться до уваги, здавалося б, очевидні обставини злиденного становища українського народу. В угоду емісарам Міжнародного валютного фонду влада підвищує плату за комунальні послуги, за газ, говорить, що якісь «демократичні реформи», яким немає альтернативи, про свободу слова і права людини, про загальнолюдські цінності. Проте коли люди працюють за копійки, або ще гірше – їм роками не виплачують заробітну плату, емісари не згадують про права людини.

Вимагаючи підвищення тарифів за комунальні послуги і газ до європейського рівня, Міжнародний валютний фонд чомусь не ви-

магає підвищення заробітної плати до європейського рівня. Про яку рівність можна говорити, коли депутати не працюючи, влаштовуючи бійки і блокування трибуни в парламенті, отримують заробітну плату у десять разів більшу за середню по Україні.

Ми всі повинні щодня, кожної години, хвилини й секунди пам'ятати, що Фінансовий інтернаціонал дає викривлене уявлення реалій життя, що дезінформація сьогодні є офіційною політикою правлячої еліти та її хасидсько-парамасонських господарів.

Ми, відроджуючи свою Батьківщину, не повинні повторювати помилок історії. Лідери нашої країни повинні кинути політиканство і відкрити народу очі на справжній стан речей. Поліпшення життя в сучасному суспільстві засноване не на владі слів, не на державних запозиченнях і лихварській фінансово-кредитній системі, а на творчій праці й наукових досягненнях: тільки в них джерело щастя для людства. Українському народу більше, ніж якомусь іншому, потрібно працювати й вчитися. Будувати ж своє відродження на мріях, химерних теоріях, міфічних словах типу «входження в європейський дім» «чи демократичним реформам немає альтернатив» – значить вести його до загибелі. Цьому не бути.

3.7. Що потрібно робити і куди йти?

Нині симпатії політиків і народу України розділилися між двома векторами зовнішньої політики. Перший вектор – Європейський Союз і НАТО, другий – Російська Федерація, єдиний економічний простір.

Проте є третій вектор – це україноцентризм і вступ до такої організації, як Шанхайська організація співробітництва (ШОС). Але україноцентризм сам по собі не приведе до вирішення тих негативних проблем, які нагромадили за-

більш як 25 років горе-президенти і владні структури України та поза її межами. Потрібні інвестиції, потрібний захист незалежної світоглядної та економічної доктрини.

Потрібно зрозуміти, що доля кожної людини в підсумку тісно пов'язана з долею суспільства. Людство вступило в нову ноосферну епоху свого розвитку, сутність якої полягає у виникненні загрози глобальної катастрофи від життєдіяльності людини. Головна проблема цієї епохи – в забезпеченні безпеки життєдіяльності. Для її вирішення вчені запропонували шлях переходу до стійкого розвитку, який був підтверджений конференцією Організації Об'єднаних Націй у 1992 році.

Це перехід від стихійного розвитку до керованого; від суспільства споживання, що передбачає задоволення постійно зростаючих матеріальних потреб за рахунок природних ресурсів, до інформаційного суспільства, матеріальні потреби і життєдіяльність якого обмежені можливостями біосфери. Цей перехід потребує корінних змін системи цінностей і цілей свідомої життєдіяльності людини, чому повинні бути присвячені освіта і виховання.

Безпека життєдіяльності не може бути забезпечена без участі держави як найбільш ефективної форми організації суспільства. Держава зосереджує в своїх руках основні ресурси суспільства і використовує їх насамперед саме для забезпечення безпеки своїх громадян – національної безпеки. У ХХІ столітті до сфери національної безпеки входить увесь сучасний комплекс проблем безпеки особистості, суспільства і держави, в тому числі й проблеми безпеки життєдіяльності глобального рівня. При цьому склад і характер проблем безпеки самої держави нині суттєво змінився внаслідок появи нових загроз інформаційного, економічного, соціокультурного та екологічного плану.

**Найбільшою загрозою для державності
України є продаж землі – головного багатст-
ва українського народу.**

Україна має чітко визначитися зі своїми пріоритетами і завжди пам'ятати, що мірою національного й індивідуального багатства є духовні, а не матеріальні цінності. Тому перехід до західної матеріалістичної цивілізації, вступ до Європейського Союзу є катастрофічним для України як представника індоевропейської духовної цивілізації.

Для України є єдиний шлях – шлях співпраці з представниками духовних цивілізацій, що веде до вступу в Шанхайську організацію співробітництва. Але не просто вступ заради вступу, а вступ з чіткою програмою економічного розвитку України.

Що ж може запропонувати ШОС Україна? Найперспективнішою на сьогодні є пропозиція залучення України до системи Євразійських транспортних коридорів через включення до повітряного транспортного коридору «Пекін – Ташкент – Сехешфехервар». Це важливий проект будівництва міжнародного транспортного аеропорту, системи швидкісних автобанів, залізниць тощо. В реалізації такого проекту зацікавлені Китай, Росія, Індія та деякі інші країни. Якщо врахувати інтенсивний розвиток економіки цих країн, то можна бути впевненими – інвестиції будуть, і не міфічні. Можна запропонувати безліч проектів, що отримають своїх інвесторів, а високоінтелектуальні робітники й інженери України – робочі місця в Туркменістані, Казахстані, Росії, Китаї та інших країнах ШОС.

І якщо для керівників держави влада – не «високорентабельний бізнес», а передусім відповідальність перед народом і рівність перед законом, то вони виберуть як надійних партнерів країни Шанхайської організації співробітництва.

Розділ 4

ПРОЕКТ ТРАНСФОРМАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ УКРАЇНИ

4.1. Маніфест руху «За креативну Україну»

Терміном «креативний» позначається творчість, що не тільки висуває ідеї, а й доводить їх до конкретного практичного результату.

На політичній сцені нашого повсякденного життя ми постійно спостерігаємо боротьбу заради власної користі. Люди навіть кажуть: «Життя – це боротьба», що сьогодні дуже добре відбито в політиці кожної країни. Навіть якщо життя не є боротьбою для всіх людей, то, звичайно, в політиці – це боротьба.

Чи має так бути? Чи існує альтернатива? Чи можемо знайти рішення, яке дало б змогу не витратити велетенських ресурсів, спрямованих на боротьбу один проти одного?

У суспільстві є різні групи з різними інтересами, різні партії, які працюють багато й тяжко, витрачаючи надмірно сил, і можуть боротися ще дуже довго. Однак стан суспільства і життя не поліпшуються.

Чи може бути альтернатива? Креативісти кажуть: «Так! Ми здатні запропонувати безконфліктну політику».

А як це можна зробити? Існує вираз: «Ціле є більшим, ніж сума його окремих частин» – і цей постулат ми цілком забули в політиці. Ми воюємо так сильно один проти одного й зовсім не маємо позитивних змін. Ми можемо рухатися

вперед тільки тоді, коли політика ґрунтуватиметься не на конфліктах, а на креативності, на мудрості та єдності.

Потрібно створити креативну владу, де кращі лідери суспільства, найкращі уми, найкращі таланти входитимуть до її складу.

А чом би ні? Це може бути. Варто політикам стати відповідальними за всю країну, за розвиток економіки, за добробут кожного громадянина.

На цей момент політичні лідери відповідальні за свої партії і за тих, хто їх підтримує. Це шлях, який існує зараз. І політики борються до кінця за своїх виборців, за власний імідж. Їм байдуже до інших партій та решти суспільства.

Це вельми помилковий підхід. Політик повинен виходити з такого бачення владних структур, де зібрано колектив креативних людей суспільства, і вони мають керувати країною. Це повинні бути люди з усіх галузей, а не тільки з однієї партії. Ось чому потрібний рух, який у своїй політичній платформі встановить, що у владу треба відбирати креативних людей суспільства, саме людей, успішних у різних сферах. Немає потреби, щоб вони були з однієї партії, вони можуть бути з різних, навіть опозиційних партій, вони можуть не належати до жодної, а бути експертами із суспільства.

Ми маємо так розвинути політичну культуру, закласти в нашу Конституцію ідею солідарності і справедливості, у філософію урядових структур, у філософію політичного процесу, щоб досягти стану креативності, єдності, цілісності, працюючи разом. Кожен знає, що роз'єднання робить нас слабкими, а об'єднання – сильними. Незрозуміло, чому ми дійшли такої традиції, щоб розділитися на фракції політичних партій, що воюють між собою. І це зменшує вірогідність досягнення успіху. Воюючи між собою, партії витрачають велетенську кількість людських і фінансових ресурсів, залучають до боротьби багато талановитих людей нації і заходять у глухий кут.

Рух «За креативну Україну» пропонує застосувати протилежний підхід. Ми тільки маємо вибрати: чи робити все

для того, щоб збалансувати суспільство, чи будемо боротися проти цілісності функціонування країни, яке є природним? Тобто створюємо фракції, створюємо частини, що ми й спостерігаємо сьогодні в кожній країні, боремося один проти одного, тільки створюючи проблеми, затримуємо прогрес, формуємо клани, створюємо корупцію і боремося з нею, і занурюємося в безодню бідності і безпорадності.

Креативісти стверджують: нам слід реалізувати стратегію, що ґрунтується на цілісному підході, на таких засадах: уряд з усіх партій, політика вільна від конфліктів. І це є абсолютно необхідним для подальшого позитивного розвитку країн. Фізіологія людини чи тварини не функціонуватиме, вона зламається, якщо одна частина тіла чи органа бореться з іншою. Тільки разом вони сильні, а що важливіше, коли вони разом, тіло здорове.

Це також стосується й економіки. Якщо в певній компанії один виконавець бореться проти іншого й існує боротьба між різними частинами відділу, тоді компанія не буде продуктивною чи навіть збанкрутує. Існує багато організацій, які вже пройшли через цей процес. Ми знаємо, що компанія буде успішною, якщо вона є креативною, де кожен індивід є творчим, кожен є вільним настільки, наскільки це можливо, щоб бути продуктивним на своєму напрямі роботи, і кожен зробить внесок у цілісність. Об'єднана компанія є сильною. Якщо кожен у ній працюватиме на спільну справу, тоді успіх забезпечено і праця буде дуже ефективною.

Так само і в суспільстві. Ми маємо зупинити цю дурість, коли думаємо, що те, що не працює в кожній людині, в сім'ї, в компанії, працюватиме в суспільстві. Звичайно, ні. Отже, ми повинні знайти креативний політичний підхід, щоб підґрунтям наших політичних рішень була креативна філософія, філософія, що об'єднує, й об'єднує, гармонізує, приносить баланс, філософія спільної співпраці. І тоді нація і країна стануть сильними. Ми маємо бути креативними й відповідати принципам солідаризму і справедливості.

Ситуація, яку ми спостерігаємо зараз, скрізь одна й та сама. Розумному закону, що пропонується однією партією, чи-

ниться протидія іншою партією, тому що закон пропонує опонент! Виникають запитання: чи ми хочемо займатися політикою, використовувати всі ресурси уряду тільки для того, щоб провести якийсь індивідуальний підхід, чи хочемо працювати всі разом для того, щоб разом донести продуктивні підходи від усіх індивідів суспільства, від усіх політичних партій, від усіх тих, хто знає, як керувати країною?

Це ненормальна ситуація сьогодні. Існує достатньо урядів, які показали в багатьох країнах по всьому світу, що вони нездатні до справжнього прогресу. У політиці скрізь ми бачимо великий розлад. Кількість виборців, які йдуть голосувати, зменшується з кожним разом. Існують країни, де навіть менше ніж 50 відсотків, ідуть у день виборів і голосують. Ми спостерігаємо сьогодні ситуацію, коли політики скрізь втрачають довіру людей. Ніхто більше не довіряє політикам, ніхто не вірить, що політики чи політична партія можуть справді мати успіх. Ми тільки можемо обирати серед двох, трьох чи чотирьох політичних партій, де жодна не є кращою, ніж інші, всі вони неефективні. Це не дуже добра ситуація.

Якщо ми всі хочемо працювати разом, якщо щиро об'єднаємо наші можливості, тоді можемо бути прогресивними. Саме тому стратегія безконфліктної політики та влади без проблем, що ґрунтується на креативному уряді, є важливим пунктом руху «За креативну Україну».

Ми також маємо зрозуміти, що цей процес не був запропонований тільки сьогодні. Його висували протягом століть різні філософи та політичні лідери. Чому він не працював раніше? Чому ми можемо сьогодні сказати, що нині він може спрацювати?

Більшість людей не повірять, що він може працювати. Тому що ми можемо сьогодні побачити вперше за всі часи, що безконфліктна політика справді стає можливою, що всі політичні партії дійсно стають практичними, і якщо це один раз почнеться, якщо цього всі прагнутимуть, то люди побачать, що це набагато більше, ніж лише безконфліктна політика, це набагато ефективніше, ніж уся ця ненависть і

підставлення підніжок лідерам усіх інших політичних партій. Набагато ефективніше працювати разом, і минув час, де було реальністю, коли кожна нація була розділеною і через це слабкою, цей час змінився. **Відбувається креативна революція**, спрямована на зміну ситуації, і тепер кожна нація матиме свою гідність, свій суверенітет, свою інтеграцію і буде здатна реалізовувати власну прогресивну стратегію.

Ми запрошуємо представників усіх партій, лідерів рухів та окремих громадян прийняти це послання у свої серця, створити креативну групу допомоги уряду у власних країнах і почати практично застосовувати цю ідею в суспільстві, де кожен працює разом задля добробуту своєї країни.

4.2. Швейцарська модель – взірєць для України

Маючи свою історію, повну протиріч і боротьби думок, ми формуємо сьогодні своє майбутнє, створюємо нову історію. Але ми зобов'язані враховувати, і минулий досвід, і точки зору сусідів, для яких Україна була й залишається фактичним сусідом і для яких наша поведінка означає спокій або проблеми на кордонах, як міграція населення, товарообіг тощо.

Питання про вибір шляху – в Європу з реальною загрозою відносинам з Росією і, можливо, Білоруссю, або збереження традиційної близькості народів – ми не говоримо про близькість думок влади, ми ведемо мову щодо близькості народів України, Білорусі та Росії, як не тільки історичної, а й як близькості спорідненої, зрештою.

На жаль, наша історія сповнена конфліктів не тільки в боротьбі із завойовниками, що прийшли з східних і західних земель, наша історія відзначена міжусобицею, починаючи з часів Русі. При цьому, очевидно, однією з рис нашого волелюбного характеру, яка властива всім русичам, де б вони сьогодні не жили – в Україні, Білорусі, Росії чи далеко за океаном, – властиво, коли немає зовнішнього ворога,

воювати між собою, часто безглуздо і помилково. Цим часом користувалися інші, зацікавлені в наших територіях, у наших землях. Завжди знаходилися різного роду «благодійники», які пояснюють тим чи іншим нашим «вождям», що виникла проблема є справою рук його сусіда і тут же пропонувалася допомога для боротьби з ним. Розрахунок простий – чим менше нас, тим вільніше землі, чим ми слабші – тим простіше нами командувати, чим більше розбрату – тим ширше поле для різного роду «маневрів».

Нині одні нові «вожді» наполегливо пропонують нам «шлях до Європи», хай не скоро, нехай через двадцять років або ніколи, але головне – це шлях у Європу, інші – шлях до Митного Союзу з описом принад економічного розвитку і з упором на братську єдність. Тільки сама Європа – що це? Сполучені Штати Європи з центральним урядом і широкою автономією штатів? Ні, це конгломерат інтересів з переважною квотою для інтересів однієї чи двох держав. Націоналісти весь час вважали: «Ми не для того звільнилися від удавки Радянського Союзу, щоб залізти в удавку Європейського Союзу».

У будь-якому варіанті, устремління на Захід чи на Схід, багаті на ускладнення для економіки, народу, його майбутнього. Тільки все це просто міркування, ніхто не пропонує альтернативи, що забезпечує Україні суверенітет, якого вона так довго чекала, миру із сусідами, свободу спілкування і пересування, економічний розвиток з урахуванням добросусідських відносин з усіма сусідами – як на Заході, так і на Сході.

Різні опитування показують практично однаковий відсоток, що віддають пріоритет шляху до асоціації з Європою і шляху на збереження традиційних, століттями сформованих цінностей – від православної релігії, мовної близькості, звичаїв і укладу життя до промислової кооперації, усталених економічних зв'язках тощо. Очевидним є загроза можливої федералізації України з наступним, неминучим розколом. І ніхто не замислюється над наслідками, на прикладах Югославії, Грузії, Молдови.

Бажання на приєднання до асоціацій тільки посилять відцентровані тенденції і поставить питання про нашу територіальну цілісність. Джерела тиску будуть у цій моделі розглядати Україну як дешеве джерело неоприбуткованих ресурсів, насамперед людських. Утилізація цих ресурсів може проводитися економіко-дипломатичними методами – при слабкій Україні.

Питання майбутнього пов'язані з нашим вибором переконань, цінностей. Уже зараз питання полягає не тільки в тому, що вибір позиції України не повинен відповідати шараханнями вправо або вліво, а в тому, що робити далі. Адже одними «майданами» питання управління державою не вирішити. Нам потрібен, уже очевидно новий суспільний договір, який міг би врегулювати ті виклики, з яким стикається суспільство.

Ніхто не враховує, що невдала атлантична спроба пов'язати європейську політичну стабільність і економічний добробут не знайшла свого підтвердження при світовій кризі, яка розвіяла надії європейців на економічний добробут. Греція, Іспанія, Ірландія та інші країни не знайшли свого порятунку в рамках європейської справедливості і терплять крах, втрачаючи позиції як в економіці, так і взагалі в праві і можливості враховувати інтереси власного народу.

Час показав, що являє собою «демократичні цінності Європи». Це нав'язування в свідомість громадян і узакононення одностатевих шлюбів; бажання радикальних змін в управлінні державою під гаслами захисту прав «людини»; видача Литвою громадян чужої країни, тільки через припущення про нанесення загрози заокеанському другу; стеження за електронним листуванням усіх без винятку. Сюди можна віднести і зловживання правом свободи слова на шкоду праву на правду, яку використовують інформаційні засоби та певні політичні кола. Тепер ми всі опиняємося в становищі безпорадних спостерігачів, замість учасників процесу формування інформаційного поля, що відображає дійсний стан справ, фактів, подій. Саме час згадати відому

розхожу фразу про те, що мета виправдовує засоби. Але варто задуматись – чиї цілі і якими засобами?

Трагізм нашої ситуації полягає в тому, що в якості розумних заходів щодо запобігання розпаду України, коли потрібно знайти точку опори, яка дасть можливість зупинити процеси, що послужили поштовхом до знищення Югославії, ми продовжуємо копатися в мовних або етнічних відмінностях, забуваючи, що це право кожного народу чи народності. Коли нам реально загрожує перспектива знищення з політичної карти, а об'єднавчим чинником може бути тільки успішність в економічному плані, ми продовжуємо вести незрозумілу війну на Сході України. Там воюють за нахапане майно олігархів: заводи С. Тарути; шахти і підприємства Р. Ахметова, Ю. Звягільського, Ю. Єнакіївського; захоплені родовища і банки Коломойського; за можливість розробки сланцевого газу сином колишнього віцепрезидента США Байдена тощо. За що гинуть сини Українського народу на Сході України? За ті копійки, які платять їм вищеназвані олігархи? Треба думати!

На сьогодні фактично економіки України, як і Югославії немає. А є оптимізм, що Європейський Союз допоможе, наприклад, хорватам стати економічно достатніми. Ще Бісмарк стверджував: «ілюзія – найнебезпечніша хвороба». На жаль, ілюзія притаманна не тільки жителям Хорватії, а й України.

Враховуючи ці тенденції і рух так званих еліт, що небезпечно для країни непередбачуваними наслідками, пропонуємо розглянути інший шлях, який поєднує інтереси всього українського народу. Це шлях, перевірений часом і прокладений Швейцарською конфедерацією, що забезпечив мир її народу в найрізноманітніших конфліктах.

Гадаємо, що це незалежний, вкладений у Конституцію нашої країни розвиток, забезпечення добросусідства з усіма як на Заході, так і на Сході країнами, шлях неприєднання до жодних асоціаційних союзів. Це шлях без ядерної зброї на своїй території, з гарантією з боку всіх сусідів нашої територіальної цілісності, з урахуванням історичної близь-

кості слов'янських народів. Такий шлях на сьогодні не має альтернативи для майбутнього України.

Це шлях створення, на зразок Швейцарії, країни з упродовженням цивілізованих правил поведінки, проживання, дотримання законодавства, права народів на спілкування, тобто всього того, до чого ми прагнемо. Але це шлях без національних криків, без образи сусідів, без економічного й політичного приниження, тобто з визнанням за нами нашого самостійного як економічного, так і політичного шляху розвитку. Ми просто зобов'язані зрозуміти самі й пояснити сусідам, що ми не хочемо нікому зла, ми відкриті для діалогу, для економічної кооперації та співпраці, і наше невід'ємне право – самостійно вирішувати наші питання, не загрожуючи ні Заходу, ні Сходу.

Очевидно, що в питанні майбутнього шляху розвитку України є прямий сенс враховувати досвід і приклад Швейцарії. На сьогодні це набуває все більшої актуальності в справі збереження цілісності й суверенітету держави.

Усі ми були свідками реакції східної України на прихід до влади Ющенка в 2004 році. Харківські мітинги і виступи проти нього. Такі самі, акції проходили при зміні політичних сил біля керма держави, вже в західних регіонах. Хто зможе гарантувати, що при підписанні будь-яких угод, розкол в Україні не матиме фатальних наслідків? Що тоді? Сьогоднішні умови потребують подальшої деталізації та обговорення «третього шляху», що дасть можливість подолати цивілізаційний розкол у контексті умов, які переважають в Україні.

І третій шлях – це розбудова Креативної України, солідарної і незалежної, заснованої на справедливості, без олігархів і корупції.

4.3. Зміна системи влади в Україні

Головною вимогою українських майданів є зміна системи влади в Україні. При цьому ніяка косметика тут не допоможе – люди вже прозріли і хочуть реального перезавантаження влади на основі принципово нових рішень без чергового мавпування ні з Заходу, ні Сходу. Наша країна, що зберегла майже всю радянську систему влади, увійшла до стадії її передсмертної агонії. Тому є термінова потреба дослідити минулу й досі існуючу систему старої влади та накреслити шляхи створення нової сучасної системи влади саме для нашого вистражданого майбутнього.

За Конституцією України, ми живемо в республіці – це поняття означає владу народу. Проте народ привчили свою владу передавати малому колу осіб, які обираються на певний період – така система влади називається демократією. В епоху відсутності комп'ютерних телекомунікаційних технологій ця давня знахідка західних можновладців виглядає єдиною можливою, проте лише за умови твердих гарантій певного рівня свободи, майнової безпеки та гарантованого рівня фінансової незалежності кожної громади та окремого громадянина. Це ґрунтується на приватній власності, на незалежності демократичних гілок влади та високому рівні морального й економічного стану країни.

На жаль, домінуючий вплив комуністично-російської ідеології та існуючі досі залишки тоталітаризму в Україні не дали змоги реалізувати умови впровадження демократичної системи влади та побудувати громадянське суспільство. Тому маємо олігархічно-феодальну країну і соціальний лад – диктатуру спекулянтів, а особи, відповідальні за такий злочин щодо нашого народу, далеко не всі суворо засуджені суспільством і продовжують далі дурити людей.

Крім того, наявна система нашої влади продовжує триматися на фашистських рекомендаціях Геббельса німецькому фюреру Гітлеру від 1933 року: для забезпечення владного панування над народом потрібно дати людям максимум **лозунгів, спорту та сексу**, а для повної надійності забезпечити

необмежену кількість пива. Тут лише з лозунгами в наших можновладців не склалося – довелося скористатися «старим завітом» і почати з новою силою за великі гроші зомбувати зі старих талмудів «рабів». На жаль, отака нікчемна система нашої влади не дає пристойно жити українцям на найбагатший за ресурсами частині Землі.

Нині маємо глибоку кризу в усіх галузях українського господарства, критичний стан соціальної сфери, поглиблення боргової кабали та відсутність інвестицій. Це призвело до руйнування українського державного механізму: маємо втрату державної цілісності, розвал судочинства, медицини, силових структур, почалася остаточна втрата науки та освіти в сучасному їх розумінні... Стверджуємо, що нащадкам Т.Г. Шевченка і В.І. Вернадського слід почати жити за їхніми геніальними заповідями й ноосферними концепціями. Більше того, ми маємо всі можливості розбудувати досконалу систему влади майбутнього і для себе, і, як приклад, для всього людства!

Часи активної торгівлі незаконно прихватизованими природними багатствами України закінчуються. Саме це підірвало основу старої системи влади, коли певна посада дозволяла за лічені тижні ставати мільярдерами, спекулюючи загальнонародним добром по всьому світу. Цьому сприяє централізована (тоталітарна) модель економіки, що залишилася від російської імперії. Якщо в СРСР дійсно була потреба постійно освоювати все нові регіони величезної країни, то концентрація економічних ресурсів у центрі мала певний сенс.

При цьому московське керівництво чітко дотримувалося заведеного ще з часів цариці Катерини II принципу поділу території країни на суттєво несамодостатні райони, що повинні були завжди залежати від Москви. При розбудові СРСР цей принцип залишився визначальним – адміністративно-територіальний поділ країни був проведений дуже просто і без усякого наукового обґрунтування: адміністративні райони в СРСР – це території з приблизно однаковою кількістю членів КППС для зручності виборів на партійні

з'їзди: один делегат від 2200 членів. Так виникли планово і хронічно дотаційні райони та області, які залишилися вже незалежній Україні в спадок, що зразу потребувало оперативної і рішучої корекції.

Зауважимо, що на першому році нашої самостійності група вчених у Києві розробила концепцію побудови Національної геоінформаційної системи управління Україною, яка показувала шляхи проведення вкрай потрібних саме тоді структурно-функціональних змін у країні. Проте ці пропозиції проігнорували Президент Л.М. Кравчук та голова бюджетного комітету Верховної Ради М.Я. Азаров в умовах ейфорії від особистого розподілу величезних грошових потоків, що мають місце у тоталітарній економіці. Це також повністю влаштовувало різноманітні транснаціональні корпорації, що масово кинулися грабувати наші загальнонародні багатства, бо за таких умов достатньо дати хабара лише одному чиновнику в столиці.

Так само відбувалося в Росії, Білорусі та більшості інших пострадянських республік, де територіальна організація визначалася і визначається не Магдебургським правом, а всілякими комуністичними, читай – бандитськими, схемами. Під виглядом псевдоринкових та псевдодемократичних перетворень ці процеси продовжуються досі і їх тривалість обмежується лише кількістю запасів природних багатств конкретних країн та регіонів.

Наука в таких умовах тільки заважає. Проте не всі вчені зрадили свій народ заради довічних шматків пирога зі столів можновладців. Зокрема, саме в Києві були розроблені основи нової науки «геобіономіки»⁸, яка на ідеях Т.Г. Шевченка і В.І. Вернадського визначає принципи та механізми унормування можливого використання природних ресурсів кожного конкретного регіону з вимогою подальшого впровадження на планеті лише ноосферних технологій з умовою

⁸ *Ліщитович Л.* Основи геобіономіки (до статуту члена природи). – Т. 1. – К. : Фітосоціоцентр, 2012. – 184 с.

самовідновлення або примусового відновлення використаних базових ресурсів.

Головна мета проекту реорганізації структури державного управління – це обґрунтування потреби і шляхів створення приблизно однакових стартових умов для нових адміністративних районів в Україні на принципах самодостатності. Особисто для людей таку можливість ми вже втратили більш як за 25 кримінальних років старої системи влади.

Проте за допомогою відомих технологій використання Глобальних інформаційних систем (ГІС) і Дистанційного зондування Землі (ДЗЗ) – ГІС-ДЗЗ-технологій ще можливо визначити межі приблизно самодостатніх районів, що суттєво зменшить адміністративний апарат та витрати всіх рівнів за рахунок зупинки щоденного збирання до столиці всіх коштів для наступного поділу між різними областями й районами.

Наявність таких самодостатніх регіонів створить умови для чесного змагання між районами, розбудить господарський талант кожного, забезпечить можливість потужної реалізації творчого таланту нашого народу.

Крім того, адміністративно-територіальна реформа з упровадженням телекомунікаційних владних можливостей кожного працюючого при прийнятті рішень на його території (громаді, районі, області і всієї республіки) дасть змогу суттєво зменшити владу місцевих бандоформувань. Усі спроби з релігійним фанатизмом примусити людей повірити в можливість чесного «господа-царя-президента» не спрацьовують – майдани не допомагають, окремі області та райони вимагають справедливості, бо люди хочуть за їх участь чесно розподіляти зароблені ними гроші.

Далі наводимо більш конкретні положення можливих кроків для досягнення мети Небесної сотні. Такі зміни мають проводитися насамперед через зміни Конституції

України, проект яких слід оприлюднити і впровадити до виборів нової Верховної Ради України.

4.4. Дорожня карта перебудови системи державного управління на основі самоврядування

Нагадаємо, що межі наших адміністративних районів і областей в Україні залишаються ще з часів Радянського Союзу, де вони були встановлені за принципом територій з однаковою кількістю членів КПРС для зручності при визначенні делегатів на партійні з'їзди. При чесній ринковій економіці це безглуздя потрібно було зупинити, поділивши територію України на приблизно однакові райони за принципом самоодстатності. В такому випадку зникає потреба в щоденній централізації коштів та інших ресурсів у столиці для наступного перерозподілу і рятування штучно створених дійсно депресивних територій. Саме цей страшний механізм тоталітаризму і корупції не захотіли знищити з перших днів незалежності компартійні можновладці, хоча це їм пропонували.

Так в Україні, як і в РФ, Білорусі та ряді інших республік колишнього СРСР, був збережений тоталітаризм, хоча в Конституціях записувалися положення про самоврядування народу.

Саме через цю злочинну підлість у наших столицях продовжують і сьогодні ділити практично всі основні фінансові потоки та грабувати народ! Саме це знищує основи творчої ініціативи та змагальності місцевих еліт кожного регіону.

Саме це періодично приводить до масових соціальних збурень, коли закінчуються чергові дешеві запаси ресурсів, за допомогою чого центральна влада ще могла підтримувати так звану стабільність у регіонах.

Саме це сталося в Україні в 2013 році, коли почався черговий період масової зміни владних облич. У цей час

потрібно було робити адміністративно-територіальну реформу з формуванням самодостатніх районів і створення однакових стартових умов цих регіонів для розбудови принципово чесної унітарної держави.

Підкреслимо, що в умовах дикого капіталізму та всевладдя транснаціональних корпорацій і столичної корупції в існуючих територіальних межах наші райони та області ніколи не досягнуть стану самодостатності!

Далі назвемо ряд нагальних змін до Конституції України:

- Президент безпосередньо керує Кабміном без адміністрації Президента;
- Верховна Рада двох рівнів (150 депутатів з числа визнаних фахівців-державників (сенаторів) за відкритими партійними списками та 150 представників від самодостатніх адміністративних районів);
- фінанси розподіляються знизу доверху;
- ліквідація адміністрації Президента та обласних і районних держадміністрацій;
- основні рішення життєдіяльності на місцевому рівні приймаються шляхом голосування в соцмережах і затверджуються на віче відповідно для мікрорайону, району, області або республіки залежно від проблеми (сучасні можливості комп'ютеризованої телекомунікації дають можливість покінути зі старою продажною демократією).

До Конституції також слід внести сучасні принципи оподаткування, пенсійного, освітнього, медичного забезпечення та інші зміни для перезавантаження нашого соціального ладу з диктатури спекулянтів на диктатуру виробників:

1. Провести територіально-адміністративну реформу (545 районів зменшити до 150; 26 областей зменшити до 5) за принципом ресурсно-фінансово-соціальної самодостатності (на основі природно-ресурсної капіталізації, інтелектуального потенціалу, виробничих потужностей, інженерних мереж, логістичних можливостей тощо. Алгоритм формування регіонів відомий).

2. Упровадити механізм Народовладдя – особисте електронне голосування кожного громадянина старше 18 років у

соцмережах (100%) та обов'язкове затвердження на віче (10% від списку виборців) відповідно до рівня важливості проблеми на референдумах у мікрорайоні, районі, області, республіці.

3. Кардинально змінити фінансові потоки (після заробляння коштів за кожен тиждень коригується місцевий (районний) бюджет і відправляється 10% на рівень області, а область відповідно 30% свого поточного бюджету – на рівень республіки).

4. Для кожного району сьогодні на завтра керівниками виконкомів на рівні області за допомогою уніфікованого програмного комплексу під контролем керівників Кабінету Міністрів України встановлюються вилки цін реалізації базових товарів (приблизно 250 товарів згідно з моделлю лауреата Нобелівської премії Василя Леонтєва), що зупинить спекуляцію в регіонах (так зараз робиться в Китаї) і всій Україні та унеможливить факти миттєвого збагачення.

5. Реорганізація науки та освіти шляхом злиття корисних науково-дослідних інститутів (НДІ) з відповідними університетами при поступовому зменшенні держфінансування (оплата в науці та освіті не має залежати від ступенів та звань – тільки за конкретну роботу, фінансувати цільові проекти від ідеї до впровадження не більше 6-ти місяців). За бажанням, різноманітні наші академіки можуть створювати собі академії на громадських засадах власним коштом.

6. Завершення земельної реформи шляхом оперативного створення Національного кадастру нерухомості та Національного земельно-водного фонду України, які мають забезпечити майнову безпеку громадян та створити 5–6 тисяч сучасних агропідприємств відповідно до агрокліматичних зон та потреб ринку (відповідні проекти законів ми вже розробили). Продавати треба не землю, а агропідприємства з робочими місцями та їхніми співвласниками – власниками земельних паїв.

7. Широке впровадження електронних грошей з підтримкою дозволених бартерних операцій та зменшенням залежності від світових валютних коливань (гроші не повинні бути товаром).

8. Суттєве спрощення системи оподаткування (всі податки залишаються в самодостатніх районах, лише щотижнево 10% відраховується в область, звідки далі 30% на рівень республіки – хитре комуністичне поняття «держава» розуміти як ієрархічну систему управління: мікрорайонний (громада), районний, обласний та республіканський рівні управління – кожен із чіткими своїми повноваженнями):

- основний податок – кадастровий податок, який становить 2% від поточної ринкової вартості щорічно з кожного без винятку об'єкту нерухомості, насамперед земельних, водних та лісових ділянок як приватної, так і комунальної (муніципальної) та державної форми власності (при цьому одна квартира або житловий будинок до 250 м² на родину, один дачний будинок до 150 м² на родину та гараж, а також два автомобілі на родину не обкладаються кадастровим податком; особисті яхта, літак та інші об'єкти розкоші щорічно оподатковуються;

- податок з обороту для виробників та підприємців;
- митний та дорожний збір;
- єдиний соціальний внесок до пенсійного та страхових фондів має бути вагомо доповнений рентою від користування природними ресурсами, які без винятку є власністю всього нашого народу.

9. Принципи пенсійного забезпечення:

- вже призначені пенсії виплачуються із солідарного фонду, але не більше 5 тис. грн по курсу на 01.01.2016; усі перевищення видаються облігаціями з виплатою у кращі часи;
- усе населення допенсійного віку сплачує до персоналізованого фонду, який має бути при Національному банку України тощо.

10. Армія та поліція формуються і утримуються за швейцарським принципом, з республіканського рівня фінансується лише Національна гвардія та Служба Безпеки України (СБУ) з прикордонниками.

11. Провести опитування населення і одночасно поділити депозитні та кредитні банківські ставки й облікову ставку Нацбанку на 10 (Ісландський варіант).

Конкретні засоби реалізації цих пропозицій напрацьовані і чекають політичної волі керівництва країни – це не буде мавпування застарілих рішень, а приклад для інших народів. В основу розробок покладено результати нашої нової ноосферної науки геобіономіки, а не фейкову балаканину про децентралізацію з метою остаточного знищення малих сіл, що заважають агрохолдингам.

За допомогою накладання відповідних карт, згідно з нашими ГІС-технологіями вітчизняної ГІС «ОКО», можна визначити кордони самодостатніх районів та регіонів для проведення адміністративно-територіальної реформи в Україні з метою принципової зміни системи державного управління на основі народного самоврядування.

Для цього потрібно розрахувати і встановити:

- приблизно однакові стартові умови подальшого співіснування районів на основі принципів і формул самодостатності для всіх районів України;

- дати можливість усім українським громадянам брати участь в управлінні своєю територією через відповідні референдуми в соціальних мережах (для цього видати кожному дієздатному громадянину персональну флешку з цифровим паспортом) та з подальшим затвердженням важливих результатів на народному віче (за участю більше 10 відсотків населення/виборців відповідно до рівня голосування);

- суттєво зменшити надходження коштів у столицю, знищити головну корупцію і рішуче мінімізувати центральні органи влади (Президент безпосередньо керує Кабінетом Міністрів з 6 міністерств, які мають не більше 5% республіканського бюджету: Резервний фонд, Оборона, Національна гвардія, СБУ з прикордонниками та маленький Центральний адмінпарат. Регіональні адміністрації повинні мати до 10% регіонального бюджету, а основні зароблені кошти та соціальні фонди використовуватися в самодостатніх районах). Уся наука, освіта, медицина та культура може централізуватися на добровільних і корпоративних засадах.

4.5. Принципи розрахунків самодостатності районів України

Рівень самодостатності має оцінюватися на основі осереднених за останній рік базових потреб у Речовині, Енергії та Інформації всього населення України на поточний момент:

1. Осереднені поточні потреби розраховуються шляхом поділу спожитого всією Республікою за рік на кількість населення країни або на площу України залежно від виду потреби.

2. До базових потреб відносять основні фізіологічні потреби дорослої людини, соціальний мінімум, інтелектуальні та демографічні потреби тощо, які перевизначають через Речовину, Енергію та Інформацію згідно з формулами науки геобіоломіки.

3. При цьому наявність природних ресурсів, виробничих потужностей та інженерних мереж мають забезпечувати пристойними робочими місцями все працездатне населення відповідного району.

4. Пристойне робоче місце має забезпечувати кожному працюючому фінансову та моральну компенсацію трудових витрат та відновлення його щоденної працездатності із можливістю вести повноцінне особисте та родинне життя (будь-яка розбещеність має жорстко каратися).

5. При цьому внутрішній валовий продукт (ВВП) та Фонд оплати праці (ФОП) мають забезпечувати прожитковий мінімум кожної родини у своєму районі без надання субсидій.

6. Карти щільності (розподілу виробництва) ВВП та ФОП по території України мають ґрунтуватися на 3-річних даних господарювання в країні.

7. Сумарні виробничі можливості території самодостатнього району мають забезпечити ФОП для отримання середньої зарплати працездатним населенням району на рівні середньої республіканської заробітної плати по Україні за останній рік.

8. При цьому обов'язкові агроекологічні витрати мають складати достатню (часто значну) частину ВВП, особливо для індустріальних районів, тому для визначення самодостатності потрібно враховувати лише чистий ВВП.

9. Визначення територій (площ) 150 самодостатніх районів можливо робити на картах щільності рівня самодостатності (вже локально визначеної) або шляхом накладання потрібних (попередньо складених) карт згідно з відповідними формулами картографічної алгебри.

Легко помітити, що політична воля для реалізації таких пропозицій потребує від майбутнього Президента не тільки адміністративної твердості та республіканського мислення, а й повної відмови від власних бізнесових інтересів та кланової корупції.

Заради світлого майбутнього нашої України та надійного дороговказу для українського народу ця історична потреба має бути оперативно реалізована вже в 2019 році. Важливо, що широке оприлюднення таких змін Конституції може суттєво вплинути на свідомість сепаратистів Донбасу та Криму щодо припинення війни. Також цікаво, що Природа любить українців, бо на період війни поки що наявні залишки тоталітаризму також корисні.

Розділ 5

ПРОЕКТ КРЕАТИВНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ В УКРАЇНІ ЗА ПРИКЛАДОМ ПІСЛЯВОЄННОЇ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ

5.1. Реформування економіки окремих країн Європи

У 1945 році населення Великобританії проголосувало проти партії консерваторів, очолюваної Уїнстоном Черчиллем, незважаючи на всі його заслуги в ході війни, і віддало свої голоси лейбористській партії («Партії праці»), що виступала з програмою масштабної націоналізації.

І в період з 1946 по 1955 рік були націоналізовані всі базові галузі британської економіки, включаючи паливну промисловість, металургію, електроенергетику, водне господарство, а також Банк Англії.

Окрім цього, були впроваджені пенсійна програма, освітня програма, програма медичного обслуговування та програма масового житлового будівництва. Лейбористи ввели в практику й інші «елементи соціалізму» – фізичний контроль за розподілом сировинних ресурсів, заморожування цін на продовольство і встановлення планових директив для галузей економіки.

Як бачимо, реформи були дійсно революційними і багато в чому збігалися з тим, до чого закликали комуністи.

Тому можна зрозуміти, чому відправлений у відставку Уїнстон Черчілль після початку цих реформ в Англії поїхав в Америку і закликав правлячу верхівку США почати боротьбу проти світового комунізму (з чого й почалася холодна війна). Насправді реформи лейбористів у Великобританії, як і аналогічні реформи в інших країнах Західної Європи, не створювали загрози капіталізму (ринковій економіці), а лише його зміцнювали.

Але вони завдавали сильного удару по олігархії і розгортали економіку країни на обслуговування інтересів широких верств населення, а не вузького привілейованого шару.

І це, судячи з усього, було саме те, що так злякало Черчілля, а потім і представників американської правлячої верхівки, яким усюди, включаючи й Західну Європу, і самі Сполучені Штати, почали після цього увижатися «агенти Кремля».

Подібні ж заходи, пише історик Р. Мейн, проводилися повсюдно в Західній Європі. Вони мали на увазі набагато більше, ніж коли-небудь раніше, втручання держави в економічне життя, прагнення до досягнення повної зайнятості, встановлення прогресивного оподаткування, а в ряді країн включали також посилення антимонопольного регулювання та земельну реформу.

Прикладом останнього може бути Італія. Тут відразу після війни почався мимовільний переділ землі – безземельні селяни просто захоплювали землі латифундистів і починали на них саджати й сіяти. Як пише Д. Блекмер, Комуністична партія Італії спробувала навести в цьому стихійному процесі якийсь лад, який був би зрозумілий і прийнятний не лише для бідних селян, а і для середніх верств населення. А в 1950 році було ухвалено аграрний закон, який остаточно упорядкував цей земельний переділ. Так у післявоєнній Італії було здійснено ленінське гасло «землю – селянам».

У зв'язку з цим цікавий один парадокс. Як відмічає Д. Блекмер, в Італії ліве крило християнсько-демократичної (правоцентристської) партії виступало за передачу землі селянським кооперативам, тобто за будівництво соціалізму в селі за радянським (колгоспним) типом. А комуністична партія Італії, навпаки, активно підтримувала варіант розподілу землі селянам невеликими ділянками, щоб створити широку мережу фермерських господарств. Таким чином, як бачимо, саме комуністична партія в Італії найбільш послідовно виступала за капіталістичний варіант розвитку країни по шляху економічної демократії. Цей парадокс можна розглядати як ще один доказ того, що більшість комуністичних, соціалістичних і робочих партій у Західній Європі насправді найпослідовнішими борцями за розвиток капіталізму. Тому що саме відхід від демократичної моделі капіталізму на межі XIX і XX століть і розквіт олігархічного (чи монополістичного) капіталізму привели кінець кінцем до краху капіталізму як такого в період із 1917 р. по 1940 р.

Ще одним прикладом масового переділу власності може бути Західна Німеччина. Тут у 1952 році було ухвалено закон «про зрівнювання тягаря» (*Lasten aus gleiches gesetz*), відповідно до якого всі громадяни ФРН, що зберегли своє майно до кінця війни, повинні були ним поділитися з незаможними громадянами. Згідно із законом, вони мали, зокрема, протягом 25 років виплатити державі 50% вартості їхнього майна, яким вони володіли за станом на 21 червня 1948 року, а також компенсувати державі отриманий ними інфляційний прибуток, тобто прибуток в результаті знецінення отриманих ними раніше банківських та іпотечних позик за період гіперінфляції, яка передувала грошовій реформі 1948 року.

Усі ці кошти, зібрані із заможних німців, держава перерозподіляла на користь незаможних громадян ФРН, у тому числі громадян, що втратили свої будинки і майно внаслідок воєнних дій, переселенців зі східних земель і т. д. Для виконання програми підтримки незаможних громадян держава також використовувала прямі субсидії з держбюдж-

ту, що формувався за рахунок збору податків і за рахунок розміщення державних позик.

Усього за з 1952–1978 роки через цей механізм відбирання майна в багатих і передачі його бідним було перераховано 145 млрд німецьких марок. Можна без перебільшення сказати, що цей переділ власності (який здійснювався під слушним приводом масового розорення Німеччини під час війни) став найбільшим за всю історію Німеччини і цілком порівнянний за своїми розмірами з тим переділом власності, який стався в Східній Німеччині (НДР), що пішла шляхом тотальної націоналізації і будівництва соціалізму.

Найнаочніше ця програма перерозподілу майна у ФРН проявилася в масовому житловому будівництві. Як зазначає німецький історик Х. Ламперт, після прийняття у 1950 році закону про житлове будівництво вже протягом наступних шести років в Західній Німеччині було побудовано близько 3,5 млн квартир, головна частина яких становила так зване «соціальне житло», що надавалося незаможним сім'ям.

На практиці це означало, що й саме будівництво, і частково експлуатацію «соціального житла» субсидувала держава. Найнезаможніші сім'ї не лише безкоштовно отримували «соціальні» квартири, а й надалі оплачували лише частину витрат на їх утримання – «з урахуванням середніх прибутків верств населення, для яких призначені квартири». Програма масового будівництва «соціального житла» тривала і в наступні роки. Окрім цього, незаможним сім'ям надавали й прями грошові субсидії.

Разом з перерозподілом власності у ФРН була також проведена демонополізація економіки зі встановленням державного контролю над базовими галузями.

Так, уже в 1945 р. було заборонено монополістичні об'єднання (картелі), що були невід'ємною рисою німецької промисловості з кінця XIX століття. Окрім цього, ряд монополій, у тому числі IG Farben, монополії гірничорудної

промисловості та інші, були примусово роздроблені на безліч дрібних компаній.

А у сфері енергетики (газ, електрика) усі компанії підпали під суворий державний контроль і в більшості були націоналізовані. У власності держави виявилися також усі підприємства телефонного зв'язку, пошта та залізниці.

«Елементи соціалізму» в післявоєнній Західній Німеччині виразилися не лише у великому масштабному переділі власності. Було здійснено пенсійну реформу, програму підтримки багатодітних сімей, введені жорсткі закони по охороні праці та інші заходи.

Як бачимо, економічні реформи в післявоєнній Західній Європі в цілому були спрямовані на створення і підтримку середнього класу та зменшення економічної могутності олігархії. Частково це здійснювалося за рахунок перерозподілу власності і прибутків від багатих до бідних, частково – за рахунок демонополізації галузей і націоналізації компаній-монополістів, частково – за рахунок пакету соціальних програм, що фінансуються державою.

Держави також прагнули створити такі умови для ведення підприємництва, які стимулювали зростання середнього бізнесу і перешкоджали монополізації економіки.

Цій самій меті слугував і протекціонізм – країни Західної Європи ввели високі імпортні тарифи і, незважаючи на всі умовляння США, аж до 1960-х років не погоджувалися їх знизити й лібералізувати свою зовнішню торгівлю.

5.2. Подолання корупції

Подібні заходи здійснювалися в усі епохи для подолання криз корупції, що випливає із суті і головних причин таких криз. Суть кризи корупції полягає в концентрації економічної влади в руках олігархії, з чого випливають дві головні причини тих негативних явищ, які при цьому виникають.

По-перше, йдеться про повсюдну монополізацію, яка веде до згортання інвестицій, безперервного зростання цін на всі товари і падіння виробництва.

Друга причина, яка також впливає з самої суті кризи корупції, – це різка поляризація майна та прибутків, що веде до зубожіння основної маси населення і, як наслідок, до хронічного недоспоживання і кризи надвиробництва, оскільки основна маса грошей використовується не на споживання, а осідає в скринях і банках або у вигляді коштовностей і антикваріату.

Тому демонополізація економіки та перерозподіл майна й прибутків усувають обидві причини кризи корупції і створюють умови для нормального розвитку.

Менш зрозуміло, чому націоналізація також може цьому сприяти. Адже в результаті націоналізації відбувається усього лише зміна власника – колишні приватні підприємства стають державними.

Багато ліберальних економістів у зв'язку з цим стверджують, що націоналізація, навпаки, шкодить суспільству, оскільки передає підприємства від «хорошого менеджера» (капіталіста) до «поганого менеджера» (державі). Проте в багатьох випадках це не відповідає дійсності: усе залежить від контролю з боку держави і суспільства за діяльністю державних підприємств, що якраз добре видно на прикладі післявоєнної Західної Європи.

Остання дає дивовижний приклад масової і дуже успішної націоналізації, про дійсні причини якої історики вважають за краще умовчувати. Та й про сам факт майже повсюдної націоналізації згадують зазвичай побіжно або взагалі не згадують.

Отже, чому і у Великобританії, і Франції, і частково ФРН, відразу після війни було проведено масову націоналізацію? Крім того, і в Італії масштабну націоналізацію було також проведено, тільки ще раніше, до Другої світової війни. Навряд чи усе це можна вважати простим випадковим збігом.

Так, французький економіст М. Біє в 1950-і роки писав, що вся Франція після війни була охоплена якимось майже містичним поривом у бік націоналізації і структурних реформ і при цьому перебувала в стані, близькому до революції. Націоналізацію підтримували не лише комуністи й соціалісти, а й християнські демократи, що увійшли в 1944 році до коаліційного три партійного уряду Франції на чолі з генералом де Голлем.

Цей уряд у своїй програмі проголосив необхідність:

«Відновити контроль нації над великими монополіями на засоби виробництва, над плодами праці суспільства, джерелами енергії, мінерально-сировинним багатством, страховими компаніями, банками».

Сам генерал де Голль у 1944 році заявив, що Франція створить таку економічну систему, в якій національні ресурси і джерела національного багатства служитимуть не отриманню прибутку окремими особами, а всій нації.

Як бачимо, одна з цілей націоналізації полягала також в перерозподілі власності і прибутків від олігархії до всього суспільства. Але не лише в цьому як зазначає М. Біє, багато хто вважав, що після передачі підприємств у державну власність вони почнуть активніше інвестувати та усувати вузькі місця в економіці, ніж це робили приватні монополії, і таким чином, їхня діяльність слугуватиме не максимізації прибутків окремих капіталістів, а інтересам усього суспільства.

Французький досвід показав, що ці очікування багато в чому виправдалися. Як зазначає М. Біє, націоналізовані підприємства й галузі (вугільна, газова, електроенергетика,

залізниці та ін.) здійснили протягом 1947–1952 років воєнну гігантські інвестиції – на їхню частку припала майже половина всіх інвестицій на території Франції в цей період, хоча частка націоналізованих підприємств в економіці і промисловості була набагато нижчою.

Ще частину галузей французької важкої промисловості (металургію, цементну промисловість, сільськогосподарське машинобудування) також планували націоналізувати, але або не встигли у зв'язку з тим, що комуністи в 1948 році були вигнані з уряду, або просто не змогли. І об'єми інвестицій в цих галузях, де збереглася приватна власність, були набагато нижчі, ніж в націоналізованих галузях, не дивлячись на те, що саме в приватних капіталістичних галузях, особливо в металургії, інвестиції були потрібні понад усе. У свою чергу, гігантські інвестиції в націоналізованих галузях дали економіці Франції потужний поштовх і надали їй небачені ні до, ні після цього темпи економічного зростання.

Таким чином, націоналізовані галузі і підприємства виявили себе з найкращого боку, а ті, що залишилися в приватному володінні, показали себе набагато гірше.

5.3. Синдикалістський принцип управління

Зазначений парадокс стане зрозумілим, якщо ми розглянемо, як здійснювалося управління націоналізованими підприємствами. У Франції після війни був застосований синдикалістський принцип управління. Відповідно до нього 1/3 членів ради директорів призначала держава, 1/3 – робітники і службовці самого підприємства, 1/3 – споживачі його продукції. Причому, в призначенні 1/3 директорів від робітників і службовців провідну роль відіграли профспілки, що вибиралися за допомогою демократичних процедур. Тому в синдикалістському підході, зазначає М. Біє, було реалізовано комуністичне гасло «фабрики – робітникам».

Крім того, тут було реалізовано й гасло про народне управління підприємствами, оскільки в число 1/3 директорів від споживачів могли висуватися представники товариств споживачів, тобто представники широких верств населення.

У цілому, як бачимо, такий підхід різко змінив принципи формування вищого керівництва підприємствами, надавши їм набагато більше демократії і відкритості. І ми бачимо результат – ці підприємства стали набагато більше інвестувати і активніше розвивати своє виробництво, не дивлячись на те, що багато з них, зокрема Electricité de France і Gaz de France, були підприємствами-монополістами.

Для кращого розуміння того, чому це могло статися, давайте на простому економічному прикладі розглянемо, як функціонує підприємство-монополіст. Припустимо, в галузі є всього лише одна компанія. Вона щорічно випускає 100 млн одиниць якоїсь продукції (наприклад, кВт-год електроенергії) і продає її за ціною 1 гривня за одиницю. При цьому її собівартість становить 0,8 грн на одиницю продукції, а 0,2 грн становить прибуток. Сукупний прибуток компанії становить, таким чином, 20 млн гривень. Далі, у зв'язку з тим, що прогнозується дефіцит на вироблювану компанією продукцію, вона розглядає інвестиційну програму по розширенню виробництва, яке передбачає збільшити виробництво зі 100 до 110 млн одиниць за рік. Це повинно привести до зростання прибутків компанії на цілих 4 млн грн в рік, оскільки собівартість продукції на нових потужностях знизиться з 0,8 до 0,6 грн за одиницю. Але для цього треба інвестувати у виробництво 25 млн гривень.

А тепер уявимо, що така інвестиційна програма пропонується раді директорів компанії для ухвалення рішення, причому в одному випадку – це рада директорів приватної компанії, а в іншому – рада директорів державної компанії з широкою участю представників громадськості. У першому випадку ця програма, швидше за все, буде знехтувана. Дивіться, – скажуть власники приватної компанії, – ми по-

винні вкласти в цей проект 25 млн грн і отримати як надбавку усього лише 4 млн прибутку за рік. Таким чином, ми повинні заморозити 25 млн наших грошей на цілих шість років. Чи не краще вкласти гроші куди-небудь ще, в які-небудь більш прибуткові операції? А інвестиційну програму можна відкласти до тих часів, коли виникне дефіцит нашої продукції – щоб виграти не лише від економії витрат, а й від підвищення ціни на нашу продукцію. Як бачимо, при такому підході в компанії ніколи не виникне бажання проводити масштабні інвестиції у виробництво – до тих пір, поки або тиск суспільства, або якісь обставини не змусять її це зробити.

Зовсім іншими міркуваннями може керуватися рада директорів державної компанії, що представляє інтереси широкої громадськості. Дивіться, – скажуть вони, – цей проект приносить компанії хороший прибуток, і він за 6–7 років окупиться. В той же час він збільшить потужності випуску базової продукції, яка дуже важлива для економічного зростання країни, і в країні не виникне дефіциту на цю продукцію, який може дуже негативно позначитися на загальному економічному стані і на зростанні ВВП країни. Така рада директорів, швидше за все, схвалить цю інвестиційну програму.

Так на спрощеному прикладі ми бачимо, що навіть при збереженні компаній-монополістів, але при їх передачі під державний контроль, і при відкритому й демократичному управлінні цими компаніями, може бути досягнутий принципово інший результат – коли вони працюватимуть в інтересах суспільства, а не в інтересах невеликої групи їх приватних власників. Саме це, судячи з усього, і сталося у Франції після націоналізації 1945–1947 років, коли державними компаніями управляли змішані ради директорів, складені з представників держави, трудових колективів та споживачів.

Звичайно, якщо зберігаються компанії-монополісти, то навіть після їх націоналізації все одно існує загроза зловживань з їхнього боку. Одна з них, на яку вказував М. Біє,

аналізуючи досвід французької та італійської націоналізації, полягає в злитті інтересів державних компаній-монополістів з інтересами правлячої партії, що може призвести до корупції, аж до прямого фінансування цими компаніями тих або інших заходів правлячої партії. Це – ще один мотив, зважаючи на який доцільно широко залучати громадськість до управління державними підприємствами і застосовувати максимальну відкритість у їхній роботі. Проте радикальнішим рішенням, хоча і не завжди застосовним відносно базових галузей, є дроблення компаній-монополістів зі створенням конкурентної ситуації в галузі.

5.4. Досвід США

Створення і функціонування державних компаній-монополістів у базових галузях і взагалі значна частка державного сектора в економіці стали однією з характерних відмінностей Західної Європи від США в післявоєнну епоху. При Рузвельті в США навіть стосовно базових галузей було застосовано принципово інший підхід – не націоналізація цих галузей, а дроблення великих компаній-монополістів на безліч дрібних компаній. Разом з цим Ф. Рузвельт застосовував і методи прямої участі держави в економіці, проте не ті, що ми бачимо в Західній Європі в післявоєнний період. Однією з форм такої участі держави в США було, наприклад, будівництво в базових галузях нових підприємств.

Одним з найбільш відомих таких проектів було будівництво великої державної гідроелектростанції (ГЕС) у долині річки Теннессі. Як зазначає М. Ейнауді, ця державна ГЕС продавала електроенергію на оптовому ринку за дуже низькими цінами, виходячи з норми прибутку всього лише 4% за рік на проведені інвестиції, тим самим створюючи високе конкурентне середовище в галузі, де домінували приватні компанії, і примушуючи їх знижувати свої ціни й витрати виробництва. Проте для ефективної дії на галузь

вимагалось не одне, а, як мінімум, декілька таких високо-ефективних державних підприємств, оскільки ця дія посправжньому відчувалася лише в тому регіоні, де безпосередньо працювала ГЕС. Цей приклад показує, що і в США основним мотором інвестицій у базових галузях була держава, яка прагнула не до витягання надприбутків, а до громадського блага.

У цілому, як бачимо, саме ця ідея лежала в основі масової націоналізації, що почалася в Західній Європі після Другої світової війни, – прагнення замінити вузьке коло капіталістів, які монополізували базові галузі та думали лише про максимізацію свого прибутку, на пряме управління з боку суспільства і держави.

Приблизно такі самі процеси ми бачимо і в Італії. Як писав у 1950-і роки італійський журналіст Е. Россі, італійська бюрократія за 20 років правління фашистів у країні стала неефективною, недисциплінованою та корумпованою. Сама націоналізація в Італії в 1930-і роки стала наслідком корупції. Великі приватні італійські банки (Banca Commerciale Italiano, Credito Italiano, Banco di Roma та ін.) скуповували цілі галузі промисловості й вибудовували промислові імперії, а значну частину грошей для цього брали в держави або в центральному банку, навіть не думаючи їх повертати. Усе це в умовах корупції, що панувала при режимі Муссоліні, їм сходило з рук.

Але в якийсь момент держава зрозуміла, що вона не може нескінченно кредитувати і субсидувати діяльність цих фінансово-промислових монстрів, оскільки бюджети держави і центрального банку країни вже не справлялися з таким навантаженням. Тому в 1933 р. було прийнято рішення про націоналізацію трьох найбільших приватних банків разом з промисловими холдингами, що належали їм.

Коли підраховували їх активи й пасиви, то з'ясувалося, що заборгованість цих банків державі в двох випадках ста-

новила 94% від суми їхніх активів, а в третьому випадку – 78%. Таким чином, ці банки вже майже зовсім проїли всі свої власні засоби і жили лише за рахунок безконтрольного використання державних коштів.

У результаті такої, за словами Е. Россі, «найбільш незапланованої націоналізації» в європейській історії у власності держави опинилося декілька галузей економіки, які раніше були скуплені трьома приватними банками, – металургія, суднобудування, морський транспорт, телефонні мережі та ін.

Після війни в Італії гостро постало питання про управління підприємствами, оскільки усі сильно втомилися від пануючої корупції та анархії, які особливо стали помітними на тлі війни. Тому в післявоєнні роки під егідою профспілок і комуністичної партії Італії було встановлено пряме робоче управління як на ряді державних підприємств, так і на тих приватних підприємствах, хазяї яких зникли в кінці війни. Мабуть, як і у Франції, це зіграло свою роль у тому різкому прискоренні економічного зростання, яке почалося відразу після війни.

5.5. Феномен економічного підйому Західної Європи

Стрімкий економічний підйом Західної Європи в післявоєнний період є одним із найзнаменніших історичних явищ ХХ ст. Після Другої світової війни здавалося, що економічна могутність Європи назавжди залишилася в минулому і їй ніколи вже не наздогнати Сполучені Штати, настільки сильною в Європі була розруха, економічний занепад, загальна анархія і деморалізація. Але пройшло усього лише 2–3 десятиліття, і Західна Європа за усіма економічними показниками впритул наблизилася до США.

Саме в перший післявоєнний період західноєвропейські країни досягли феноменальних і рекордно високих за всю свою історію темпів економічного зростання, а також рекордно низьких рівнів безробіття. Так, з 1950 по 1955 рік на-

ціональний дохід ФРН щорічно збільшувався в середньому на 12%, а з 1948 по 1965 рік обсяг промислового виробництва країни збільшився в 6 разів.

У Франції та Італії темпи приросту промислового виробництва в 1950-і роки досягали 8–9% за рік. Середньорічні темпи приросту ВВП протягом 1950–1970 років в цілому по всіх країнах Західної Європи становили 4,8% і були в 4 рази вищі, ніж в передвоєнне десятиліття (1929–1938 рр.), коли вони становили лише 1,2 %. Безробіття, що досягало в 1930-і роки 25–30% і більше, до 1960-х років знизилася в середньому по Західній Європі до 1,5%, у ФРН було ще менше – усього лише 0,8% працездатного населення країни.

У чому причина цього західноєвропейського феномену? Як зазначав економічний історик А. Медісон, серед економістів немає єдиного його пояснення, зважаючи на відсутність загальновизнаної концепції економічного зростання. Деякі економісти і багато істориків пояснюють цей феномен «планом Маршалла», відповідно до якого США надали Західній Європі фінансування протягом 1947–1954 років на суму близько 10 млрд дол. Проте ця сума занадто незначна, щоб пояснити цей феномен.

Крім того, не було б «плану Маршалла», Західна Європа з тим же успіхом могла б притягнути на цю суму капітали приватних американських банків і закупити в США необхідні їй на перших порах продовольство, машини та устаткування. Тому річ не в тому, звідки було взято фінансування на розвиток економіки.

У наступні десятиліття XX ст. Західна Європа мала всі можливості притягати фінансування не на десятки, а на сотні мільярдів і навіть на багато трильйонів доларів, але все одно темпи приросту ВВП в ній у середньому не перевищували 1–2% за рік, тобто були в 2–3 рази нижчі, ніж у перші післявоєнні десятиліття. А на початку XXI ст. економічне зростання в Західній Європі припинилося зовсім, хоча її можливості по залученню фінансування незмірно більші, ніж коли-небудь в історії, а кредит незвичайно дешевий – процентні ставки опустилися майже до нульового рівня.

5.6. Соціальна революція в Західній Європі

Вважаємо, що проведений вище аналіз дозволяє нам з Вами дати пояснення такому феномену. У Західній Європі в післявоєнний період сталася соціальна революція, необхідність якої була на той час очевидною абсолютній більшості населення, що перейнялася соціалістичними і комуністичними ідеями.

У ході цієї революції, по-перше, було проведено масовий перерозподіл власності на користь незаможних верств населення і на користь держави; по-друге, було зруйновано монополістичну структуру промисловості і сільського господарства; по-третє, було впроваджено соціальні програми, спрямовані на підняття життєвого рівня населення та зростання середнього класу.

Ці заходи не лише усунули монопольні структури, що гальмували інвестиції й зростання виробництва, але й унаслідок масованої підтримки державою незаможних верств населення і середнього класу створили стійкий попит на будинки, квартири, автомобілі, побутові прилади і так далі, завдяки якому тільки й може розвиватися промисловість. Усе це й стало головними обставинами незвичайного економічного і культурного розвитку Західної Європи в післявоєнний період.

У свою чергу, ця соціальна революція стала можливою лише завдяки духовній революції, що сталася після поразки фашизму в Другій світовій війні.

Вона виявилася в тому, що на хвилі очищення Західної Європи від фашистів, їх посібників і колабораціоністів, у державні і громадські структури прийшли нові люди, порядні і чесні, які думали не про те, де і як нажитися самим, а патріоти, що піклувалися передусім про громадське благо.

Наприклад, як пише історик Г. Райт, у Франції в міру того, як німці в 1944 році відступали, місцеві організації, що входили до Опору, брали у свої руки владу і управління в містах і префектурах. При цьому старий бюрократичний апарат, що заплямував себе співпрацею з фашистами, частково розганяли, а частково саджали у в'язницю: в цілому протягом двох перших післявоєнних років під суд у Франції потрапили 125 тисяч чиновників, звинувачених у колабораціонізмі. Ці ж люди, що пройшли через Опір, – пише історик, – домінували в парламенті країни і керували провідними партіями: Комуністичною, Соціалістичною і Християнсько-Демократичною.

Така сама ситуація була і у французьких профспілках. Як зазначав американський політолог Г. Рос, який вивчав діяльність французької Компартії, старе антикомуністичне керівництво національного об'єднання профспілок Франції (Confederation General du Travail) за роки війни повністю себе дискредитувало. У кінці війни сотні колишніх профспілкових функціонерів були вигнані та їхнє місце зайняли комуністи, як правило, що вийшли з Опору.

Приблизно такою ж була ситуація і в Італії, де комуністи і соціалісти, що вийшли з Опору, також зайняли провідні позиції в профспілках й увійшли до уряду. Багато в чому схожою була ситуація в Західній Німеччині, де було проведено денацифікацію – вигнано з державних і громадських структур людей, які співробітничали з фашистським режимом, після чого туди прийшли нові люди, зокрема з числа активних антифашистів.

Саме ці люди з патріотичних спонукань, що прилучилися в роки війни до антифашистського руху та піддавали себе смертельній небезпеці, тепер стали керувати урядом, парламентом, місцевими органами влади, профспілками, державними підприємствами.

Саме вони проводили структурні та соціальні реформи, націоналізацію, встановлювали народний контроль на націоналізованих підприємствах. І саме тому Західна Європа так швидко очистилася від корупції, в якій вона зав'язла в

епоху фашизму, і змогла здійснити ривок у своєму економічному, соціальному та культурному розвитку.

Отже, в Західній Європі після Другої світової війни сталася соціальна революція, що докорінно змінила соціальну і економічну структуру суспільства, а також духовна революція. Остання не лише зробила можливою соціальну революцію, а й підняла на незмірно вищий рівень мораль суспільства і його правлячої верхівки. Вона також ліквідувала глибоко укорінену за роки фашистських режимів корупцію держави, перетворила глибоко антинародні держави на держави, які прагнули функціонувати й діяти в інтересах основної маси населення.

Можна, звичайно, сказати, що Західній Європі сильно поталанило. Радянський Союз ціною величезних зусиль розгромив фашизм, а вона скористалася плодами перемоги. Але вона не змогла б цього зробити, якби в ній самій не виникло духовного підйому і прагнення очиститися від того бруду й корупції, які накопичилися за передуючі десятиліття.

Розділ 6

ПРОЕКТ КРЕАТИВНОЇ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ СИСТЕМИ

6.1. На шляху до планети без грошей

Колись для взаємодії людям було достатньо лише органів почуттів, але ускладнення суспільного життя стало потребувати вже не чисто фізіологічних інформаційних засобів міжлюдської взаємодії, а й додаткових носіїв пам'яті для тривалого збереження результатів спілкування. Так з'явилися малюнки, потім літери, слова та книги. Паралельно еволюціонували інформаційні форми фіксації результатів бартерного обміну потрібними речами від зарубок на дереві або інших спеціальних позначок до появи такого інформаційного мірила обмінної вартості, як гроші – певного умовного абстрактного еквівалента всіх товарів. Разом з тим постала проблема надійності такого еквівалента через можливість підробок.

Люди й народи, які винаходили надійніші носії грошової інформації, отримували більшу суспільну перевагу і швидше розвивали своє господарство та підкорювали нові території. Так, у середній течії Дніпра трипільці перші відкрили значні поклади міді з цього красивого металу виробляли грошові монети, які забезпечили нашим предкам процвітання. Потім міді стало багато в усіх народів, тому шукали новий рідкісний кольоровий метал для карбування грошей і знайшли його аж в Америці.

Це було срібло, з якого склалися цілі гори на території сучасної Болівії. Сотні наступних за Магелланом кораблів з Португалії, Іспанії та Італії, наповнених сріблом, везли нову можливість панування в світі за допомогою срібних грошей. Історики стверджують, що половину цих кораблів захоплювали в океані пірати з Англії та Голландії, тому саме ці п'ять країн тоді очолили швидкий процес середньовічного відродження, бо за срібні гроші вони без проблем отримували продовольство (з України), робочу силу (з Індії та Африки) та кращих вчених, художників, композиторів і письменників з усього світу. Потім частина цих розумників перебралася до срібла в Америку, тому в світі виникла потреба замінити срібло на більш коштовний метал – золото.

Проте на планеті золота мало і воно досить важке для перевезення, тому почали використовувати спочатку паперові розписки (векселі) за взяте на зберігання золото, а потім ювеліри почали виготовляти паперові гроші як еквівалент золотих монет. При цьому дуже скоро ювеліри зрозуміли, що ці паперові гроші, якщо їх позичати за певний відсоток, можуть приносити ще більше грошей без особливих зусиль. Так ці друкарі папірців стали банкірами, які інформацію у вигляді грошей з еквівалента товарів поступово перетворили на дуже прибутковий товар. Спочатку ці перші банкіри побачили, що лише невелика кількість вкладників матеріальних цінностей на зберігання швидко не приходить забирати їх назад, тому почали шахраювати – випускати більше паперових грошей, ніж мали цінностей, а потім віддавати ці незабезпечені гроші в кредит і збирати відсотки за їхнє використання.

Зараз ця злочинна практика видачі в кредит більше грошей, ніж є їх матеріального резерву, хитро називається банківськими операціями з частковим покриттям. Наприклад, кожен банк США може видавати в кредит у 10 разів більше грошей, ніж має покриття. Тому при ставці 5% річних за кредит реально банк отримує всі 50% чистого прибутку, відповідно і будівлі банків зазвичай найбільші в країні. В історії людства легко бачити, особливо в останні століття, як у світі триває боротьба за право друкувати па-

перові гроші і легко заробляти на цьому великі матеріальні багатства. Достатньо лише змусити покірний народ віддавати за них усі інші товари, а в разі недостатньої їх кількості для певних забаганок, позичати населенню гроші під відсотки на певний термін.

Розумні люди, що заробляють гроші чесною і важкою працею, вже давно намагаються боротися з цим замаскованим бандитизмом. Ганебне явище лихварства було відомо дуже давно, і ще в часи Римської імперії влада намагалася урізати можливості міняйл за допомогою законів про лихварство і обмеження застави землі до 500 акрів. Так, ще в 48 р. до н. е. імператор Юлій Цезар відібрав у міняйл владу карбувати металеві гроші і став робити це від імені держави в інтересах усього суспільства. Саме в ці роки був розквіт Римської імперії, а народ полюбив Цезаря. Але жорстокість лихварів уже тоді не мала меж – двоє з ранніх римських імператорів були вбиті, як і Цезар.

Навіть кияни в 1884 році розробили пам'ятник Богдану Хмельницькому на коні зі списом, яким він убиває змія-лихваря, що душить своїми кільцями робітника й селянина, але банкіри декілька років блокували будівництво пам'ятника, поки архітектори з Росії не переробили проект на пам'ятник Богдану з булавою і взагалі без змія-лихваря.

З часом влада банкірів-лихварів стає все більшою і злочинною, вони творять під себе закони, періодично влаштовують різні кризи та інфляції, коли значна частка позичальників не в змозі повернути взяті кредити та відсотки (стають банкрутами), тому змушені віддавати своє майно за безцінь. Та ще й називають такі великомасштабні соціальні злочини коливанням економіки – діловим циклом. Така несвідомість народів та вседозволеність банків ще в 1694 році дала можливість Майєру Ротшильду сформулювати ідею світового панування за допомогою фінансів. Навіть Генріх Гейне писав: «Гроші – Бог нашого часу, а Ротшильд і сини – його пророки».

Так виникла страшна соціальна хвороба – мамонізм – жадібність до грошей, що стала ганебним безумством, метою

отримувати гроші на грошах, що нещадно поневолює людей і неминуче призводить до економічного поневолення, до фактичної експлуатації людей усіх народів світу. Ці мамоністи – представники фінансової олігархії – виступають рушійною силою глобальної олігархічної влади. Саме вони фінансували жахливе братовбивство світових воєн, а нині, будучи хазяями усіх великих газет і телерадіоканалів світу, ретельно опутують планету павутиною потрібної їм брехні. Звідки ж бере фінансова мафія свою диявольську силу?

Відповідь: це лихварський відсоток – джерело сили великого капіталу. Саме відсоток дає невпинний і нескінченний потік благ просто зі сфери грошей, не вимагаючи ніяких зусиль, дає постійне зростання могутності глобальної фінансової мафії. Кредитний відсоток – диявольський механізм, з якого народився фінансовий інтернаціонал, що все й повсюди затуляє у свої тенета. Діють багато хитрих форм кредитних договорів, державних боргових зобов'язань, облігацій, іпотеки тощо, але це все тільки різні назви одних тих самих позичкових документів. Наприклад, головний товар США, на якому найбільше заробляють на світовому ринку, це не техніка і машини, а паперові долари зі штучно значно завищеним курсом купівельної спроможності. При цьому всі, починаючи від жорстко експлуатованого населення планети і закінчуючи самою американською державою, живуть у борг фінансовій мафії, яка досить хитро вміє створювати безліч цих боргів.

Головними явними механізмами цього бандитського процесу є активна «діяльність» Федеральної резервної системи (ФРС) – приватної організації, що лише розташована у США) і таких «міжнародних» організацій, як Міжнародний валютний фонд, Всесвітній банк та так звані національні банки більшості країн світу. Взагалі уся світова банківська система сьогодні повністю залежить від єдиного на планеті емісійного центру з друкування доларів – ФРС. За допомогою гарно проплачених «керівників» країн та їх «національних» банків вибрана для розграбування чергова країна спочатку починає весело жити на заманливі валютні креди-

ти від ніким неконтрольованої емісії доларів ФРС. Потім провокується велика інфляція місцевих грошей і неможливість повернути доларові кредити; потім проводиться скупка за гроші всіх національних багатств цієї країни; далі певний час надаються малі кредити для щорічного погашення відсотків за старі кредити. Нарешті фінансова мафія починає повністю керувати цією країною і визначати долю її населення, хоча зовні ця країна може себе називати незалежною зі своєю «Конституцією», «Президентом» та «Урядом». На жаль, наша Україна також є жахливим прикладом такого знищення. Сьогодні на черзі фінансової мафії загарбання українських чорноземів та останніх працюючих підприємств, а для легкості процесу (суттєвого зниження вартості потрібних їм об'єктів) організовано братовбивчу війну на Донбасі і раптом значно зменшено так звану нормативну оцінку сільськогосподарських земель.

У кабалу колосального боргу втягнуті практично всі країни світу – їх загальний зовнішній борг вже становить 60,6 трлн дол. – власне «зеленої макулатури», нічим (ні золотом, ні товарними цінностями навіть усього світу) не забезпеченої. Практично підконтрольний ФРС так званий МВФ визначає курси валют інших країн, при цьому сьогодні найбільший борг має нерозумне населення США – більше 19 трлн доларів. Тому весь світ чекає значну девальвацію доларів саме у США, бо їх транснаціональним корпораціям вже стало дуже складно грабувати весь світ через швидке вичерпання базових природних ресурсів планети.

Розумні Президенти США про це вже давно попереджали – третій Президент США Томас Джефферсон:

«Якщо американський народ коли-небудь дозволить приватним банкам контролювати емісію доларів, то спочатку за допомогою інфляції, потім – дефляції банки і корпорації, які виростуть навколо такого Центрального банку, відніматимуть у людей

власність до тих пір, поки їхні діти не прокинуться бездомними на землі, яку завоювали їхні батьки».

Сьогодні все це дуже боляче і трагічно відчув на собі український народ. Ще один великий Президент США, Аврам Лінкольн, також попереджав:

«Влада грошей грабує націю в мирні дні і плете проти неї змови в погані години. Я бачу в майбутньому кризу, яка наближається, яка примушує мене тремтіти за безпеку моєї країни. Влада грошей у країні робить спробу впливати на мій народ, поки багатство не накопичиться в руках декількох і республіка не загине».

На жаль, дуже багато розумних керівників різних країн були навіть убиті, коли намагалися обмежити цю глобальну лихварську систему. У 1971 році фінансова мафія повністю відмовилася від золотого і будь-якого іншого забезпечення друку нових доларових папірців.

У 1990-х роках США виробляли в 9 разів більше щорічних побутових відходів, ніж СРСР. Вміщуючи 5% населення планети, США поглинають 40% видобутих або створених на Землі ресурсів. Більше 12 млн осіб тут абсолютно не бажають працювати, живуть на дотаціях держави і талонах на безкоштовне харчування. Ніяка економіка, заснована на чесному виробництві, такого навантаження не витримає, тому еволюційні Закони Природи більше не дозволяють продовжувати цей шлях людства до самознищення, використовуючи для цього досить потужне і принципово нове рішення.

Так, шалено розбудовуючи глобальні телекомунікаційні системи та все нові комп'ютерні потужності для своїх шахрайських банківських операцій, мамоністи світу не побачили, що своїми руками створили свого гробаря! Людство вже навчилося створювати комп'ютери та користуватися

Інтернетом, потужними соціальними мережами, Центрами Великих Даних, розумними Базами знань та всеосяжними Хмарними технологіями.

Упровадження 4G та 5G систем мобільної комунікації забезпечити безмежне надійне спілкування для кожної людини між будь-якими точками планети. При цьому стало зрозуміло, що сьогодні на планеті головним товаром виявилися гроші, розміри лихварських операцій з якими почали значно перевищувати вартості операцій з будь-якими іншими товарами. Крім того, через втрату грішми своєї функції простого інформаційного еквівалента всіх товарів банківська брехня та мистецтво шахрайської реклами призвели до того, що у вартості дуже багатьох товарів саме спотворена інформаційна складова почала перевищувати 90%. Усе це значно спотворює оплату реальних витрат людей на виробництва товарів, що почало суттєво стримувати творчий розвиток людства як основи прогресивної еволюції планети. Відповідно в багатьох країнах світу почалися пошуки нового універсального еквівалента вартості товарів замість повністю збанкрутілих грошей. Фахівці ООН запропонували одну тонну питної води. Ще раніше в СРСР використовувалися енергетичні та пшеничні одиниці, в багатьох країнах вже почали повністю відмовлятися від паперової форми грошей, але певного наукового обґрунтування ці процеси не мали.

Нарешті з'явилася проста модель Природи від науки геобіономіки, в якій кожен природний об'єкт, включаючи саму людину та її вироби, обов'язково складається з Речовини, Енергії та Інформації (PEI), причому кожна ця складова знаходиться у дискретному та польовому стані. Замість механічної теорії відносності розроблена і пропонується теорія співвідносності (correlativity) та апарат аналізу PEI-взаємодій об'єктів Природи. В рамках цієї моделі стало можливим розглядати Всесвіт без поділу на матеріальне та ідеальне, на науку та релігію, без казок про вільний ринок та обов'язковості монетаризму, без штучної святості поняття грошей. При цьому вже розроблено кіль-

кісні формули для розрахунку вартості потрібних речей та послуг у процесі постринкового глобального обміну без використання грошей. Тут головною умовою знекровлення глобальної фінансової мафії є створення й постійна актуалізація потужної Бази знань про походження (створення, виробництво) та РЕІ-взаємодії всіх товарів або послуг, що сьогодні ще маємо на ринку. Після завершення основної частини цієї роботи глобальні комп'ютерні мережі на основі цієї Бази знань зможуть миттєво проводити потрібний обмін речами або послугами без грошей, а кожна людина лише матиме певну флешку з незначною кількістю власної обмінної вартості для сплати за хліб, тролейбус тощо, але лихварство (кредити з відсотками) тут буде надійно заборонене.

Таким чином, людство почало винаходити, створювати та будувати принципово нове постринкове суспільство. Все більше країн почали відмовлятися взагалі від паперових грошей (готівки), все частіше зустрічаємо випадки свідомої (без примусу) постфактумної форми оплати речей і послуг, стають все досконалішими засоби міжлюдської комунікації та все більше випадків прямого (бартерного) обміну речами та послугами. Відповідно банківські та податкові служби мають принципово змінюватися, особливо в таких країнах, як Україна, де найбільші в світі лихварські відсотки та безглузда антигосподарська система податків.

Щоб фатально не відстати від світу, саме в Україні слід терміново організовувати систему освіти всього населення, відродити в країні правду й науку, почати роз'яснювати постринкові основи ведення господарства без грошей. Легко бачити, що вже дуже скоро більшість країн може відмовитися від конвертації нічим не забезпечених зелених папірців і буде потрібно вміти жити без грошей. Тому стає зрозумілим, чому так поспішають олігархи вкласти свої гроші в нерухомість, особливо землю.

6.2. Як Україні звільнитися від доларового зашморгу?

Величезна кількість публікацій у різних країнах, спрямованих на звільнення держав від доларової залежності, і дії в цьому напрямі владних структур дають змогу зробити висновок про можливість швидкого звільнення фінансових систем Китаю, Мексики, Росії, Венесуели та інших країн від доларової експансії. На жаль, Україна нині загрузла в павутині МВФ.

Але як конкретно треба діяти? Які кроки слід зробити в найближчому майбутньому?

Як уже зазначалося раніше, «США одночасно зуміли нав'язати всьому світу долар як єдине мірило багатства й розквіту та отримати в свої руки контроль над емісією усіх країн – через контроль над «незалежними» центральними банками. Після цього зі спокійною совістю включили на повну потужність свій друкарський верстат. Спочатку процес нестримної доларової емісії був непомітний, оскільки взяті у США кредити і отримані за продаж ресурсів долари негайно йшли на відновлення зруйнованої у світовій війні економіки Європи та Азії. Але відновлення закінчилося, а нічим не обмежена робота «друкарської машинки» ще тільки починалася.

Федеральна резервна система США здійснювала емісію доларів, а «незалежні» центральні банки їх скуповували і зберігали у своїх запасах. У такому режимі США і Великобританія (чиї фунти також підходили для «колекціонування») стали нарощувати відрив у якості життя між собою й іншими країнами. Англосакси викачували ресурси з усього світу і платили за це розфарбованим папером. Але робилося усе це під прикриттям розумних міркувань про грошову емісію, економічної науки та іншої псевдонаукової тріскотні. Зокрема, з'являлися «теорії» про те, що раз долар несе на собі тягар світових грошей, то і його емісія може бути більшою, ніж наявне золоте забезпечення. Адже обслуговувати зеленому трудівникові доводиться не лише Сполучені

Штати, а й усю земну кулю». Але це обслуговування більш ніж дивне, особливо для США. Чому? Тому що гроші, які друкує ФРС, даються в борг, а найбільший борг – в Америки.

Зараз у світі існує дуже смішна фінансова система. Декілька країн Заходу малюють на папері красиві малюнки, що вважаються грошима, купують на них реальні блага решти світу, а решта світу ці папірці колекціонує. Хто житиме краще? Відповідь очевидна. І це вважається нормою. І ті, хто малюнки друкує, вчать тих, хто працює, щоб їх отримати, демократії і правильному устрою економіки. Є, до речі, і ще один аспект. Увесь світ живе як може. Так само живе й наша країна.

Є в Україні гроші, які вона заробила, – на ці гроші країна й живе. Збільшилися потреби – треба під них знайти джерела фінансування. Заробити на міжнародному ринку доларів, щоб надрукувати під їх «еквівалент» певну кількість гривні для виплати пенсій, оплати замовлень заводам. Без отримання доларів ніяк не можна друкувати гривні – нашу національну валюту.

Зате, дивлячись на США і Великобританію, ми бачимо абсолютно іншу картину. Треба заплатити пенсії і соціальні виплати, побудувати заводи, допомогти «молодим демократіям» – вони просто малюють гроші. Є складнощі в банківській сфері – викупувають акції збанкрутілих банків. Роздають купони на продукти незаможним, платять величезні допомоги з безробіття. Для себе власники резервних валют залишили принцип здорового глузду – грошей друкують стільки, скільки потрібно для власної економіки. І ще додруковується потрібна кількість валюти на експорт, для всіх «колекціонерів».

Ось тут і відбувається справжнє «диво». Розвинуті країни не самі емітують свої валюти, а беруть ці гроші в борг у «власного» Центрального банку. Власного в лапках, бо він незалежний від свого уряду і контролюється міжнародними банкірами. Гроші беруться в борг, натомість даються держоблігації. Ці облігації потім продаються тим країнам, що збирають золотовалютні резерви.

США, Великобританія, Євросоюз, Японія і Швейцарія живуть не за можливостями, а за потребами. США не скорочують витрати на армію і війну, на соціальні виплати і гранти правозахисникам, а навпаки, – збільшують витрати, підганяють їх під потреби. Це видно на прикладі надшвидкого зростання держборгу США.

Як довго це безумство може тривати? Скільки ще ростимуть борги США, Великобританії та інших країн «золотого мільярда»? Просто поставте собі це запитання. Скільки ви зможете прожити, якщо щодня витрачатимете більше, ніж заробляєте? Якщо значна частина вашого заробітку йтиме тільки на оплату відсотків?

Не потрібно ілюзій. Ці колосальні борги ніколи не будуть покриті. Вони обов'язково згинуть, будуть спалені в рамках якого-небудь штучного катаклізму. Чи то війни, теракту із застосуванням ядерної зброї, кризи неймовірної сили або екологічної катастрофи. Усе це може бути організовано самою «друкарською машинкою» – снайперів і фінансистів у неї більше, ніж треба. Але, можливо, ці борги можна просто виплатити? Ні, не можна. Адже борг кожної з «розвинутих» країн, яка друкує резервну валюту, номіновано в цій самій валюті. Надрукувати цю суму можна. Але як тільки ви її «повернете», ваша валюта стане дешевша за папір. Цифри ж справді астрономічні. І головне: що робитимуть «інвестори» – кредитори з такою масою повернених грошей? Тому борги віддавати ніхто не буде. А й їхнє колосальне зростання є величезною проблемою. Вихід тільки один – контрольоване обвалення піраміди після створення зручного для цього приводу. Питання тільки в термінах, бо фактично це неминуче.

У зв'язку з цим хочеться позначити одну абсолютно чітку тенденцію: життя простої людини на Заході тепер ставатиме все гірше й гірше. З кожним роком і неухильно. Чому? Економічна система, побудована на творенні грошей із повітря, вже давно себе вичерпала. Гроші ні з чого – це справжній наркотик для економіки. Як і для людини. Наркоман згорає за декілька років, економіка «друкарської

машинки» теж згорить. Попереду безвихідь. Була створена красива ілюзія – з єдиною метою спокусити населення Радянського Союзу, його еліту та його керівництво. Яскрава вітрина із сотнею сортів ковбаси й розкішними машинами. Красиве життя. Для цього «машинці» припало сильно напружитись і почати підвищувати рівень життя своїх підданих.

Ніякої «ефективної» західної економіки не існує і ніколи не існувало. Сьогодні хазяї світу просто скорочують непродуктивні витрати. Весь західний світ нерентабельний. І його закулісні власники – банкіри знають це краще за інших. Просто коли було треба, вони терпіли і, напружуючи усі сили, забезпечували мільярд людей, з яких реально продуктивною працею займається усього четверта частина.

Скорочення пенсій і соціальних виплат, збільшення пенсійного віку в усіх «цивілізованих» країнах – це вже почалося. І продовжиться в дедалі зростаючих масштабах. Хороше життя буде не в усіх. Єдиний спосіб уникнути на Заході значного зниження рівня життя – знову присвоїти чийсь природні ресурси і продовжити своє існування ще на декілька десятиків років.

Але повернімося до ситуації в Україні. Нашій економіці потрібна індустріалізація. Потрібні нові підприємства, нові технології. Усього цього в рамках сьогоденної світової фінансової системи ми не дочекаємося, тому що нікому в світі не потрібна економічно сильна країна.

Нинішня фінансова система – це консервація відсталості. Це вічне відставання України. Наприклад, Україна продала свого металу на світовому ринку на 1000 доларів. Це означає, що ми можемо надрукувати 10 000 гривень. При нинішній системі світового ринку Україна приречена на відставання. Нас така система не може влаштовувати.

Треба її змінювати. Це неймовірно складно, але момент для цього настав. Тому що питання стоїть так: або банкіри зможуть «умовити» населення своїх країн менше споживати й жити свідомо гірше, ніж вони звикли, або вся ця фінансова система загине. Спроби зменшити дотації і збіль-

шити пенсійний вік – це перше зондування в напрямі плавного і неухильного зниження рівня життя «трудящих» західних країн. Завдання це з розряду нерозв'язних. Усі жителі країн «золотого мільярда» дозволяють собі розкіш не замислюватися про устрій нинішнього світу, про його історію та його майбутнє лише тому, що живуть добре. Почне падати рівень життя – почнуть думати. Адже ніщо так не прочищає мозок, як голодний шлунок.

Це і є безвихідь, куди завели людство фінансистів-банкіри, що втілили за триста років свою безумну мрію про безмежне багатство в життя.

6.3. Націоналізація гривні

На це питання фахівці дають цілком певну відповідь – необхідно націоналізувати гривню.

«Що це означає? Це означає – відокремити наш внутрішній фінансовий ринок від зовнішнього. Треба відокремити гривню від долара, ліквідувати прив'язку гривневої емісії до об'єму золотовалютних резервів (у доларах).

Так сьогодні відокремив внутрішній ринок від зовнішнього Китай – і результати в наявності. Китайці виробляють товари і продають їх на світовому ринку. Продають дешево і завдяки цьому так активно розвиваються. Але чому вони можуть торгувати за низькими цінами? Вони що, не їдять і не п'ють? Їдять і п'ють. Але усередині Китаю ціни на все це мізерні. Тому китайці можуть працювати за такі гроші, за які не зможе американець. Варто підняти ціни до світового рівня усередині КНР, і її економіці настане кінець. Саме тому Захід так часто просить Китай ревальвувати, тобто зробити дорожчим по відношенню до долара свій юань. Разом з юанем автоматично зросте і зарплата, і ціни в доларах».

А тепер детальніше про те, що необхідно зробити нам.

Перший крок: відв'язування гривні від світових резервних валют, заява про вихід України з МВФ та інших стру-

ктур, покликаних тримати весь світ у кабалі. Гривні слід друкувати не під масу наявних доларів, а під потреби нашої економіки. Як це підрахувати? А так само, як США рахують кількість доларів, потрібних для своєї економіки. Як Євросоюз робить подібний розрахунок для себе. Як розраховували грошову емісію в СРСР.

Найкраще пояснення – віднині Україна емітує гривнів стільки, скільки природних багатств у гривневому еквіваленті є (розвідано) на її території. Що цікаво – усі подальші кроки диктує проста логіка. Раз ми ламаємо невідгідну нам систему, значить Нацбанк у нинішньому його вигляді нам більше не потрібний. Але фінансовий регулятор країни потрібний. Завжди існувало казначейство, при будь-якій владі. Нехай буде й зараз. Нехай називається воно Центральний банк. Навіщо вивіски міняти? Поміняємо суть. Вірніше кажучи – повернемо істинне значення словам. Навіщо ж лукавити?

Національний банк має бути державним.

Другий крок: націоналізація ЦБ і зміна законодавства, яке регулює його функції і завдання. Тепер Центральний банк зобов'язаний стежити за грошовим обігом і стійкістю національної валюти. Адже в нас на гривню дуже великі плани. Тому в законі про Центральний банк обов'язково слід законодавчо заборонити Центробанку використовувати як свої резерви цінні папери інших країн як непідконтрольні. Тільки цінні метали та інші активи, а папір нехай колекціонують інші.

Другий крок робиться одночасно з першим. І відразу робиться третій.

Третій крок: торгівля українськими товарами тільки за гривні. Хочете купити пшеницю або метал? Будь ласка, милості просимо на українську біржу. У нас усе, як годиться. Ніякого диктату, ніякого тоталітаризму. Не хвилюйтеся – кругом абсолютно ринкова економіка.

Тепер два пояснення. Робити цю «революцію» треба в момент найбільшого ослаблення США, але ще до їхнього повного краху. Яка буде реакція «світової спільноти» на

таку поведінку України? Істерика, сміх. І небажання купувати в нас за гривні. Наберемося терпіння. Почнуть купувати, діватися їм нікуди. І тоді гривня стане валютою, забезпеченою реальними цінностями. І тут охочі зайняти місце долара, що звільняється, потраплять у складне становище: вже з'явилася не віртуальна, а реальна валюта. Кому буде потрібна в такій ситуації «пустушка»?

Відразу хочу заспокоїти тривожних і недовірливих. Ні про яку «залізну завісу» не йдеться. Обмін валюти ніхто припиняти не буде. Потрібно вам – йдіть і купуйте долари за гривні всередині України. Але скоро вам це не буде потрібно. Адже ніхто не купує долари для поїздки і не зберігає в них заощадження в Європі, тому що можна взяти свої євро і їхати з ними, а міняти їх уже в США, Єгипті або Росії. Так зручніше. Ну, а мати ощад книжку в доларах у Німеччині не спаде на думку навіть найбільшому оригіналу.

Так і в Україні потреба мати валюту зійде нанівець дуже швидко. Ми почнемо їздити з гривнями. І їх швидко почнуть скрізь по світу приймати і міняти.

Виходить, що націоналізація гривні – це найкоротший і найпростіший шлях до її повної конвертації і зміцнення.

Те, що тут запропоновано, – це не готова програма. Це тези. Кожен з пунктів потребує детального опрацювання.

Зараз йдеться лише про вектор руху. Але важливо зрозуміти, що діяння, спрямовані на вихід України з кризи, можуть дати новий напрям руху усьому людству, яке явно заплуталося у фінансовому павутинні.

Перебуваючи всередині театру абсурду, складно розраховувати на постановку класичної п'єси. Усередині сьогоdnішнього фінансового світу неможливий нормальний і здоровий розвиток нашої країни. Не потрібно боятися виправляти помилки попередників. У нас є все для гідного життя. Руки, голови і серця в нашого народу не гірші, а набагато кращі, ніж у інших.

Не потрібно боятися – потрібно йти вперед.

Націоналізація гривні – ось справжній шлях до свободи і повного суверенітету України.

6.4. Соціальні потрясіння, чи європейський децильний коефіцієнт?

ООН вважає, що уряди мають нести відповідальність за вимірювання рівня диференціації та концентрації доходів, збирання відповідної інформації, а також настійливо рекомендує, щоб усі країни як складову урядових функцій упроваджували відстежування ступеня нерівності в доходах та майнового стану. Адже нерівність у доходах – не лише продукт ринкової економіки, а й необхідна та обов'язкова умова його ефективного функціонування, створення та підтримки дієвого механізму мотивації до праці та інвестування.

Основною проблемою сьогодення й надалі залишається нерівномірність розподілу доходів між різними верствами населення, що зумовлює соціальну нерівність у суспільстві. Головна причина значної диференціації доходів населення – недосконала економічна система, заснована на різних типах власності, що сприяє відчуженню більшості населення від отримання доходів.

Диференціація доходів (від лат. *differentia* – різниця) – різниця між рівнями грошових доходів різних груп населення. Розподіл доходів характеризується різницею між середніми річними доходами 10% групи громадян з найнижчими доходами і 10% групи громадян з найвищими доходами.

Після розпаду СРСР дослідження диференціації доходів населення набуло значної актуальності. Вітчизняні дослідники пояснюють це рядом причин. На теренах колишнього СРСР дохід не відігравав такої значної ролі у визначенні соціально-класової позиції індивіда. Централізована система суспільного розподілу носила відомчий, регіональний характер. Оплата праці залежала від статусу працівника (тарифні ставки і тарифні коефіцієнти). Дохід був не причиною, а, скоріше, наслідком соціальної позиції індивіда. Тому в колишньому Радянському Союзі різниця між окремими групами населення не була дуже великою. Матеріальне становище людини визначалося не стільки реальними

доходами в грошовому вимірі, скільки її місцем у державній системі розподілу.

Сучасні реалії економічного життя вказують на поглиблення майнового розшарування населення та зростання соціальної напруженості в країні. Незважаючи на усвідомлення урядом незалежної України проблеми поглиблення майнового розшарування та реалізацію політики перерозподілу доходів, загальна диференціація доходів населення посилюється.

Чому жоден з депутатів не пропонує законодавчо встановити величину децильного коефіцієнту на рівні 4, як це має місце в Данії, Фінляндії та Швеції?

Що являє собою децильний коефіцієнт? **Децильний коефіцієнт для окремо взятої країни** – це відношення середньої величини сукупних доходів 10% найзаможнішої частини населення до середньої величини сукупних доходів 10% найбільш бідної частини населення.

Для соціологів, економістів та політиків децильний коефіцієнт цікавий тим, що він відображає не тільки реальний рівень економічного й соціального розшарування в окремо взятій країні, а й найбільше **допомагає прогнозувати та передбачати рівень соціального напруження в суспільстві.**

Ще 2400 років тому учень і послідовник Сократа мудрець Платон попереджав про **небезпеку диспропорції в доходах найбільш бідних і найбагатших.** За його переконаннями, **критичною межею є коефіцієнт 4.**

За оцінками сучасних фахівців, у так званих розвинутих країнах нормою вважається п'ятикратна різниця в доходах.

Експерти Всесвітньої організації торгівлі стверджують: якщо в якійсь країні різниця в доходах бідних і багатих доходить до показника **14,2, то в цій країні виникає реальна небезпека** для подальших соціальних потрясінь.

Мало хто із сучасних істориків та дослідників звертає увагу на такий факт – причиною **Жовтневої революції 1917 року** стала не стільки діяльність революціонерів, скі-

льки заворушення в суспільстві від того, що децильний коефіцієнт у Росії **перетнув відмітку 25**.

До прикладу, в скандинавських країнах Данії, Фінляндії та Швеції децильний коефіцієнт коливається від 3 до 4, у Німеччині, Австрії та Франції – 5–7, у США перебуває в межах 10–12.

Наслідок – ці країни на сьогоднішній день у цілому є найспокійнішими і найстабільнішими в світі як в економічному, так і соціальному аспектах.

Компанії Knight Frank і Wealth-X протягом багатьох років ведуть облік бізнесменів, чиї чисті активи сягають 30 млн дол. і більше. За їхніми даними, опублікованими в цьому щорічному виданні The Wealth Report 2013, можна щиро порадити за українських бізнесменів.

За кількістю заможних людей найшвидші темпи зростання в Європі демонструє саме Україна (+74%). За нею йде Росія (+51%). У 2012 році в Україні проживало 397 людей з активами понад 30 млн дол. За прогнозами експертів, у 2022 році їх кількість збільшиться до 690.

Але якщо в одному місці щось прибуває, то зрозуміло, що в іншому зменшується.

Німецька страхова компанія Allianz нещодавно опублікувала «Звіт про світове багатство за 2012 рік». У цьому звіті наводиться рейтинг 52 країн світу, сукупний ВВП яких становить 90% усього світового ВВП.

На превеликий жаль, Україні в цьому рейтингу відведено місце в самому кінці – на 49-й позиції. Таким чином ми увійшли в десятку країн із найбіднішим населенням. За даними компанії Allianz, у 2011 році рядовий українець в середньому володів майном на суму 928 євро (без урахування грошей, витрачених на різні кредити).

Офіційні цифри децильного коефіцієнта в сучасній Україні, на жаль, чомусь є таємницею. Чому цей показник є закритим для ЗМІ і не озвучується під час публічних розглядів різноманітних «поліпшень» – знають хіба що представники нашого політичного істеблішменту. Дані, які зрідка потрапляють у різноманітні інформаційні джерела, суттєво відрізняються.

Але навіть ті цифри, які інколи озвучуються – є просто приголомшливими. За даними «Корреспондент.net», децильний коефіцієнт в Україні дорівнює 32, за даними ПСПУ – 40. За даними ще однієї української державної структури децильний коефіцієнт в Україні дорівнює 100!!!. Для порівняння. Для Росії той же «Корреспондент.net» наводить цифру децильного коефіцієнту 16–17. Відчуваєте різницю?

За Платоном, великий мішок з грошима або гучна публічна посада перетворюються на бочку з порохом після того, як децильний коефіцієнт перетинає критичну межу 4. Згідно з твердженнями експертів ВТО, соціальні потрясіння починаються після 14,2.

Схоже на те, що Україна багато в чому є унікальною державою, і експертам ВТО спеціально для наших співвітчизників треба враховувати додаткові поправки «коефіцієнти міцності».

Хоча для більшості мудрих і далекоглядних людей ця інформація є загальновідомою. І заява одного з найбагатших бізнесменів України Віктора Пінчука про бажання передати частину своїх статків для благодійних цілей є тому живим підтвердженням.

Інший математичний показник соціального розшарування – коефіцієнт Джині, який виявляє диспропорцію доходів різних прошарків населення (0 означає абсолютну рівність, 1 – абсолютну нерівність). За даними Credit Suisse, у 2014 році він становив для України 0,9. Фактично це означає, що в Україні склалася кастова система, в якій основна частина доходів зосереджена в руках мізерної кількості багатіїв. Зростання нерівності – це загальносвітова тенденція. За оцінками експертів, у 2014-му вона сягнула історичного максимуму за останні 30 років, і в розвинутих західних країнах теж.

Однак в Україні ситуація ускладнюється тим, що нерівність у нас тісно пов'язана з бідністю. Так, за даними Інституту демографії та соціальних досліджень Національної академії наук України (НАНУ), близько 15% українців мають місячний дохід, нижчий від прожиткового мінімуму. Невтішну картину дають навіть офіційні звіти. За даними Мінсоцполітики, минулого року до бідних належало близь-

ко 25% українців, тобто кожен четвертий. Щоправда, згідно зі свіжим опитуванням Інституту соціології НАНУ, бідними себе вважають 40 % співвітчизників, а 6,3% – взагалі жебраками. Не дивно, що половина місячного прибутку середньостатистичної української родини йде лише на харчі.

Нерівність і бідність є в кожному суспільстві. Але в нормальній ситуації знизити соціальне напруження допомагають соціальні ліфти, які дають змогу найбільш активним досягти успіху й матеріального добробуту. В Україні таких ліфтів давно немає. Зате є сумний феномен бідності працюючих, коли зайнятість не гарантує достатку. Внаслідок цього соціальне розшарування консервується: у спадщину передається не лише бідність, а й багатство. Чим довше відтворюється нерівність, тим сильнішим є відчуження між соціальними верствами. В Україні багаті й бідні живуть у різних світах.

Звісно, в певні моменти історії бідні й багаті стоять пліч-о-пліч. Так було, наприклад, на Майдані. Але така солідарність епізодична. З погіршенням економічної ситуації соціальне відчуження і протестні настрої в низах лише зростатимуть. Уже третина українців вважає своє життя нестерпним і кожен п'ятий був готовий брати участь у протестах. Однак законних засобів вимагати поліпшення життя в українців немає. Профспілковий рух втратив дієздатність ще в 1990-х, а у Верховній Раді соціальними питаннями не переймаються. Та й за межами парламенту немає політичних сил, які стали б лобістами інтересів бідних.

Допоки становище суспільних низів не стало критичним, вони терпітимуть. До цього спонукає зовнішня загроза з боку Росії і надія на допомогу Заходу. Однак будь-якої миті ситуація може загостритись, і аудиторія приміських електричок вийде на вулиці. Щось схоже ми бачили в часи Януковича, коли проти політики уряду протестували пенсіонери, афганці, чорнобильці.

Вибуховий потенціал бідних не варто недооцінювати. Як не слід переоцінювати і їхні політичні здібності – вони завжди готові йти за популістами. Кого-кого, а популістів в Україні ніколи не бракувало. Тим більше зараз, напередод-

дні непопулярних реформ, для них складається сприятлива кон'юнктура. Питання в тому, чи стане у вітчизняної економічної еліти глузду, аби піти назустріч громадянам і взяти на себе основний тягар кризи.

Про те, що багаті мають поділитися із суспільством, Арсеній Яценюк говорив у березні 2014 року. Але чи вистачить у сучасного уряду політичної волі, аби втілити цю ідею в життя? Хочеться вірити, що Кабмін знайде підхід до економічної еліти. Інакше блюзнірство світового масштабу може призвести до катастрофічних наслідків.

Системою, яка забезпечує високу ефективність господарювання, динамічний розвиток та високу якість життя, є соціально-орієнтована економіка.

Так склалося, що діючий Президент України і представники нинішнього уряду додатково до тихої міни децильного коефіцієнту умудрилися закласти під себе ще декілька подібних мін сповільненої дії. Не будемо уточнювати, чому так сталося і хто винен.

Різке розшарування на багатих і бідних, **підвищення соціального напруження**. Україна «сповзає до авторитаризму», а відсутність у країні структурних економічних реформ «збільшує загрозу економічної кризи в 2018-му році». Не дивлячись на публічні заяви про «поліпшення». Треба бути дуже наївним, щоб не помічати динаміки збільшення соціального напруження в Україні.

Мудрі люди також знають – випадання снігу на наших дорогах і вибухи соціальних потрясінь, як правило, відбуваються **несподівано!!!**

А після цього – неконтрольований хаос, звірства, грабежі, розправи із «постійними винуватцями усіх бід» ті інші малоприємні наслідки, які випливають із подібних явищ. І якщо дехто легковажно думає, що для України розвиток такого драматичного сценарію неможливий, згадайте хоча б події 2011-го, які отримали назву «арабська весна».

Чи потрібні комусь соціальні потрясіння, вже не кажу чи про всіх тих, кому є що втратити?..

Розділ 7

ПРОЕКТИ КРЕАТИВНОГО ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

7.1. Креативний клас – могильник олігархів

Захід вмирає. Ми спостерігаємо його агонію. Немов величезний поранений монстр, Захід виливає лише смертоносні мізми, сморід розкладання й намагається перегризати горло всім, до кого тільки може дотягтися. Він усвідомлює, що здихає й намагається забрати із собою тих, хто здоровий і ще може жити.

Україна – самодостатня країна. Наш народ має таку історію, культуру й національні традиції, які нікому й не снилися. А тому нам немає чому вчитися в сучасного Заходу. Ми повинні йти своїм священним шляхом – у бік Сонця, подалі від смердючої тьми, де відбувається захід Заходу.

Сьогодні ми бачимо на екранах телевізорів обличчя одних і тих самих «обраних людей». При цьому складається брехливе уявлення, що саме ці пани, оплачені олігархами, є обличчям Українського суспільства, що вони і є «громадянське суспільство».

На наш розум, таке «громадянське суспільство» – не більше, ніж фіговий листок демократії, що прикриває соромні місця своїх господарів. І якщо ми бажаємо зрозуміти, як робиться політика сьогодні, нам слід зайнятися не численними її слугами, а саме її господарями.

Панування олігархів – це деградація України, це перебування в злигоднях і убогості. Вони вираджаються в одяг

«демократів» – і все для того, щоб не допустити змін до кращого. Не можна віддавати їм в руки долю народу. Ми повинні вирвати в них країну і узяти її долю в свої руки...

Хто це зробить?

Народний рух «За креативну Україну» згуртований ідеологією українського солідаризму. Цей рух набирає силу і створює мережеву структуру. Він має об'єднати людей, які не потрапили під контроль олігархів і криміналу, створити спеціальний дорадчий орган – «Вищу стратегічну раду», могутній аналітичний центр і свої засоби масової інформації. Потрібно згуртувати малий і середній бізнес у міцну структуру зі своїм юридичним захистом, політичним лобі і діловим клубом...

Тобто поряд з олігархічно-злочинною державою збудувати каркас для суспільства нової країни, знову згуртувати людей там, де суспільство просто розсипалося. Це люди нової хвилі, це креативний клас. Той, хто зміг стати незалежним від олігархічної влади і тепер створює довкола себе і «острів майбутнього», і загони вірних людей. Той, з ким можна й потрібно будувати нову Україну. І марно таких людей зараз ненавидить і прагне з'їсти нинішнє чиновництво.

Саме таке нове покоління незалежних людей – наша надія. Такі, що вирости з ґрунту, зубасті й вольові, повинні знести в придорожній рів виплодків нинішньої еліти, всіх цих недоносків, які, нічого не роблячи, розпивають у нічних клубах шампанське по три тисячі доларів за пляшку. Саме креативний клас є могильником олігархів.

Нагадаю, що перемога буває тільки тоді, коли є в ім'я чого воювати, коли є готовність влади й громадян країни воювати до перемоги.

Серед населення є подвижники, є люди волі та обов'язку, є патріоти, державники, є, зрештою, просто українці, яких саме ім'я і звання – Українець зобов'язує не підставляти по-рабському свою шию під ярмо колонізаторів, не упокорюватися насиллю, гніту та мерзоті... Треба просто почати... і перемогти. Ми самі винні в нашій долі.

Це ми своєю поведінкою заохочуємо всіх «демократів» і «реформаторів», це ми – українське населення, котре плюнуло на себе, махнуло рукою, мовляв, хоч у рабство продавайте, аби лише з пепсі та прокладками, а головне – щоб горілки побільше, пива й тютюну (як і планував Гітлер для слов'ян).

Практично в кожному суспільстві, а отже, і в державі, є соціальна група людей, яка в той чи інший момент історії визначає характер цього суспільства чи держави, своєю активністю і життєвою енергією направляє його, стає основним носієм його ідеї й духу, вказує на політичні й геополітичні цілі. Цей прошарок людей може бути надзвичайно тонким або соціально й релігійно різноманітним, але існує він майже завжди. Необхідність у такому прошарку, який називали раніше аристократією, а сьогодні – національною елітою, очевидна. Національна еліта являє собою консервативний елемент влади і вносить функцію стабільності в будь-яку державу, не допускаючи її миттєвого зруйнування.

Національна еліта виконує роль голови нації, без ясного стану якої і усвідомлення своєї історичної відповідальності за долю країни, за спасіння України, народному тілу просто не вижити. Настав час істини і для молоді. Молоді люди повинні взяти на себе відповідальність і обстоювати своє право жити на своїй землі, співати свої пісні, народжувати здорових дітей.

Кожен українець повинен напрацьовувати для себе ресурс виживання: волю, навички, вміння, має розвиватися фізично. Потрібно посилено займатися самоосвітою. Слід визначитися з політичною орієнтацією, з тим, які політичні сили підтримувати. Потрібно йти в політику, йти у владу. Без заміни нинішньої влади інтелектуальною і моральною елітою Україні не перемогти.

Ідеологією нової країни має стати «Український солідаризм», тому що ця ідеологія передбачає державну власність на галузі і підприємства-монополії, що формують і наповнюють лівову частку державного бюджету. Всі інші – це сфера діяльності приватних підприємств.

Тому що лише при пануванні *принципів українського солідаризму* держава є регулятором банківської системи, здійснюючи контроль за фінансово-кредиторською діяльністю, ліквідуючи лихварський відсоток, кредитуючи підприємства на рівні одного відсотка. Це стимулюватиме розвиток малого й середнього бізнесу, де працює більшість населення.

Тому що лише національно свідомі підприємці й менеджери підтримуватимуть екологічно чисті виробництва, турбуватимуться про державу, армію та соціальну сферу, пам'ятаючи, що Україна – це територія постійного проживання їхніх сімей, батьків, дітей, онуків.

Олігархи – космополіти, кочівники. Для них Батьківщина там, де вони зберігають свої гроші, де можна платити малі податки, де їхні мастки, де вчаться їхні діти. Україна для них «дійна корова», а народ – електорат, бидло, недолюдки.

Чому креативний клас повинен знищити грабіжників-олігархів? Тому що олігархи – це «п'ята колона» міжнародної корпоратократії, яка за допомогою мережі банків легко фабрикує кризові ситуації, що ведуть до знищення креативного середнього класу, а створені їхньою працею підприємства і фірми забирають за копійки великі корпорації. Талановиті менеджери і підприємці, що належать до середнього класу, знищуються, спускаються все нижче, поповнюючи злиденну більшість, формуючи суспільство 20 : 80, як це пророкував наймит корпорацій Збігнев Бжезинський.

Хто ж вони – «п'ята колона»? Внуки революціонерів, внуки донощиків та охоронців, діти партійної номенклатури, бандити та хронічні алкоголіки – заповнили Україну. Актори й політики, одвічні професійні брехуни цілодобово запудрюють мізки. Історія презентується випадковими зібраннями смішних і сексуальних курйозів. Новини видаються за шоу, яке «має продовжуватися».

Дивний парадокс сьогодні у співіснуванні нинішніх «господарів життя», господарів TV-каналів і «героїв» ре-

льного життя: бездомного, убогого і безпросвітнього. «Господарі» це життя «вивчають», організовують передачі про безпритульних дітей, публікують «наукові праці» про неповнолітніх повій тощо. І нічия совість не здригнеться, ніхто не здивується і ніхто не закричить серед гостей чергової передачі про «соціально знедолених». Ніби минулі роки *відбілили* розбійників, виправдавши пограбування, ніби й не співучасники бандитів ті, хто веде ці шоу.

Україна промовчала про прихід до влади бандитів і з нею почали робити все що завгодно. Письменники і журналісти, офіцери, професори й академіки, менеджери і підприємці, чому ви мовчите? Це ж вас пограбували сучасні олігархи. Де ви – титани колишньої України? Та й чи *нащадки ми славетного* Богдана Хмельницького і Северина Наливайка – *вже сумнівно, бо не впливає* такий висновок з нашого поганого, вульгарного і підлого життя.

7.2. Першочергові креативні дії нової влади

Проблема тих, хто при владі, полягає в тому, що їм важко прищепити народу доктрину, згідно з якою багаті повинні грабувати бідних. Ця проблема пропаганди не вирішена й до сьогодні.

Ще в 1792 році американський мислитель Джеймс Медісон попереджав, що розвинута капіталістична держава «заміняла мотив суспільного обов'язку мотивом особистої користі», що призвело до «реального панування меншості під прикриттям вигаданої свободи більшості». Він засуджував «зухвалу розбещеність цього віку», коли приватні власники «стають преторіанською бандою уряду – його засобами й тиранами одночасно, підкупленими його щедротами і вселяючими йому побожний страх гучними протестами і змовами».

Вони кидають на суспільство тінь, яку ми називаємо «політикою», – коментував ще один з видатних філософів ХХ століття Джон Дьюї. Він підкреслював, що «демократія

практично позбавлена змісту, якщо життям країни керує великий бізнес, який контролює засоби виробництва, обмін, рекламну справу, транспорт, зв'язок, якщо йому підпорядкована преса, журналісти й різні засоби реклами та пропаганди». Дьюї стверджував, що у вільному й демократичному суспільстві робітники повинні бути господарями своєї трудової долі, а не інструментами, найнятими своїми господарями.

Що чекає Україну в майбутньому? Можливі два варіанти розвитку подій.

Перший, найвірогідніший – мирний перехід влади від кримінально-чиновницького клану до справжньої народної влади, чесно обраної українським народом.

Другий – громадянська війна, війна незвичайна з ескадронами смерті, терористами та іншою «красою» західної демонічної цивілізації.

Владу в Україні нині контролює Глобальна олігархія. Конкуренти – мільярдери й мільйонери кримінально-чиновницького клану – їй не потрібні. Тому Г-олігархи ніколи не приймуть Україну ні в НАТО, ні в Європейський Союз. А якщо таке станеться, то «нові українці» прийдуть туди жебраками.

Нині це почали розуміти місцеві олігархи, що пограбували Україну. Вони гарячково шукають вихід із глухого кута, в який самі себе загнали. Вони намагаються створити якусь «третю силу», яка намітила б вигідний для них порятунок із катастрофічної ситуації. Відсидітися ніхто не зможе навіть із величезними грошима, вони вже всі вираховані й відомі світовим правителям, а точніше – їхнім спецслужбам.

Вихід для місцевих олігархів один – розпочати будувати нову Україну. До влади повинні прийти професійні менеджери (а не балакучі політики), які почнуть піднімати промисловість, сільське господарство, армію, науку й освіту. Захід цьому перешкоджатиме, і знову, як і за часів Богдана Хмельницького, влада України перестане дивитися на Захід і почне формувати рівноправні відносини з сусідами.

Це оптимістичний сценарій. Проте залишається одне запитання: звідки візьмуться ці професіонали й сила, яка посує сьогоднішніх базик і кримінально-чиновницьку владу? Хто зупинить звироднілість нації? Хто створить найновішу Україну?

Для цього має скластися суб'єкт дії. Повинна народитися жива спільнота, що розвивається, яка об'єднає спочатку сотні, потім тисячі й сотні тисяч людей. Саме ця спільнота консолідує їх у певну суперструктуру, – яка переможе псевдоеліту, скине олігархічну владу, знищить кумівство й клановість державного керма.

Такою силою може стати Народний рух «За креативну Україну», що чекає до лав ерудованих та небайдужих, рішучих та сміливих українців.

Так чи інакше, гостру потребу саме в такій силі розуміють усі звичайні люди і навіть деякі представники псевдоеліти та політиків. На своїй шкурі відчувають: потрібен, ой, як потрібен суб'єкт дії, переможець хаосу, який зможе підняти з колін країну, вдихнути в неї силу, віру і життя.

Безглуздий і життєво шкідливий режим був надто тривалим, несправедливість – безмірною, насильство – зухвалим. Ставка весь час робилася на безсовісне оточення відданих президенту людей (кумів), безсумлінних лібералів, які купували негідників, заговорювали дурнів і виганяли людей з роботи й державної служби за інакомислення. Обурення «заганялося всередину», протести ігнорувалися. Як тільки люди почують, що «режиму кінець», так усе й закипить.

Скоротити період самочинної помсти, безчинної розправи і відповідного нового руйнування зможе тільки диктатура закону, що спирається на вірні військові частини і кадри тверезих і чесних патріотів, які швидко виокремлюються з народу. Спроба ж негайно знову ввести «псевдodemократію» затягне це хаотичне кипіння на час, якого немає, і коштуватиме життя величезній кількості людей як винних, так і невинних. Хто цього не бажає, той мусить вимагати негайної *національної диктатури закону*.

Варто уявити, що колишньої України немає. А є змучені псевдореформами, пограбовані, принижені, зголоднілі та на жаль, політично деморалізовані народні маси. Ця спадщина дістанеться новій владі. Те, що вони одержать, залежатиме не від них; але те, що вони повинні будуть робити для порятунку України, вони мають знати і вирішувати самі. Відповідальність за це ляже на них.

Державний центр, пограбувавши всіх, зникне. Але державна монетна одиниця, що залишиться в спадок, матиме мінімальну купівельну спроможність на міжнародному ринку і перебуватиме в повному презирстві на внутрішньому ринку. Отже, матимемо убогість громадян і державне зuboжіння: класичний результат усіх псевдореформ.

Перше, що зробить український народ після беззаконня, – спробує самочинно повернути собі награване і влаштувати по-новому господарство, відновити своє законне володіння.

Треба уявити собі українське селянство, що «відшукує» землю, яку відібрали в нього: люди повернуться з міст «до себе» шукати свою землю і розплачуватися з грабіжниками.

Треба уявити собі населення міст, превелику силу, прикріплену нині до «величезних базарів» для «осілого» життя і виснаження, яке шукає, де зручніше влаштуватися або як повернутися до землі.

Треба уявити собі «бюрократію», яка втратить своє «начальство», безгосподарну, безробітну бюрократію, яка відчалала від злих берегів і не пристала до добрих, – звиклу тремтіти, догоджати і не мати своїх переконань.

Треба додати до цього банди «реформаторів», депутатів, банкірів і міністерських урядовців, які суцільно складаються з людей, які не сподіваються на прощення, спаяних довгим сумісним злодійством і пролитою кров'ю; хто з них зможе, сховається за кордон, до «своїх» і «напівсвоїх», щоб реалізувати приховане і зайнятися брехнею й наклепом. Але кому це не вдасться, ті засядуть у країні, відсиджуючись і намагаючись продовжувати справу, що зірвалася. Звідси виокремляться десятки авантюристів, які приєднаються до сепаратистських груп і народів.

Безумовно, знайдуться всілякі іноземні «центри», готові субсидувати цих безпардонних «кочівників», на зразок того, як це було в 1990-х роках. Національні образи і племінні претензії розпалюватимуться зовні – як іноземними ворогами, так і «своїми» зрадниками, що давно вже мріють ліквідувати Україну. І до всього цього додасться різноголосся інтелігентсько-емігрантських «політичних партій», які заручилися вигаданими «програмами» і закулісними субсидіями...

Якщо уявити собі при цьому відсутність сильної і авторитетної державної влади і пристрасну тягу швидше «поставити всіх перед «фактом, що стався», то картина хаосу буде повна. Про які «демократичні вибори», про які «виборчі списки» можна буде думати при цьому? І хто говорить про них тепер, той робить це або від наївності, або бреше свідомо.

Для порятунку безлічі винних людей від вуличного розтерзання і безлічі невинних людей від лютої розправи і загибелі – буде необхідна єдина і сильна державна влада, диктаторська за обсягом повноважень і державно-національна за суттю.

Ця влада повинна:

- 1) зупинити війну і хаос;
- 2) негайно почати якісний відбір до управління талановитих і чесних людей;
- 3) налагодити трудовий і виробничий порядок;
- 4) звільнити Україну від ворогів і розкрадачів;
- 5) спрямувати Україну на той шлях, який веде до свободи, зростання правосвідомості, державного самоврядування, величі і розквіту національної культури.

В основу Української держави покладається **Національна доктрина** українського народу в ХХІ ст. – доктрина солідаризму і справедливого національного світоустрою. Український народ виступає за припинення експлуатації одного народу іншими як на міждержавному рівні (неоколоніалізм), так і всередині держави, і побудову рівноправної співдружності народів і цивілізацій.

Таким чином, ця ідея є супротивна ідеї побудови наддержави з натовпо-елітарним суспільством із жорстким управлінням світовим урядом через псевдоеліту, яку втілюють олігархи.

Ця ідея зображується тріадою: **традиційна православна релігія – український народ – держава**. У цій формулі традиційна православна релігія є особливою доктриною, на якій ґрунтується культурне виховання і об'єднання народів. Український народ посідає центральне місце і є осердям незалежної держави, очолюваної українським народом.

Україна – держава, де політична влада належить українському народу. В основі життя лежить принцип общинного світогляду, де існує відповідальність кожної общини за свого представника.

Головним завданням держави є створення таких умов, які забезпечили б чисельне зростання українського народу на базі зміцнення великих українських сімей і духовного та фізичного самовдосконалення з використанням світових знань і самодостатньої економіки, при постійному поліпшенні добробуту українського народу.

Український народ має жити в мирі та дружбі з російським, білоруським та іншими народами.

Форма державного управління передбачає наявність сильної централізованої влади: президентська республіка. Президент повинен обиратися з представників національної еліти. При президенті має бути спеціальний дорадчий орган – **Вища Стратегічна Рада**, яка формується національною елітою і призначена для вирішення всіх концептуальних питань розвитку держави з правом контролю всіх владних структур, включаючи президента.

Правила обрання українців до такої ради можуть бути різними, але вимоги мають бути однозначні: широкі знання, участь у політичному житті країни, здатність до творчої концептуальної діяльності, життєвий досвід. Кількість членів не повинна перевищувати 12 осіб. Кожен член ради перебуває на державному утриманні і не повинен бути матеріально залежним.

У минулому такі функції виконували Рада старійшин, Князівська рада, Гетьманська рада. В Канаді такими функціями наділена Таємна рада, у США – Рада національної безпеки, в Китаї – Центральний комітет Компартії.

Слід зауважити, що без такого органу неможливий концептуально незалежний розвиток Української держави.

7.3. Організація суспільства на основі громад

Програмна мета Всеукраїнського громадської організації «Народний рух захисту Землі» (ВГО НРЗЗ) звучить так: **«Перетворити Землю в ідеальне середовище існування людини, як це було передбачено Богом».**

Проектом Закону («Про родові садиби та родові поселення») передбачено надати законодавче право кожному громадянину України, при бажанні отримати 1 га землі для облаштування Родової садиби. Безоплатно. Без права продажу. З правом передачі лише у спадок. У постійне (або вічне) користування. Отже, передбачається створити умови, щоб кожен громадянин мав можливість докласти свої зусилля (промисел) до гармонізації відносин з Природою і до виправлення ситуації в країні, на Землі по відношенню до Природи. Наразі в Україні створено близько 100 поселень, які організовані на принципах родових садиб.

У проекті закону «Про родові садиби і родові поселення», підготовленому ВГО НРЗЗ у 2010 році, передбачена орієнтовний Статут громади. Цей проект закону підтриманий Національною академією аграрних наук України (НААНУ) і прорецензований Одеською юридичною академією.

Отже, організація суспільства через форму громад не тільки не відкидається офіційною наукою, а приймається й підтримується.

У своїй роботі через проведення «круглих столів», громадських слухань на різних рівнях – обласних, районних, сільських, які проводяться з державними та громадськими організаціями, з депутатами різних рівнів, ми вкладаємо в

їхню свідомість такий образ родової садиби і родового поселення:

- органічне землеробство;
- нові підходи в освіті та вихованні дітей;
- безвідходна життєдіяльність (у тому числі й поновлювані види енергії).

І якщо органічне землеробство і безвідходна життєдіяльність належать до гармонізації відносин з Природою, то нові підходи в освіті та вихованні, пріоритетне місце в яких віддається «ноосферній» освіті, дають змогу давати підростаючому поколінню інформацію, за В.І. Вернадським, про «живу» багаторівневу, енергетичну структуру Простору.

Таке висвітлення образу Родової садиби зрозуміле «маленькій» людині і відповідає вимогам Творця про гармонізацію відносин з Природою, а також про зміну свідомості щодо організації Його Світів.

Подальша організація роботи поселень, у частині матеріального виробництва, передбачається здійснюватися на основі Закону «Про споживчу кооперацію» через створення «Споживчих товариств» (суспільства на паях).

Ці споживчі товариства (товариства на паях) повинні створюватися духовними однодумцями, які довіряють повністю один одному і впевнені, що підступу з боку партнера по спільноті не можна очікувати в принципі.

Виходячи з тенденцій, що відбуваються в суспільстві, у держструктурах, Просторі, Закон «Про родові садиби і родові поселення» буде прийнятий, і певна частина суспільства зробить свій вільний вибір на користь родових садиб. Цей процес проходить зовсім непросто, і ми маємо приклади в усіх верствах суспільства зовсім неоднозначні: від активної підтримки до неприйняття запропонованих підходів. Але позитивні зміни в свідомості людей внаслідок проведення, з Божою поміччю, визначеної цілеспрямованої роботи, відбуваються. Показовим у цьому плані може бути те, що Кабінет Міністрів України (в червні 2014 року) направив проект Концепції державної програми «Родова садиба» для вивчення 11 міністерствам і відомствам, а також

Національній академії аграрних наук України (НААНУ), як власне направляли інші уряди в 2009 та 2017 роках.

Як наслідок, йтиме планомірна організація населених пунктів, заснованих на принципах родових садиб і родових поселень.

У таких населених пунктах для управління життєдіяльністю буде організовано громади.

Для задоволення матеріальних потреб членів громади організовуватимуться споживчі товариства (товариства на паях). З огляду на те, що конкретне споживче товариство вироблятиме певні товари й надаватиме певні послуги, члени цього товариства зможу отримувати їх без фінансових операцій за внутрішньогосподарським розрахунком.

Якщо два споживчих товариства («СТ») об'єднуюватимуться в одне, то кількість товарів і послуг, які можуть бути запропоновані пайовикам усередині «СТ», збільшується.

«СТ» однодумців будуть організовуватися не лише в сільській місцевості, а й у містах з різними напрямками виробництва товарів і надання послуг. Першими прототипами, або «першими ластівками» форми громад у містах, на наш погляд, є ОСББ багатопверхових будинків.

Екстраполюючи цей процес у часі і в кількості створюваних однодумцями «СТ», ми дійдемо до ситуації, коли **система таких «СТ» забезпечуватиме всі розумні потреби своїх пайовиків і надаватиме можливість удосконалюватися.**

Таким чином, частина суспільства, об'єднана на духовній основі в «СТ», може забезпечувати свої матеріальні потреби без участі у фінансовій системі ринкових відносин. При цьому система «СТ» братиме певну участь (пайову) у вирішенні державних питань. Для організації фінансування своєї діяльності «СТ» можуть створювати кредитні спілки в рамках чинного законодавства.

Система «СТ», досягнувши за кількістю учасників певної критичної точки, призведе до ситуації, коли потреба в послугах кредитно-фінансової системи відпаде як непотрі-

бна, наче курча, виростаючи всередині яйця, скидає із себе шкаралупу, в якій знаходилося.

Підіб'ємо підсумки описаного сценарію розвитку процесу:

1. Найпростіше, зрозуміле для людини – єднання з Природою, перебування в гармонії з нею. І ця картинка Тонкого плану, як ми відзначили, вже проявляється (осідає) на матеріальному (фізичному) плані у вигляді родових садиб і родових поселень.

2. З метою управління процесами життєдіяльності родові поселення організовують і реєструють в установленому порядку громади. А для управління своєю життєдіяльністю створюють громадські організації родового поселення (території).

Віче поселень, які проводять поселенці 2–4 рази на рік у різних поселеннях країни, як форма координації дій членів нових поселень, розглядають досвід поселень в усій палітрі життєдіяльності в поселеннях. Йде пошук відповідних форм для вирішення практичних питань матеріального буття і нових форм в освіті та духовному вихованні. Цей пошук націлений на виховання нової людини з високою духовністю.

Саме для розвороту свідомості молодого покоління до гармонії Людини з Природою було розроблено та затверджено дві навчальні програми для студентів аграрних ВНЗ в 2015 і 2016 роках. Наразі готується програма для середніх шкіл, де також буде головним лейтмотивом важливість гармонії Людини з Природою. Розпочато роботу по імплементації в суспільство ноосферної освіти. Це реалізується через круглі столи на обласному рівні за участю обласних державних адміністрацій (ОДА), облрад, обласних управлінь освіти, педагогічних та інших вищих навчальних закладів. Проводяться з ноосферної освіти семінари для вчителів та директорів середніх шкіл. Пишуться і друкуються відповідні підручники.

На матеріальному плані питання організації громад уже передбачене в проекті Закону «Про родові садиви і родові

поселення» (орієнтовний статут громади як додаток до Закону).

3. Завершальна форма Матеріального плану покликана забезпечити розумні матеріальні потреби людини і привести його до нових суспільних відносин – це Товариства одноступенів на ПАЯХ (споживчі товариства. І це теж є на матеріальному плані в Законі України «Про споживчу кооперацію»⁹).

Для забезпечення майнової безпеки громадян передбачається створення Національного кадастру нерухомості та Національного земельно-водного фонду України.

7.4. Електронне голосування як основа креативної влади

Згідно з Конституцією України ми живемо в республіці, тобто влада належить народу. Проте в старі часи були виявлені так звані демократичні процедури і форми реалізації влади народу через періодичні вибори представників (депутатів) від народу, яким люди ніби віддавали права свого голосу при прийнятті рішень замість себе. При цьому вибори депутатів вважаються вільними і загальними, а виборці свідомо й добровільно віддають своє право приймати рішення щодо свого подальшого життя дуже малій кількості абсолютно доброчесних і розумних «обраних».

Проте світовий досвід показав, що така процедура формування влади, особливо в бідних країнах, призводить до узурпації владних повноважень лише малою частиною особливо багатого населення (олігархами) за допомогою проплачених ними партій та просто прямого підкупу виборців. Історія людства чітко показала, що це швидко веде до тоталітаризму.

⁹ Васильєв М. Родова садиба: технології, комунікації, екологія / М.І. Васильєв, І.Г. Гробар, С.В. Молодецька, М.Ф. Плотнікова. – Житомир : Рута, 2017. – 272 с.

літаризму, розшарування суспільства, корупції та кривавих революцій.

У ХХІ ст. більшість країн поступово позбавляються таких проявів старої демократії, вводячи механізми прямої демократії, коли кожен громадянин зобов'язаний особисто брати участь у вирішенні своєї долі, а не покладатися на когось, як на Бога. Зараз для цього створено чудові можливості ІТ-технологій, розроблено потужні комп'ютерні програмно-технічні комплекси та засоби надійної телекомунікації. Народу України залишається лише отримати доступ до цих технологій, адже за кількістю населення з вищою освітою наша країна займає одне з перших місць у світі.

Тому, м'яко кажучи, здається дивним, чому в Україні не працює система електронних референдумів, на яких визначаються спільні рішення щодо витрачання спільно зароблених коштів (бюджетів) на всіх рівнях державної ієрархії. Чому витрачаються мільярдні кошти на паперові вибори, чому особи, що особисто ділять бюджетні кошти, дуже швидко стають мільярдерами, чому при таких великих податках усі галузі нашого господарства залишаються недофінансованими?

Далі пропонуємо ряд потрібних складових дорожньої карти щодо впровадження в Україні сучасної електронної демократії (е-демократії), яка дасть українцям можливість мати нарешті власну Республіку, а не тупо виконувати грабіжницькі забаганки свої олігархів або закордонних «світових урядів».

Насамперед слід провести оцифрування населення та території України. При наявній нині колосальній кількості держслужбовців цю роботу можливо виконати за три місяці. Для цього вже давно заплановані кошти на перепис населення та земельну реформу слід оперативного витратити на виготовлення цифрового паспорта та цифрового підпису для кожного громадянина країни з точним прив'язуванням до його постійного місцеперебування (реєстрації). В результаті на шиї українців, поруч з релігійним хрестиком, має з'явитися красива маленька флешка із його закодованими паспортом та особистим підписом, потрібними для

надзвичайних ситуацій медичними даними, суспільними реквізитами, переліком його довірених осіб тощо. Без цього нашим людям все одно не обійтися в глобальному світі.

На декількох загальнонаціональних телевізійних каналах за бюджетні кошти, що тепер виділяються партіям платниками податків або за їх членські внески, мають щодня проводитися представлення майбутніх кандидатів у депутати всіх рівнів, їхня реальна діяльність та статки, а також програми їхнього служіння народу. На відповідних аналітичних теле- і радіопрограмах та всіляких дискусіях, круглих столах і віче завчасно, ще до початку виборчої кампанії, проводиться масова агітаційна робота та навчання виборців щодо правил електронного голосування. Саме після такої підготовки населення України зможе брати участь у всіляких електронних громадських слуханнях і безпомилково визначатися на загальнонаціональних, регіональних та місцевих референдумах, рішення яких мають бути обов'язковими до виконання відповідною владою. Законодавче забезпечення цього має бути справою честі нашої діючої Верховної Ради України (ВРУ), якщо ці народні депутати мріють про подальшу політичну кар'єру.

Програмно-технічне забезпечення електронного голосування як виборів, так і референдумів коштуватиме в тисячі разів менше, ніж прийняті тепер паперові технології з «мокрими печатками» – останні вже офіційно відмінені ВРУ. Сучасні ІТ-технології дають змогу кожному громадянину України, що буде включений до бази даних виборців з прив'язуванням до його виборчого округу, протягом 24 годин тривалості виборів, проголосувати зі свого смартфона або планшета з будь-якого місця на планеті Земля, аби у виборця була флешка з цифровим паспортом та підписом, а також GPS у смартфоні для контролю місця розташування у випадках спроб фальсифікації. Проте можливості для будь-яких порушень прийнятого порядку електронного голосування будуть практично виключені через цілу систему програмних запобіжників, починаючи з унікальної Хмарної технології для кожних виборів або референдумів.

Невелика група програмістів, що має це забезпечувати, відповідатиме за надійність технології на рівні кримінальної відповідальності як за вбивство. Дешева гра можновладців у ненадійність системи електронного декларування (е-декларування) має бути закінчена дуже жорсткими судовими рішеннями, бо на сьогодні випадки суттєвих недоліків або зламів програмно-технічних систем відбуваються виключно через людський чинник.

Склад Центральної виборчої комісії (ЦВК) України має бути сформований з висококваліфікованих фахівців ІТ-технологій, а не за партійними квотами так званих незалежних конкурсних комісій, які сьогодні створюють нікчемні органи типу НАЗК. Взагалі інтелектуальний розвиток України, що нині відбувається у світі на основі ІТ-технологій, не повинен повністю контролюватися іноземцями. Вітчизняні програмісти мають оперативно розробити українську унікальну операційну систему (на це навіть був відповідний Указ Президента ще 2014 року, але не виконаний досі). До того ж слід мати контрольовані українцями Хмарні технології, соціальні мережі в Інтернеті та мобільну телефонію, бо без цього ніякої незалежності в Україні не буде. Сьогодні, навіть під час війни, всі телефонні розмови і навіть облік господарської діяльності більшості підприємств України через Хмарні програми 1С–бухгалтерії контролюються Москвою.

Відновлення довіри до влади в Україні, як і суттєве підвищення соціальної активності кожного українця задля подолання цілої низки унікальних наших та світових криз, прямо залежить від свідомих дій наявних можновладців. Створення незалежних від забаганок влади ІТ-систем, що дають можливість реально почути голос кожного, надасть впевненості населенню у своїх можливостях контролювати владу в прийнятті рішень і зупинить масові нині популістські заяви та господарські помилки. Ще не всіх наших програмістів перекупили закордонні корпорації, ще наша держава має можливості встати з колін, бо Україна ще повністю самодостатня і може нарешті зупинити жахливі процеси пограбування її безцінних ресурсів.

Достатньо лише швидко впровадити дійсно республіканські основи нашого життя за допомогою сучасних ІТ-технологій, бо вже життя навіть олігархів стало не таким солодким, як вони мріяли. Почалася агонія світового капіталізму, і нам усім треба починати будувати нове ноосферне суспільство з постринковою електронною економікою (е-економікою). Саме електронне голосування є невід'ємним елементом майбутнього глобального суспільства електронних громадян (е-громадян) світу.

7.5. Віра, духовність

Стосовно сучасних міжконфесійних розбратів, що мають місце в Україні, то слід згадати, що наші вороги намагаються розділити український народ, щоб його було легше знищити. Як же будувати державу в цих умовах?

Тут варто прислухатися до думки відомого українського поета і політика Бориса Ілліча Олійника, який нещодавно пішов із життя.

«Не будемо заглиблюватися в тонкощі суто релігійних таїн. Категорично засудимо несправедні діяння попередніх режимів, що вчиняли гоніння на церкву. Зокрема, їхні окаянні акції в Західній Україні з метою тотального переслідування української автокефальної православної, католицької і греко-католицької церков. Усі вони мають користуватися рівними правами і під крилом закону про свободу совісті.

Проте релігія, як би і хто не відокремлював церкву від держави, ніколи не була у вакуумі, сама собою, а відображала час, місце і суспільний лад, у якому вона правила службу. Отже, релігія – правомірна, повноважна і невід'ємна складова історії свого народу.

А якщо так, то й щодо церкви нікому не дозволено **ігнорувати історію**, тим паче перескакувати чи переписувати її на догоду злободенним політичним потребам. Найменше порушення цієї парадигми загрожує непередбачуваним.

Воістину, Бог єдиний. Проте вірники його, хоч і стануть, як людство єдність, але єдність **у багатоманітності народів**. А оскільки кожен народ має і свою історію, і свої закони предків, і свій етногенез, і свою систему цінностей аж до біоритмів національного інстинкту, що так чи інакше відбивається на віросповіданні, то забувати це при будівництві гармонійних взаємовідносин конфесій – великий гріх.

Приміром, я вихований у православ'ї. І мені більше до душі Новий Завіт. З тієї причини, що він дає мені свободу волі й вибору, себто я можу або, віддаючись гріховним утіхам, скотитися в пекло, або твердо стати проти зла на бік добра і справами праведними завоювати право на райську перспективу. Отже, **я вибираю сам**.

Інші віросповідання такого права мені не дають, оскільки моя доля наперед **визначена і вирішена**. Одне слово, постися – не постися, молися – не молися, а якщо тобі наперед визначено...

Але мене не стільки пригнічує та обставина, що я – в пасиві. Не влаштовує мене найбільше те, що фатальна зумовленість дає можливість скинути моральні якорі: роби, що хочеш, аж до аморальних вчинків, все одно твоя доля визначена...

Та полишимо ці тонкощі для теологів. Адже мільйони католиків, як і православних, просто вірять у Бога. І я, що голосував за свободу совісті, поважаю їхній вибір. Поважаю, як і всі інші релігії, аж до язичництва.

Проте я маю право вимагати такої ж поваги й до своєї, православної, віри. І чекаю цієї взаємності насамперед від радикалів, які проголосили толерантність вищою метою в конфесійних взаємовідносинах. Та більше, я вимагаю від кого б там не було поважати мою історію, традиції, закони моїх предків, особливості мого краю.

Волею долі населення Західної України, опинившись у силовому полі папського Риму, значною своєю частиною сповідує католицизм і греко-католицизм. Це його законне право, і ті гоніння, які вчиняли попередні режими на віру-

ючих, ми раз і назавжди осудили. Іти супроти традицій, які склалися десятиліттями, а то й століттями в Західному регіоні держави, утискуючи усталені конфесії, рівнозначно нехтуванню самої **ідеї соборності** України. Природно, як уродженець Східної України, де через традиції, що історично склалися, населення переважно сповідує православ'я, я чекаю від своїх західних співвітчизників такого самого поважливого ставлення.

На жаль, мої чекання, м'яко кажучи, марні. Під гаслом розрахунку за образи, завдані попереднім режимом, католики і греко-католики з упертістю, яка межує з агресивністю, рвуться в східні регіони. До того ж у ті заповідні місця, де для католицизму і греко-католицизму ґрунт не тільки не оброблений і не підготовлений, а й... **холодно-відчужений**.

Так, так, відчужений, і не треба вибачливих недомовок і святенницьких знизувань плечима. З пісні слова не викинути, а історію не перескочити – ноги зламаєш, а то й шию звернеш. Подобається це кому чи ні, але визвольна війна Хмельницького почалася із Запорозької Січі, і одним з її детонаторів були утиски шляхтою православних. Козаки йшли в бій, поклавши на себе троскратно хреста справа наліво за Україну і православну віру. А різня в Умані, іменована Гайдамаччиною, хіба не була здетонована зневаженням православної віри й оскверненням храмів її?

Чи личить, ламаючи всі морально-етичні закони, правити чужі молитви над прахом тих, які боролися проти цієї чужої віри? Ну, нехай нехтаємничені в усі звивини історії не відають, що чинять. Проте ж інтелігенти достеменно знають, що народи Східної України виховані на Шевченку, вся творчість якого була пронизана, м'яко кажучи, неприйняттям католицизму й особливо уніатства!

Погано це чи не зовсім? Твердо скажемо: зовсім недобре, але історію не перепишеш. Так було. І неприязнь у східних регіонах, нехай неусвідомлена, всетаки живе в генетичній пам'яті населення. І завдання інтелігенції – терпляче руйнувати цей стереотип, а не підштовхувати експансію на схід, до тої небезпечної межі, за якою – не приведи

Господи! – неусвідомлена неприязнь трансформується в свідому ворожнечу на полі віри. На жаль, спалахи блискавок, що провіщають грозу, уже наяву.

Президент як батько нації та його команда зобов'язані зробити все в ім'я збереження єдності нації. Хай все йде своєю чергою, без натиску, без посипання сіллю старих ран. Нехай кожен молиться єдиному Богу по-своєму, не заганяючи в свою віру силою. Нехай поруч зводяться православні храми, синагоги, мечеті й костьоли на своїх одвічних і нових місцях, але тільки там, де для їхнього проростання здобрений ґрунт, себто природним чином», – зазначав Борис Олійник.

Взаємовідносини українського народу з іншими народами, які населяють Україну, мають будуватися за формулою: Український народ – старший брат усіх народностей країни. Тобто всі народності, за викнятком українців, на цій землі роками виживали завдяки заступництву українського народу. Таким чином, в основі взаємовідношення народів України лежить принцип заступництва, суть якого в тому, що українці здійснюють збагачення культури інших народів своєю культурою, всі види захисту цих народів, надають їм повну самостійність у питаннях внутрішнього життя.

Основним принципом взаємовідносин із народами поза межами України є принцип мирного співіснування.

7.6. Першочергові дії та конституційні зміни

1. Законодавчо встановити величину децильного коефіцієнта на рівні 4 – 6, як це має місце в Данії, Фінляндії та Швеції. Доходи олігархів мають строго пропорційно дорівнювати доходам найбільшій частини населення.

2. Відмовитись від послуг Міжнародного валютного фонду. Інвестиції в економіку проводити шляхом емісії гривні. Для розвитку економіки треба мати можливість самостійно друкувати власну валюту – гривні. Тільки за-

вдяки емісії власних грошей економіка країни буде ефективно розвиватися.

Що потрібно для інвестицій? Послухаємо найвідомішого з монетаристів – Генрі Ліу (США). На його думку, країни, що розвиваються, з їхніми природними ресурсами не потребують іноземних інвестицій, через які опиняються в пастці заборгованості перед зовнішніми силами.

«Як показує державна теорія грошей (згідно з якою суверенний народ має право ввести в обіг власну валюту), кожен уряд може фінансувати за допомогою власної валюти всі потреби внутрішнього розвитку і забезпечувати повну зайнятість без інфляції».

Якщо уряд вирішить змінити свою політику стримування емісії гривні й почне дедалі більше фінансувати різні економічні програми за рахунок держбюджету, то монетарна база України (вважайте, емісія гривні) зростатиме. Економіка насичується грошима. Ставки за депозитами знижуються, кредити дешевшають, хоча, може, не так швидко, як хочеться. Зараз насичення грошима економіки України уряд здійснює за рахунок зростання держборгу. Борги України ростуть, збільшується й кількість грошей в обороті.

У той час США «друкують свої долари» трильйонами, щоб стимулювати зростання власної економіки. Чому ж Україна не може надрукувати свої мільярди гривень? Тому що, використовуючи засоби інформаційно-фінансової зброї, глобальна фінансова мафія тримає Україну в доларовому зашморгу. А допомагає їй у цьому МВФ.

3. Установити депозитні та кредитні банківські ставки та облікову ставку Нацбанку на рівні 2–3 відсотків.

4. Реформувати інформаційну сферу. Повернути телебачення та окремі масмедіа в державну власність. Приватизація позбавила державу майже всіх засобів масової інформації (ЗМІ). Наближена до верхівки держави фінансова олігархія, в руках якої перебувають ЗМІ, негативно впливає

на суспільну думку в країні та за її межами, демонструючи з телеекранів і газет жорстокість, насильство і порнографію. Законодавчо закріпити покарання у вигляді штрафу в розмірі 500 тис. грн при появі на телеекранах таких сцен або позбавлення ліцензії на телемовлення чи закриття друкованих ЗМІ.

5. Прийняти закони про електронне голосування (е-голосування) і встановлення системи електронних референдумів (е-референдумів). Участь у виборах – право й обов’язок усіх громадян.

6. Законодавчо встановити двопалатну Верховну Раду: верхня палата (*сенат*) займається виключно законодавством – 150 депутатів; нижня палата (*палата представників*) – 150 осіб від самодостатніх адміністративних районів.

7. Кожен громадянин зобов’язаний працювати на загальне благо. Призначення на офіційні посади не може відбуватися за принципом кумівства, а лише відповідно до здібностей і кваліфікації. Гідна пенсія через старість.

8. Безжальне покарання за корупційні злочини та проти життя і гідності – відновлення смертної кари.

9. Ухвалити закон про нейтралітет України, що зумовить припинення військових дій на території Донецької і Луганської областей. Особливу увагу приділяти вирішенню питання проблеми національної безпеки країни, зокрема відновленню та збереженню військово-промислового комплексу, підтримки боєздатності Збройних сил, турботи про соціальне становище військовослужбовців, престижу армії, поліції та СБУ.

10. Провести заміну найманої професійної армії на національну армію, шляхом введення загальної військової повинності.

Розділ 8

ПРОЕКТ КАРДИНАЛЬНИХ РЕФОРМ ДЛЯ ВИХОДУ УКРАЇНИ З КРИЗИ

8.1. Пропозиція для кардинального вирішення проблем

Цей розділ написано на підставі ідей виходу України з кризового стану, запропонованих креативним бізнесменом із Кременчука Євгеном Михайловичем Кублановим. Ідеї надзвичайно прості, але досить креативні і на наш погляд, можуть кардинально змінити ситуацію в Україні.

Основним двигуном ліберальної ринкової економіки є малий і середній бізнес. При мінімізації (ліквідації) основних перешкод (державне регулювання, заорганізованість, попросту – свавілля чиновників і грабіжницька податкова політика), що заважають становленню та розвитку цього сектора економіки, малий і середній бізнес, що володіє гнучкістю, мобільністю і високою пристосованістю, дасть негайний ефект у вигляді створення (збільшення) робочих місць, зростання наповнення бюджету.

Головною перешкодою для проведення реформ (економічних зокрема) є корупційний бюрократичний апарат, який не піддається реформуванню. А надія на те, що для існуючих бюрократичних структур можна знайти чесних і порядних людей, абсолютно утопічна. Адже всі спроби виростити і виховати людину «ідеальну» в історії людства зазнали провалу (недавній приклад – Черновецький і його молода команда «реформаторів»; на сьогодні – нинішній кабінет «реформато-

рів» Яценюка і Гройсмана, який спирається на бюрократичну вертикаль, вибудовану Януковичем).

На основі сказаного вище єдиним розумним виходом із ситуації, що склалася, є повний демонтаж чиновницької вертикалі, тотальне скорочення контрольних і регулювальних функцій, максимальне спрощення податкової системи зі збереженням простих, що не потребують спеціальних знань, не допускають подвійного тлумачення і легко контролюються громадськістю, податків.

При впровадженні в життя такої системи вивільняється велика кількість чиновників, і тому її можна впроваджувати так, як впроваджував свої ліберальні реформи Мільтон Фрідман, а саме – методом «шокової терапії».

Отже, економічна реформа. Зараз існує поняття «податкове навантаження»: 3–4 відсотки з обороту (1,5–2,0% – податок на прибуток + 1,5–2,0% – податок на додану вартість (ПДВ)).

Якщо додати нарахування на відрахування із заробітної плати, то сума сукупного податку з обороту становитиме приблизно 5%.

Збирання цього податку пропонується здійснювати шляхом утримання 5% при кожній банківській транзакції (наприклад, при транзакції в 100 грн – утримується 5 грн і автоматично перераховується до бюджету).

Щоб усунути зацікавленість переведення з безготівкового розрахунку в готівковий, слід обкласти цю операцію додатковим податком, тобто стягувати 10% при переведенні в готівку, що робить таку процедуру економічно недоцільною.

Отримуємо такий результат:

- зникає необхідність утримувати податкову інспекцію та податкову поліцію;
- митниця позбавляється фіскальних функцій. Відповідно, ліквідується корупція в цій сфері;
- 100-відсоткове збирання податків без задушливого навантаження на бізнес;
- ліквідується основна мета проходження в Парламент з метою лобіювання;

- немає необхідності також представникам бізнесу йти в Парламент за економічною та юридичною недоторканністю;

- зникає заробітної плата в конвертах;

- суди розвантажуються від зайвих справ;

- створюється здоровий клімат для бізнесу та інвестицій. Це дасть змогу побороти олігархію, перетворивши її на бізнесменів;

- податок з транзакції передбачає вже обкладений дохід. Виведення грошей за кордон стає недоцільним. Гроші залишаються в країні, йдуть на виплату пенсій і беруть участь у реалізації державних програм. Адже навіть бізнесу олігарха потрібен платоспроможний покупець.

Безумовний базовий прибуток. Розуміючи, що реалізація цієї реформи приведе до радикального скорочення «армії» чиновників, її потрібно проводити в сукупності із соціальною реформою. Проблема утримання звільнених чиновників вирішується шляхом впровадження системи безумовного базового доходу.

Країна, яка багата ресурсами, при правильному їх розподілі може забезпечувати своїх громадян прожитковим мінімумом незалежно від забезпечення їх робочими місцями і працевздатності.

Введення безумовного доходу зумовлено вимогами часу. Автоматизація виробничих процесів, глобалізація ринку робить багато професій незатребуваними, що призводить до безробіття. Наприклад, Японія, найбільш технологічно розвинута країна, має значну кількість самогубств серед молодих фахівців саме через безробіття. Громадяни України мають право і можливість не жебракувати, а бути впевненими в завтрашньому дні. Все треба врахувати і тільки тоді не буде соціального вибуху.

8.2. Розподіл ресурсів і пенсійна реформа

В Україні зосереджено 0,3% доведених резервів газу в світі, або 600 млрд м³, як свідчить статистичний огляд світової енергетики British Petroleum, опублікований у червні 2017 року.

Індекс співвідношення запасів і видобутку (R/P ratio) в нашої країни становить 33,2. Тобто відомих на сьогодні запасів газу вистачить більш ніж на 30 років при нинішньому рівні споживання. Набагато вищий цей показник тільки в найбільших видобувних країнах Євразії – Туркменістані, Азербайджані, Російській Федерації та Казахстані.

У Туркменістані перший Президент країни Сапармурат Ниязов відмінив плату за газ, електрику та кухонну сіль у 1993 році. Ці пільги вводились на 10 років, а потім були продовжені до 2030 року. Вартість природного газу в Туркменістані становить близько 8 дол. за 1000 м³ з урахуванням податку на додану вартість.

Несправедливий розподіл ресурсів, концентрація їх в одних руках і порушення Конституції України (згідно з якою всі ресурси належать народу), призвело до зростання тарифів на комунальні послуги та свавілля чиновників у цій сфері. Будь-які способи контролю рано чи пізно призводять до створення корупційних схем.

Для забезпечення справедливого розподілу всіх корисних копалин пропонуємо застосувати просту систему розподілу ресурсів на прикладі газу.

На сьогоднішній день Україна видобуває 20 млрд м³ газу. Чисельність населення в Україні – 40 млн осіб, тобто кожен громадянин має право на 500 м³ (20 млрд м³ / 40 млн осіб = 500 м³/осіб).

Тобто сім'я з чотирьох осіб має в своєму розпорядженні 2 тис. м³ газу. Ті, кому газ не потрібен (опалює дровами, вугіллям тощо) може продати свою частку на Біржі за ринковою ціною. Ця система дає змогу справедливо розподілити всі ресурси, мінаючи регуляторів.

Пенсійна реформа. Обмеження розміру пенсій зумовлено розмірами пенсійного фонду, тому що він наповню-

ється за рахунок податків. Кількість пенсіонерів дорівнює кількості працюючих. Пенсія не може бути вищою за ту частину доходів, яку перераховують у вигляді податків. В результаті утворюється дефіцит, що покривається з бюджету. Якщо прибрати пенсійний фонд як розподільник, а пенсії платити безпосередньо з бюджету, то таким чином зникає обмеження розміру пенсій (наприклад 300 дол. США). А пенсіонер – це перш за все покупець.

Збільшення можливості споживача збільшує можливість виробника. Економіка починає оживати.

8.3. Коротко про інші реформи

Громадська організація «За креативну Україну» розробляє технології проведення креативних реформ у різних сферах життєдіяльності України. Наведемо інформацію про реформи поліції, судової влади, медичну та місцевого самоврядування.

1. Реформа поліції. Основною проблемою в поліції є поліцейське беззаконня, а саме – можливість працівників поліції вибивати свідчення. Для вирішення цієї проблеми необхідно виділити слідчий ізолятор (СІЗО) в окремий орган (установу закритого типу) і суворо заборонити стороннім вхід у приміщення поліції. Підозрюваного доставляти і утримувати в СІЗО без порушення його прав, оскільки до рішення суду він ще не злочинець. Контакт з ним слідчих, дізнавачів має бути можливий виключно через скло. На слідчий експеримент доставляти підозрюваного тільки в присутності адвоката і понятих. Слід підняти слідчим заробітну плату (наприклад до 20 000 грн), яка безпосередньо залежатиме від кількості скарг (чим більше нерозкритих злочинів і скарг у спеціальну службу, наприклад, 911, тим менша їхня зарплата). Якщо слідчий не може розкрити злочин, тоді за рахунок фонду заробітної плати всього відділу наймається сищик-фахівець, який виконує його роботу. Це буде економічно стимулювати працівників поліції шукати,

а не призначати злочинців. Вести подвійну відповідальність за злочин людини в погонах, паралельно оснастивши працівників постова-патрульної служби (ППС) мобільними відеокамерами для власного юридичного захисту.

2. Судова реформа. Реорганізувати суди шляхом створення суду присяжних або колегіальних судів, починаючи із суду першої інстанції, з можливістю кожного із суддів приймати індивідуальне рішення. Три скасованих в апеляційному порядку рішення ставлять суддю перед необхідністю захищати власні прийняті рішення перед вищою радою юстиції. У разі незахисту прийнятого рішення суддя відстороняється від служби в цій структурі. Забезпечити максимальний доступ журналістам і колегіям адвокатів до судових процесів.

3. Медична реформа – страхування життя. Пропонується ввести страхову медицину за прикладом уже існуючих у світі, з одним уточненням. Страхова компанія здійснює страхування не здоров'я, а життя. При цьому виникає всередині компанії «конфлікт інтересів», при якому компанії не вигідно купувати ліки за завищеними цінами і не вигідно оплачувати дешеву підробку, що може призвести до погіршення здоров'я клієнта. І як наслідок – для збільшення витрат на складніше лікування, або, що ще гірше, до втрати платника внесків і виплати великої суми в разі його смерті.

Медичне страхування є обов'язковим для всіх громадян України і забезпечується за рахунок безумовного базового доходу.

4. Місцеве самоврядування має здійснюватися за допомогою делегування громадянами повноважень, обраним держслужбовцям. Контроль його дій може здійснюватися через програму «електронний уряд», за допомогою якого легко простежується кожна витрачена копійка платника податків.

Місцевий бюджет повинен формуватися за рахунок податку на землю. Кожен квадратний метр землі має приносити дохід або бути впорядкований. Це досягається шляхом

впровадження інтерактивних карт, де в он-лайн режимі видно незадіяні території, які можуть бути взяті в оренду будь-яким громадянином, здатним їх утримувати, якщо його дії не суперечать бажанням громади і генплану розвитку регіону.

Для вирішення проблем, що накопичилися в Україні, варто мати владу, яка поставить у центр своєї роботи не збагачення, а добробут **українців**. Сьогодні при владі представники в основному єврейського народу. Їх правління показало, що вони нездатні створити умови для виходу України з кризи. Вони не зможуть побудувати на нашій території третій Хазарський каганат і тому ми пропонуємо їм мирно піти з усіх гілок влади і зайнятися бізнесом. До влади повинні прийти представники креативного середнього класу. Тільки тоді Україна стане квітучою і багатою країною з життєрадісним населенням і без демографічної кризи.

Отже, працюємо!

Розділ 9

ЧИ МОЖНА УНИКНУТИ ДЕГРАДАЦІЇ ПРАВЛЯЧОЇ ВЕРХІВКИ?

9.1. Про що говорить історія?

Не знаю, чи можна її зовсім уникнути, але перешкодити їй можна лише в тому випадку, якщо зміняться принципи формування верхнього шару суспільства і, зокрема, верхнього шару чиновників і політиків, що керують державою. Один з прикладів такої принципово іншої моделі формування верхівки дає Радянська Союз у перші десятиліття свого існування. Якщо не враховувати другорядних течій типу троцькістів, зінов'євців, бухарінців і тому подібних (з якими якраз і йшла боротьба в 1920–1930 роки), то в цілому можна стверджувати, що радянська правляча верхівка в ті роки дає приклад щирого служіння своїй країні, своєму народу; і ця верхівка формувалася на основі таких принципів:

- 1) прихильність до альтруїстичної (комуністичної) ідеї;
- 2) аскетизм і обмеження в рівні прибутків (партмаксимум);
- 3) готовність нести сувору відповідальність за свою провину й помилки в управлінні країною (в тому числі в ході партійних чищень і репресій).

Звичайно, реалізація цих принципів була далека від ідеалу. Комуністична ідеологія ґрунтувалася не лише на ідеях служіння людям і справедливості, а й на нездійсненній комуністичній утопії і на спотвореному марксистському уяв-

ленні про громадські явища і закони. Що стосується покарання за провину й помилки, то воно було не лише надмірним, а й жахливо несправедливим, карало без розбору і правих, і винуватих. Але, незважаючи на всі ці величезні недоліки, ця система все ж забезпечувала висунення у верхній шар, що управляв державою, цілком гідних людей або, в усякому разі, людей, що ставили над усе мету служіння своїй країні і своєму народу.

І якщо врахувати той низький рівень освіти й культури, який був в СРСР в 1920–1930 роки після вигнання з країни колишньої верхівки суспільства, що раніше визначала його освіту і культуру, то тим більше дивно, як ця нова еліта, що висунулася з низів і в більшості малоосвічена, змогла впоратися з викликами, що стояли перед країною, і перетворити її на велику світову державу. Поза сумнівом, визначальну роль тут зіграли ті принципи, на яких будувалося висунення людей до складу правлячої верхівки. А після того, як ці принципи змінилися, верхівка стала втрачати здібності до управління, деградувати, що поступово призвело до деградації й краху усієї держави.

Радянський Союз не є єдиним прикладом застосування принципово нового підходу до формування правлячої верхівки. Ще одним прикладом може бути Англія після Славної революції 1688 р., коли до влади прийшли пуритани або їхні ідейні спадкоємці, які об'єдналися під прапорами партії вігів і правили країною декілька десятиліть, вигнавши з країни колишню корумповану аристократію.

В основі пуританської ідеології лежала ідея морального очищення, звідки й сама назва – пуритани (від слова *pure* – чистий), а також ідеї чесності і порядності. Здається, однієї лише духовної ідеї замало для того, щоб щось змінити в житті суспільства. Але це був той моральний стимул або моральний базис, який дозволив вігам-пуританам кінця XVII – початку XVIII ст. (не плутати з пізнішими вігами і пуританами) втілити ряд ідей, що народилися за декілька десятиліть Англійської революції: ідею створення в Англії меркантилістської (протекціоністської) системи, ідею усу-

нення монополій і введення свободи підприємництва для малого і середнього бізнесу.

Саме під впливом цих економічних реформ, здійснених в Англії після Славної революції, в цій країні сталася Промислова революція, що мала світове значення. Безробіття в країні протягом XVIII ст. зникло, а народжуваність досягла небувало рекордного рівня для індустріальної нації – кожна англійська жінка народжувала в середньому по 6 дітей. В результаті англійська нація висунулася у світові лідери як за розвитком економіки та промисловості, так і за своєю чисельністю – адже більшість сучасних американців, канадців і австралійців є нащадками англійців, що емігрували в XVII–XIX ст. з Англії. Правда, до кінця XVIII ст. ідея морального очищення з англійської правлячої верхівки повністю вивітрилася. На зміну їй прийшла ідея колоніальних завоювань, а потім – ідея панування над світом, але це вже зовсім інша історія.

У випадку з Англією, як і з Радянським Союзом, ми бачимо лише окремо взятий приклад приходу принципово нової натхненної еліти, що правила протягом декількох десятиліть, і ми не бачимо ніякої системи її відтворення. Але історія дає нам й такі приклади. Один з них – Рим епохи ранньої республіки (V – III ст. до н. е.). Добре відомо, що Римська республіка була одним з прикладів античної демократії. Гірше відомий широкій публіці той факт, що ця демократія була у своєму роді унікальною і відрізнялася від усіх інших демократій античності.

Її головна відмінність полягала в абсолютно безвідплатному служінні чиновників римській державі. Це торкалося всіх без викнятку чиновників: від членів місцевих муніципалітетів до консулів, що виконували функції глав уряду і одночасно головнокомандувачів армією. Термін перебування чиновників на державній службі був невеликим: як правило, один рік, а в деяких випадках – півроку: не могли ж громадяни роками безкоштовно працювати на державу. Але відомі випадки, коли служба тривала зовсім небагато і завершувалася після виконання громадянином того завдання, заради якого він був покликаний.

Мабуть, саме така система безкорисливого й почергового служіння громадян державі відіграла вирішальну роль у підвищенні Риму. Адже на початку V ст. до н. е., коли встановилася ця система, це місто-держава нічим не відрізнялося від сотень інших міст-держав античності, включаючи античну Італію. А до III ст. до н. е. Рим зумів об'єднати під своєю владою всю Італію і сформувати єдину в античній історії національну державу. Ніякій іншій античній державі це не вдавалося: Афіни і Карфаген у V–IV ст. до н. е. і держава, створена Олександром Македонським у III ст. до н. е., були імперіями, які лише силою і владою грошей утримували підвладні міста і народи.

В Італії ж усе було інакше: більшість італійських міст-держав добровільно приєднувалися до Риму – той самий феномен, яким було входження російських князівств у Московське князівство протягом XIII–XV ст. І мабуть, головним стимулом для такого приєднання саме до міста-держави Рим, а не до якого-небудь ще з десятків інших, було усвідомлення переваги римської державної системи – системи, яка ефективно протидіяла корупції державної влади і примушувала цю владу діяти в інтересах усього народу. Тому що ніяких інших причин, які пояснювали б таке швидке об'єднання усієї Італії навколо Риму і формування на її території національної держави, не було.

Ця система державного устрою в Римській республіці ефективно функціонувала протягом трьох століть. І лише в II ст. до н. е. її ефективність була зведена нанівець з тієї миті, як у римському Сенаті сформувалася каста (нобілітет), яка монополізувала ві вищі державні посади: явище, що нагадує партократію в СРСР у хрущовсько-брежнєвську епоху.

Віднині, хоча призначення на державні посади відбувалося, як і раніше, на умовах безвідплатної служби і щорічної змінюваності чиновників, але всі вищі пости в державі з кінця III ст. до н. е. і протягом II ст. до н. е. займали вихідці лише з 58 сімей nobilitetu. Головну ж роль відгравали 26 сімей (10 – патриціанських і 16 плебейських): з 200 кон-

сулів, що правили Римською республікою в період з 234 по 133 рр. до н. е., 159 консулів належали до цих 26 сімей.

І далі стався закономірний фінал, що теж нагадує радянську історію XX ст.: влада касты (нобілітету) переродилася протягом II ст. до н. е. у владу олігархії, а сам Сенат перетворився на клуб мільйонерів, для членства в якому в I ст. до н. е. було встановлено майновий ценз у розмірі мільйона сестерціїв (маєш мільйон сестерціїв – автоматично стаєш сенатором, не маєш – мусиш покинути Сенат). Це означало остаточне знищення римської демократії і початок влади грошового капіталу, яка привела до довгої серії римських громадянських воєн у I ст. до н. е. і паралельно цьому до перетворення римської національної держави на Римську імперію. Проте, як бачимо, римська система демократичної влади проіснувала досить довго, цілих три століття – набагато довше, ніж у більшості інших прикладів демократії.

Єдиним прикладом в історії, коли демократична влада існувала ще довше, ніж у Римській республіці, є середньовічний Новгород. Згідно з літописами, демократія в Новгороді існувала протягом багатьох десятиліть, а швидше за все, століть, до покликання Рюрика в IX ст., і збереглася там аж до XV ст.; лише після цього вона переродилася в олігархічний режим, і потім місто з його територіями було приєднане до Московського царства. Отже, демократія в Новгороді проіснувала не менше ніж VI–VII століть.

Завдяки чому вона так довго зберігалася? Як не дивно, ми бачимо тут принципи формування правлячої верхівки, дуже схожі на ті, які існували в Римі (безкорисливе служіння і часта ротація). Зокрема, з особливих рис новгородської демократії можна назвати такі:

1. Князі і посадники, тобто правителі держави, в обов'язковому порядку укладали з віче договір, за яким їм було заборонено мати або придбавати яку-небудь (велику) власність у Новгороді і на підвладних йому територіях. У разі порушення договору віче виганяло свого правителя, що відбувалося досить часто.

2. Існували певні правила поведінки і для інших великих чиновників (бояр), зокрема пов'язані з придбанням ними майна, веденням торгівлі тощо. Якщо ці правила порушувалися ким-небудь із бояр, то віче могло прийняти рішення про те, щоб «поставити порушника на потік», або, кажучи сучасною мовою, конфіскувати все його майно. Після ухвалення такого вічового рішення народ і військо уломлювалися в будинок і в торговельні склади боярина й забирали все, що могли понести, а самі будови при цьому нерідко спалювалися.

Подібні методи боротьби з чиновницьким свавіллям і корупцією застосовували і в Московському царстві. В. Войтинський, який при Миколі II провів багато років у сибірському засланні, описував практику, яку царі Московської Русі застосовували відносно сибірських губернаторів. Поки губернатори правили на доручених царем територіях Сибіру за багато тисяч верст від Москви, цар не мав на них ніякого впливу і навряд чи міг контролювати їх дії. В умовах такої безконтрольності вони нерідко пускалися в усі тяжкі й грабували місцеве населення. Але через якийсь час цар зазвичай відкликав губернатора назад у Москву. І коли той зі своїм обозом доїжджав до Уралу, його зустрічав царський конвой і конфісковував усе золото, хутра та інші цінності, що знаходилися в обозі відставного губернатора.

Таким чином, наступні губернатори, знаючи про те, що сталося з їхніми попередниками, втрачали стимули до накопичення особистого багатства і замість цього починали думати про те, як добитися процвітання підвладної провінції, щоб отримати за це від царя нагороду. Судячи з усього, така практика була введена ще при Івані Грозному, за якого до Росії було приєднано Західний Сибір. В усякому разі відомо, що саме він, окрім інших заходів, увів практику обов'язкової ротації всіх великих чиновників, яка при ньому здійснювалася щорічно.

Отже, ми бачимо, що цілий ряд яскравих прикладів державного будівництва, коли та або інша нація здійснювала прорив і робила стрибок у своєму розвитку, були

пов'язані з одним і тим самим набором прийомів і підходів до відбору правлячої верхівки. Радянський Союз у перші десятиліття після революції, Англія кінця XVII – першої половини XVIII ст., Рим в епоху ранньої республіки, Новгородська держава, – усе це приклади прориву і стрибка в розвитку держави і нації.

З основних підходів можна виділити такі:

1) духовна альтруїстична ідея – критерій вибору правлячого класу;

2) добровільно-примусова відмова правлячого класу від володіння великим особистим майном і від отримання великих особистих прибутків;

3) часта і примусова ротація чиновників, особливо у вищій ланці, обмеження терміну перебування чиновника на одному місці одним роком або щонайбільше декількома роками;

4) строге покарання за порушення встановлених правил – вигнання з державного апарату, конфіскація майна або ще строгіші покарання.

Збіг так підходів не може бути випадковим – таких випадковостей просто не буває. Не може бути випадковим той факт, що найуспішніші держави у світовій історії застосовували одні й ті самі підходи до формування своєї правлячої верхівки. Значить, річ у тому, що саме ці підходи найефективніші в плані боротьби з корупцією і з переродженням правлячої верхівки в олігархію. І це легко зрозуміти та логічно обґрунтувати.

Відомо, що суттю олігархії є прагнення до ствердження своєї влади за допомогою утворення корумпованої олігархічної групи або каст, а також прагнення до накопичення великого особистого статку. В той же час саме часта ротація чиновників (3) кардинально перешкоджає першому (владним амбіціям), а обмеження розміру їх особистого майна/прибутків (2) так само кардинально перешкоджає другому (накопиченню багатства). Але тим, хто приходить на державну службу, слід пояснити, заради чого вони мають відмовитися від багатства і владних амбіцій терпіти цілий ряд інших незручностей (у тому числі ротацію): цю-

му слугує альтруїстична ідеологія (1). Нарешті, система строгих покарань за порушення встановлених правил (4) потрібна для відсікання тих, хто не хотів їх дотримуватися, але все одно намагатиметься влаштуватися на державну службу заради своїх егоїстичних інтересів.

9.2. Неписане правило Західної Європи: державні чиновники – тільки представники корінної нації

Окрім зазначених вище заходів селекції правлячої верхівки, у світовій практиці були й інші заходи, покликані боротися з негативними течіями. Один із заходів полягав у протидії формуванню «малого народу» (олігархії) всередині держави за якими-небудь зовнішніми ознаками. Так, у більшості національних держав Західної Європи, та й інших національних держав у світі, державними чиновниками могли ставати тільки представники корінної нації: у Західній Європі це залишається до ХХІ ст. неписаним правилом. Навіть у США, країні суцільних іммігрантів, неписаним правилом у ХІХ ст. і протягом більшої частини ХХ ст. було висунення в президенти, губернатори й сенатори осіб з американської «корінної нації» – англосаксів, декілька поколінь предків яких жили в Америці.

Іншим напрямом боротьби з формуванням «малого народу» серед чиновників за зовнішніми ознаками були заборони на членство в яких-небудь таємних товариствах. Так, у Росії при Миколі І усі державні службовці присягали в тому, що вони не є членами масонських суспільств, в СРСР масонські організації були взагалі заборонені.

На заході, окрім наведених вище кардинальних заходів боротьби з корупцією, дуже поширеними були і є такі напрями селекції правлячої верхівки як: а) виборність більшості чиновників; б) комплекс заходів, які зазвичай на Заході й називаються «антикорупційними»:

- покарання чиновників за хабарництво і крадійство;

- заборона на ведення ними особистого бізнесу, що конкурує з його чиновницькою діяльністю («конфлікт інтересів»);
- заборона на володіння і контакти з офшорними компаніями та з компаніями, де примітну роль відіграють родичі самого чиновника.

Звичайно, доцільність цих західних антикорупційних заходів не викликає сумніву. Більше того, більшість із них перекликаються з тими принципами, про які йшлося мовою вище (п. 2 і 4), і є просто «помірнішим варіантом» застосування тих же принципів. Але питання в тому, чи цей «помірний варіант» антикорупційних заходів, які застосовують на Заході, достатній для боротьби з деградацією чиновницького стану? Річ у тому, що в цих заходах немає ніякої системи і єдиної логіки, не кажучи про якесь теоретичне обґрунтування; вони просто є деяким набором «пожежних заходів», який виробився на Заході в результаті тривалого «гасіння пожежі» (корупції). Але це ще не говорить про їхню ефективність, тим більше, що історія Заходу останніх століть (коли застосовувалися ці заходи) повна прикладами жахливої корупції та деградації держави (узяти, приміром, режими Гітлера, Муссоліні і т. д.).

Якщо ж розібратися по суті, то в основному ці антикорупційні методи засновані на тому, щоб встигнути упіймати чиновника за руку в момент крадіяства (чи встигнути вчасно виявити його зв'язок із злочинськими структурами). Але це – малоефективний підхід для XXI ст. Завдяки сучасним технологіям (у сфері комунікацій, банківсько-фінансовій діяльності) та ускладненню міжнародного права, яким користуються різні держави світу, сучасні чиновники-злочинці можуть спокійно красти в великих розмірах і бути впевненими в тому, що їх ніколи не упіймають за руку і ніколи не зможуть виявити їхнього зв'язку із злочинськими структурами. Це одна з причин, яка пояснює те, чому ці «антикорупційні заходи», вживані на Заході, стають усе менш ефективними в боротьбі з корупцією.

Нині Захід займається безперервним «латанням дір» у цих заходах (наприклад, у 2000-і роки там було введено

найсуворішу заборону на будь-який зв'язок чиновників з офшорами), але навряд чи воно допоможе. Кардинальна відмінність цих заходів, вироблених Заходом, від тих заходів, які застосовувалися в минулому найбільш успішними демократіями (Римом і Новгородом), полягає в тому, що Захід намагається упіймати чиновника-злодія за руку, тобто бореться з наслідками корупції, що вже сталася.

А ті заходи, про які йде мова, передбачають боротьбу не лише з наслідками, а й з причиною корупції держави: вони відсікають від участі в управлінні державою тих, хто прагне до досягнення особистої влади і особистого багатства, для таких людей входження в органи влади просто перестає мати який-небудь сенс.

Що стосується виборності чиновників на Заході, то ефективність цього підходу до селекції правлячої верхівки дуже сумнівна через величезну кількість зловживань і маніпуляцій виборами, які ми бачимо в різних країнах у XX–XXI ст. Але, саме цей захід (загальна виборність) є основним у сучасній західній моделі демократії, вона пропагується і насаджується по всьому світу як «неймовірне досягнення» Заходу, покликано забезпечити всьому світу процвітання.

В історичному масштабі сучасна західна демократія не може похвалитися ніякими досягненнями, порівнянними з тими, про які йшла мова вище (3–7 століть існування ефективної демократичної влади в Римській республіці та і Новгородському князівстві). Усякий раз, коли на Заході виникав демократичний режим, йому ледве вдавалося проіснувати декілька десятиліть.

Парламентсько-виборна система в Англії вже в другій половині XVIII ст. була уражена страшною корупцією, і той лад, який у цій країні склався в XIX ст., неможливо вважати демократією. В інших країнах Європи якщо демократія й виникала на короткий період, то вона дуже швидко змінювалася або диктатурою, або владою олігархії.

Демократичний режим Веймарської республіки в Німеччині в 1920-і роки проіснував трохи більше ніж 10 років, змінившись владою Гітлера.

У Франції протягом XIX–XX ст. політичний режим мінявся близько 10 разів (!), кожного разу за допомогою революції або перевороту. Нинішній режим у Франції має назву – «П'ята республіка».

У США демократія безперервно проіснувала довше за інші країни (усе XIX ст.), але при цьому країна розвивалася в тепличних умовах: повністю позбавлена від зовнішніх ворогів і віддалена від решти світу на неабияку відстань. Американській демократії (на відміну, наприклад, від української) ніхто ніколи не заважав, не втручався в її справи, не диктував їй, що треба робити, не вторгався на її територію, не створював і не фінансував терористичні або «партизанські» формування уздовж її меж, не нав'язував їй політиків, «зроблених за кордоном», і концепцій, сфабрикованих за кордоном. І незважаючи на це вже на початку XX ст. американська демократія почала перероджуватися у владу олігархії.

На початок XXI ст. і в США, і в Західній Європі демократія вже зовсім зникла, і встановилася влада олігархії, що визнають багато західних дослідників, тому саме словосполучення «західні демократії» нині абсолютно позбавлене змісту. Таким чином, ті методи і підходи до формування правлячої верхівки (виборність чиновників і західний набір антикорупційних заходів), які виробив Захід за останні століття, аж ніяк не можуть вважатися ефективними й достатніми для успішного розвитку суспільства. Прийняття (тільки) цих методів і підходів означало б насадження системи, задалегідь приреченої на кризу і крах у самому найближчому майбутньому.

Слід зазначити, що й самі провідні країни Заходу в критичні періоди XX ст. (не кажучи вже про більш ранні революції в Англії, Франції та інших країнах) заради збереження демократії та виходу з економічної депресії були вимушені застосовувати кардинальні методи боротьби з деградацією правлячої верхівки, про які йшлося раніше. І це відбувалося всупереч усім пишномовним заявам і законам, що декларують недоторканість і «святість» приватної власності.

Так, у Великобританії і Франції після Другої світової війни було проведено масову націоналізацію підприємств, що носила конфіскаційний характер. А в 1930-і роки президент США Ф. Рузвельт заявив, що американці «повинні відмовитися від ідеї накопичення багатства, яке через надмірні прибутки призводить до несправедливого розподілу влади». І, окрім примусового дроблення великих компаній ввів також драконівські податки проти багатства. Зокрема, верхня шкала прибуткового податку, яким обкладалися надвисокі особисті прибутки, становила в роки його правління 90 відсотків (!), при тому що особи з низькими прибутками оподатковувалися за ставкою всього лише 3 відсотки. Таким чином, усі великі прибутки при Рузвельті просто конфісковувалися. І ця система існувала в США аж до 1960-х років; але навіть і після цього, аж до 1980 року, ставка на надвисокі особисті прибутки зберігалася на рівні 70 відсотків.

Такі в загальних рисах ті висновки, які можна витягнути з історії про проблему деградації правлячої верхівки і про шляхи боротьби з цим явищем.

9.3. Ситуація в Україні

Українська інтелігенція після отримання незалежності не змогла виробити не те що ідеології, а навіть жодної цілісної ідеї, яка могла б надати подіям, що відбуваються в 1991–2018 роках, певного змісту. Жодне з гасел, з якими здійснювалися перетворення (введення виборності влади, багатопартійності, свободи слова, особистих свобод, поліпшення добробуту, досягнення «споживчого раю» і т. д.), не може претендувати на те, щоб вважатися такою цілісною ідеєю. А якщо не було внутрішнього (духовного) змісту побудови держави, то й ці політичні гасла виявилися утопією, блефом, обманом людей.

Уже в епоху Кучми (1994–2005 роки) стало ясно, що:

– ніякої демократії і незалежних політичних партій вільні вибори не принесли;

– партії і політики в переважній більшості купувалися олігархами або західними урядами і обслуговували їх конкретні інтереси;

– свободи слова на ділі теж ніякої немає, майже всі телевізійні канали опинилися в руках олігархів і виражають тільки їхню точку зору, як і більшість газет;

– особиста свобода в умовах розгулу злочинності – це найбільша ілюзія;

– на початку ринкових реформ у 1994 році 74 відсотків опитаних інтелігентів сказали, що їх переконують в успіху «прилавки, повні продуктів». Після «шокової терапії» 1995 року такі прилавки всюди з'явилися, але з'ясувалося, що цього явно недостатньо для визнання успіху. Адже введення обіцяного «споживчого раю» теж виявилось ілюзією – 60 відсотків (!) населення країни опинилося за межею бідності, тобто не в «споживчому раю», а в суцюзному пеклі, на межі голодної смерті.

Отже, найвищі органи влади в країні і більшість регіональної влади, так само як і переважна більшість українських підприємств, починаючи із середини 1995-х років, виявилися під контролем невеликої групи олігархів.

І чим же зайнялися олігархи, які отримали в результаті всього цього владу? Можливо, відновленням зруйнованої країни, інвестиціями? Нічого подібного. За оцінками, протягом 1995 – 2016 років з країни було виведено від 120 до 150 мільярдів доларів – і цей процес «втечі капіталів» тепер лише посилюється. У реальний сектор ніхто нічого не вкладав, зате процвітали фінансові махінації та різні способи відбирання грошей у довірливого населення.

Грошовими спекуляціями і сама країна була доведена в 2017 році до банкрутства, а курс гривні в черговий раз різко впав, що остаточно підірвало довіру до національної валюти. Не припиняються війни між самими олігархами, причому на всіх рівнях – як регіональному, так і загальноукраїнському.

Наведені факти свідчать про те, що встановлення влади олігархії в Україні в 1990-і роки призвело до того ж, до

чого воно завжди призводило в історії: до хаосу, анархії і розрухи. Іншого результату і не могло бути. Олігархія і вміє управляти лише за допомогою нагнітання страху, терору і хаосу, а спроби державного будівництва робляться, як правило, лише про людське око, оскільки уся діяльність олігархії спрямована (неважливо, усвідомлено чи неусвідомлено) на розвал і знищення держави.

Посилення влади олігархії в епоху Кучми було неминучим, це випливає з усього вищевикладеного. У країні, в якій не було ні національної ідеї, ні концепції реформ, у якій партійна номенклатура давно мріяла про «капіталістичний рай», а народ мріяв лише про те, щоб позбавитися від черг у магазинах і «з банкою дешевого пива» подивитися «полуничку» по телевізору, нічого іншого й не могло вийти.

Але все-таки перехід усієї влади і власності країни до дуже вузького кола осіб був настільки швидким і рішучим, таким, що не має прецедентів у світовій історії, що у багатьох викликає запитання і здивування. Ряд авторів у світлі вищевикладеного задається запитанням: якою мірою всю політику уряду, що здійснювалася в першій половині 1990-х років, можна вважати цілеспрямованою змовою обмеженого кола осіб по захопленню влади і власності в країні?

Поза сумнівом, ключову роль у тому, як розвивалися події в 1990-і роки й до чого вони призвели, відіграли два моменти: масова швидка приватизація і різкий лавиноподібний перехід до ринку зі стану повної відсутності ринкових стосунків в СРСР. Ні те, ні інше не мало прецедентів у світовій історії.

Зокрема, масова приватизація в усіх інших країнах займала десятиліття, і скрізь держава прагнула максимізувати безпосередній ефект від приватизації: або продати подорожче, виручивши гроші до держбюджету, або добитися реальних масштабних інвестицій, що ведуть до збільшення кількості зайнятих на підприємстві, або досягти якихось інших розумних соціальних цілей. Нічого з цього масова приватизація 1990-х років в Україні не забезпечила і навіть спочатку не переслідувала.

У цілому, незважаючи на всю катастрофічність ситуації, що склалася в Україні в 1990-і роки, ми бачимо й позитивні моменти в тому, що події пішли саме так, а не по якомусь іншому шляху. Та революція (чи контрреволюція), яку здійснила команда Кучми в 1990-і роки, з усією очевидністю продемонструвала населенню України ті страшні наслідки, до яких призвело панування системи олігархічного капіталізму. Це може виявитися хорошим стимулом до того, щоб Україна не захотіла знову послідувати в тому самому напрямі, згубність якого тепер стала всім очевидно. З цієї точки зору можна навіть сказати, що горе-реформатори 1990-х років зробили країні послугу: вони показали, як не потрібно проводити реформи і які можуть бути наслідки неправомірних дій в цій сфері.

Крім того, це має «розбудити» українське суспільство, змусить багатьох людей замислитися про подальшу долю країни. Усе це підвищує шанси на те, що Україна зможе здолати кризу корупції й побудувати принципово нову соціальну модель, яка забезпечить прорив у розвитку України в XXI ст.

9.4. Хто буде при владі: креативна еліта чи псевдоеліта?

Сьогодні ми спостерігаємо перманентну кризу влади в Україні. Чому? Щоб дати відповідь на це запитання, зробимо короткий аналіз суспільства. Воно поділене на три класи: еліту, народ і люмпенів. Будь-яка діяльність складається з двох компонент – управління і виконання. Тому й суспільство має управлінський клас (еліта) і клас виконавців (народ). Чим відрізняються ці два класи між собою? В основі поділу суспільства на керівний клас – еліту і клас виконавців лежить критерій, що має назву елітарність. Елітарність – це вміння керувати, приймати рішення та прогнозувати розвиток подій. Керувати людьми можуть тільки люди, які мають природжену елітарність.

Народ – порода виконавців. Функцією народу є робота. Еліта і народ існують у рівновазі. Еліта і народ і є власне людьми.

Є, на жаль, і третя порода – це люмпени, порода паразитів – нелюди. Люмпенам властивий домінуючий і неконтрольований ген егоїзму. Люмпени – це вкрай егоїстичні, злодійкуваті й некеровані істоти. Управління люмпенами здійснюється через насильство.

Еліта і народ належать до конструктивного типу людей, націлених на творення (близько 80%), а люмпени – до деструктивного типу (20%), націлених на руйнування. І це в них закладено генетично. Не працювати, відбирати й ділити – це давно знайоме гасло примітивних грабіжників і професійних революціонерів.

Існує природний і штучний відбір людей з кожного класу. Природний відбір проводить природа і доля. Штучний – проводять люди для ціленаправленого створення популяції людей з необхідними властивостями. Штучний відбір можна поділити на два види:

- перманентний штучний відбір, коли вбивали люмпенів-злочинців і таким специфічним методом підвищували елітарність. В наші часи вимоги Євросоюзу відмінити смертну кару навівають похмурі думки: а чи не хочуть представники «демократичного світу» таким чином остаточно добити українську націю, ліквідувавши нормальну систему знищення агресивних люмпенів;

- аномальний штучний відбір для вилучення з популяції кращих людей. Більшовики знищували талановитих людей, сажали їх у табори, влаштовували голодомори, висилали за кордон. Сьогодні талановитих людей не допускають до управління державою. Такими первісними методами зменшували елітарність українського народу і збільшували кількість люмпенів.

Таким чином, упродовж XX ст., проводячи агресивну політику проти українського народу, вдалося різко знизити середній рівень елітарності в Україні, провівши селекційну

роботу по знищенню українського народу і вищупуванню люмпенів у період 1917–1991 років.

Тривалий час було таке враження, що відсоток люмпенів перейшов критичну межу безповоротної деградації українського народу, коли люмпенізація населення веде його до загибелі, до повної деградації нації. Ось це те, що зробили більшовики, впроваджуючи комуністичну ідеологію.

Правлячий клас складається з: а) креативної еліти, б) псевдоеліти, в) ксеноеліти (грец. *xenos* – чужий), представленої інородцями.

Креативна еліта має творче, прогностичне мислення і відповідальну моральність. Вона оптимальним чином з позитивним результатом створює алгоритми вирішення управлінських завдань і моральних норм поведінки. Еліта, яка не має таких здатностей, в еволюції просто вимирала разом із власним народом.

Псевдоеліта – це та частина правлячого класу, представники якого за генетичним кодом не відповідають еліті. Псевдоеліта представлена в основному активними люмпенами (люмпенська псевдоеліта) і народом (народна псевдоеліта). Псевдоеліта ігнорує управлінські функції, які має виконувати еліта. Псевдоеліта не управляє, а тільки робить вигляд, що працює на благо народу, а займається власним збагаченням.

Ксеноеліта, чи чужоземна еліта – це частина правлячого класу, представлена чужорідними за національною ознакою людьми відносно титульної нації.

Сьогодні до влади прийшла псевдоеліта і ксеноеліта, які займаються тільки власним збагаченням. Не випадково більша частина депутатів і представників влади є мільйонерами.

Креативізм – це елітарна система протидії люмпенізації нації та етносу. Еліти без креативної складової не існує. Представник істинної еліти за своєю суттю – творча людина, що має бачення розбудови держави, відповідає за моральний стан населення, має задатки управління.

На політичному полі України немає жодної політичної партії, яка послідовно виступала б за заміну псевдоеліти та ксеноеліти креативною елітою.

Чому немає громадянського суспільства?

Слабкість або навіть відсутність громадянського суспільства в Україні вважається, за зауваженнями сучасних «патентознавців демократії», її суттєвим недоліком, що ставить перепони для громадянського контролю над урядовими структурами. За цією логікою, громадянське суспільство, що складається із суспільних організацій, має постійно тиснути на владу. Проте в нашій країні вже існують організації, через які відбувається тиск на уряд.

Справді, в нас є незалежна преса, правозахисні організації, профспілки, спілки журналістів, екологічні організації, молодіжні організації і багато інших. Але ефект їхньої дії мінімальний. Можливо, тому, що їхній вплив на суспільну думку залежить від преси, а також від того, прислуховується до їхньої думки уряд чи ні?

Сьогодні ми бачимо на екранах телевізорів обличчя одних і тих самих «обраних людей». При цьому складається брехлива уява, що саме ці пани, оплачені олігархами, є обличчям Українського суспільства, що вони і є «громадянське суспільство».

На наш розум, таке «громадянське суспільство» – не більше, ніж фіговий листок демократії, що прикриває соромні місця своїх господарів. І якщо ми бажаємо зрозуміти, як робиться політика сьогодні, нам слід зайнятися не численними її слугами, а саме її господарями.

Практично в кожному суспільстві, а отже, і в державі, є соціальна креативна група людей, яка в той чи інший момент історії визначає характер цього суспільства чи держави, своєю активністю і життєвою енергією направляє його, стає основним носієм його ідеї і духу, вказує на політичні й геополітичні цілі.

Цей прошарок людей може бути надзвичайно тонким або соціально й релігійно різноманітним, але існує він майже завжди. Необхідність у такому прошарку, який на-

живали раніше аристократією, а нині креативною елітою, очевидна. Креативна еліта являє собою консервативний елемент влади і вносить функцію стабільності в будь-яку державу, не допускаючи її миттєвого зруйнування. Вони спираються на суспільні та культурні традиції, у формуванні яких вони й самі беруть участь, що ґрунтуються на повазі до традиційних цінностей народу, і є головними охоронцями цих цінностей. Вони є й підтримкою влади, а отже, і поділяють відповідальність разом з діючою владою за управління країною і народом.

Креативна еліта виконує роль голови нації, без ясного стану якої народному тілу просто не вижити.

Протягом тривалої української історії ми пережили безліч епох, що пов'язані зі зміною еліт. Період зміни еліти був в епоху Богдана Хмельницького, потім десант іноземців в епоху царизму, потім переворот 1917 року, коли юдобрільшовики, прийшовши до влади, виселяли за кордон, кидали в концтабори і вбивали креативну еліту України. Наступний 70-річний радянський період – це боротьба креативної та інтернаціональної еліт, який закінчився в 1990-ті роки новою революційною спробою зміни еліт. Проте знову креативну еліту України було відсторонено від влади, чи вбито (В. М. Чорновіл).

Особливості будь-якої країни, її сила чи слабкість виявляються насамперед у стані й походженні еліти, у відносинах креативної еліти зі своїм народом. Ці проблеми мають особливе значення й через те, що в еліті можуть бути свої антиподи і свої фіктивні двійники. Спроби штучної підміни еліт були не таким уже й рідкісним явищем в історії людства. Особливо це характерно для періодів ідеологічного управління суспільством. Класичним прикладом може бути, наприклад, Хазарський каганат, знищений князем Святославом у X ст. В управлінні каганату була ксеноеліта, що сповідувала ідеологію юдаїзму, а в її підпорядкуванні були тюркські племена.

Аналогічна ситуація була і в Радянському Союзі, коли в управлінні була також сіоністська еліта, що сповідувала

відкрито ідеологію соціалізму та комунізму, а ідеологію сіонізму – латентно.

Постійне нищення креативної української еліти, заміна її на псевдоеліту чи ксеноеліту, головним завданням яких є пограбування титульної нації, стоїть на шляху формування громадянського суспільства. Це, хоч трохи й пізно, зрозумів Й.Сталін, який почав робити ставку на креативну еліту, що й допомогло йому виграти війну.

Тому, щоб сформувати громадянське суспільство, слід замінити псевдоеліту і ксеноеліту в управлінських структурах усіх органів влади на істинну креативну еліту.

Національна креативна еліта – основа громадянського суспільства. Національною креативною елітою як стійким і органічним утворенням має право називатися лише та суспільна група, традиційні цінності якої збігаються з традиційними цінностями корінного народу, державоутворювальної нації.

При цьому національна креативна еліта є органічним соціальним утворенням, яке природно-історично розвивається за рахунок поступового виділення на соціальний верх кращих, тобто найталановитіших і моральних людей із корінного народу.

У цьому кардинальна відмінність національної креативної еліти від псевдоеліти – «фальшивої еліти», що являє собою штучне утворення, яке посіла щабель національної еліти в результаті окупації чи іншої форми завоювання країни.

Підміною еліт зазвичай займається «малий народ» – паразитичне соціальне утворення, яке спочатку мімікрує під культурні ознаки «великого народу», вибраного за жертву. У подальшому відбувається нейтралізація національного імунітету, і шляхом революції ксеноеліта цього народу знищує чи відсуває від влади і заміщує собою або псевдоелітою істинну національну еліту.

Після проведеної заміни ксеноеліта не тільки не виконує основних функцій національної еліти, а паразитує і

знищує «великий народ», духовно харчуючись міазмами розтління.

Характерним прикладом є прихід до влади в 1917 році юдобільшовиків, які являли собою «малий народ». Щоб обдурити російський народ, вони змінили прізвища на російські і, прикинувшись поборниками інтересів корінних народів, фізично знищили і вигнали з країни національну креативну еліту, розуміючи, що їм не витримати конкуренції з освіченою і талановитою національною елітою корінного населення і, відповідно, не утримати влади над «великим народом». Для завоювання вони використовували інтернаціональний набрид китайців, німців, латишів та ін.

У подальшому в цій штучно створеній інтелектуальній пустелі, вже самі стали претендентами на національну еліту СРСР. Але внаслідок етнічної, культурної та ідеологічної протилежності національній більшості «малий народ» міг бути швидко розвінчаний корінним народом. Для виправлення такої критичної для себе ситуації юдобільшовики пішли на те, щоб зламати й «переробити» руський народ. Ця «переробка» вилилась у безпрецедентний і кривавий геноцид, багатомільйонні жертви якого не зупинили нову владу.

Передбачаючи свій крах, влада юдобільшовиків використала ідеологічну фальшивку і підміну цінностей, впроваджуючи псевдорелігію комунізму, замінюючи ненависну їм Православну релігію.

Тримаючись на брехні, напруженому протистоянні з корінним народом і фізичному насильстві (терорі) над ним, юдобільшовицька верхівка була духовно знищена, що в подальшому призвело й до її фізичного знищення. В процесі сталінських чисток ксеноеліта була витіснена з історичної сцени й заміщена більш органічними представниками нової національної еліти, що отримала назву радянської номенклатури. Остання мала різноманітний національний склад, дотримуючись деякої подібності традиційних українських цінностей. Але вона не змогла стати справжньою національною креативною елітою, залишаючись лише схо-

жою на еліту, не маючи суттєвих властивостей національної еліти, що й призвело зрештою до неочікуваного руйнування радянської держави.

Та і в той час існувала справжня креативна українська еліта, але в своїй більшості вона не належала до керівного соціального прошарку. В умовах «передової» комуністичної системи, через яку червоними нитками проходила установка ідеологічного насильства, нічого іншого й виникнути не могло, тому що комуністичні цінності вступали у протиріччя з національними цінностями, а принципи формування номенклатури мали партійний характер. Радянська номенклатура не могла подолати прірву між нею та українським народом, протиборство партійних кланів, подвійну мораль, лицемірство в ідеології й брехню на практиці.

Їй насамперед не вистачало світоглядної доктрини, віри в Бога, релігійного освячення свого статусу. Комунізм як псевдорелігія, навіть не дивлячись на намагання привнести «заповіді будівників комунізму», не зміг переконливо залучити до себе більшу частину прихильників.

Але вже тоді почала формуватися плеяда патріотів, які відповідали поняттю і положенню національної еліти: письменники, вчені, діячі культури, керівники провідних підприємств, військові. Вони сформувалися під час війни, і процес формування національної креативної еліти став особливо активним у післявоєнний період. Яскравими її представниками стали письменники Олесь Гончар та Іван Дзюба, поети Борис Олійник та Микола Луків, конструктор Сергій Корольов, лікар Микола Амосов, кібернетик Віктор Глушков та ін.

Справедливо буде нагадати, що в СРСР були створені спеціальні інститути, які відбирали кадри й формували вигляд еліти: вищі навчальні заклади, творчі спілки й академії. Можливості творчого зростання не обмежувалися соціальним чи майновим цензом. Незважаючи на те, що принципи відбору формувалися партійними структурами, можливість піднятися на верхні щаблі суспільства міг кожний здібний і діяльний представник нижчих шарів за умови

лояльності до Комуністичної партії та її ідеології. Навіть соціальне походження вже не мало великого значення, і при Сталіні влада намагалася опиратися на кращих, розуміючи, що «кадри вирішують усе».

Але партійний диктат і політичний нагляд гіпноотично впливали на ініціативу, полишаючи «еліту» самостійності. Все це призвело до того, що не було вироблено захисту від геронтократії і зради в партійній верхівці. У вирішальний момент частина правлячого прошарку була підкуплена, а інша частина розгубилася й не знайшла, що можна проти-ставити розкладанню верхівки.

9.5. Кримінальна приватизація: формування псевдоеліти

Події 1985–1995 років розкололи елітарні суспільні і творчі організації на два табори. Для більшої частини української еліти радянських часів кримінальна революція стала особистою катастрофою. Кращі діячі радянських часів були принижені не стільки відсутністю державної підтримки, скільки новими аморальними умовами, які необхідно було задовольнити для збереження соціального статусу в часи Кравчука – Кучми. Більшість від них відмовилась.

Скоро всім думаючим українцям стало зрозуміло, що місце еліти в Україні знову заміщує «малий народ» і псевдоеліта, як це мало місце в нашій історії в 1917 році. Новою революційною демократичною хвилею на поверхню було викинуто активних кар’єристів, більшість серед яких були аморальними людьми.

Зокрема, як претендент на місце еліти висунувся великий прошарок так званих «нових українців», породжений кримінальною приватизацією. І це завдало величезного удару соціальним надіям, пов’язаним з крахом комуністичного ладу і викликало щире обурення в суспільстві.

Водночас на політичну арену вискочив і відділився, створивши власні творчі спілки та академії, космополітичний об-

слуговуючий прошарок так званої творчої інтелігенції, який складається з письменників-демократів, режисерів театру і кіно, малярів-модерністів, демократів-журналістів та інших діячів «малого народу», що воліють без будь-якого на те права називати себе «українською інтелігенцією». Ці природні ненависники народу України взяли активну участь у руйнівних процесах, ставши штатними пропагандистами ліберальних реформ. Згадаємо, хто був ініціатором «без'ядерності» української держави. Л. Кравчук, не задумуючись про майбутнє України, прийняв цю пропозицію, «піддавшись впливу тодішніх лідерів Руху І. Драча і, головним чином, Д. Павличка, які наполягали на статусі без'ядерності...», – пише Ю. Мосцова («Ведомости», 10.03.1993 р.). – ...Можливо, що колинебудь нащадки назвуть скороспішну об'яву України без'ядерною, нейтральною і безблоковою – диверсією». Сьогодні всі ці політики є народними депутатами, Героями України, а... ми вже бачимо, що без'ядерність і є диверсією.

При цьому справжні й талановиті українські письменники, скульптори, художники й режисери, представники вищої школи, наукової інтелігенції, які не змінили своїх державницьких і патріотичних поглядів, із самого початку й до сьогодні перебувають в опозиції до антиморальної «культурної революції», яку проводять в Україні апологети «світової закуліси».

Тому однією з головних причин нинішнього катастрофічного стану країни є те, що сучасна влада не спирається на національну креативну еліту, яка здатна захищати національні ідеали, зберігати національні традиції, ставити власні політичні цілі як усередині країни, так і за межами держави, пропонувати кадри до керівництва країною й формувати національну стратегію розвитку України. Влада зневажливо ставиться і до кращих національних кадрів у різних сферах промисловості і сільського господарства.

Чужорідність влади проявляється насамперед у ставленні до кращих представників нації. Влада більше занепокоєна зростанням ксенофобії в Україні, ніж кричущою аморальністю та українофобією на каналах телебачення, куди

зазвичай не допускаються представники української еліти і де безконтрольно правлять представники «малого народу».

Важливим для нас є факт, що в результаті «приватизації» в Україні не з'явилося впливового прошарку національної буржуазії, «середнього класу», класу креативних підприємців, зацікавленого в зростанні вітчизняного виробництва, підвищенні його якості, завоюванні внутрішнього і зовнішнього ринків і, відповідно, в укріпленні суверенітету й міжнародного авторитету нашої країни. Ті ж, хто претендує на роль економічної еліти, є компрадорська і лихварсько-гендлярська псевдоеліта – агентура «світового уряду». Олігархічний прошарок з обслуговуючими його політиками сформувався під час соціального розкладу, породив псевдоеліту «шоу-бізнесу», привів до керівництва засобами масової інформації представників чи агентів «малого народу».

Покійний російський філософ Олександр Сергійович Панарін, який народився в Україні, вдало визначив цей феномен, назвавши його «Спокусою глобалізмом». У своїй книжці з аналогічною назвою, що вперше побачила світ у 2003 році, він писав: «Організувавши єдиний світовий фінансовий простір як простір глобальної влади, США тим самим упорядкували й ринок, де місцеві еліти торгують національними інтересами. На цьому ринку має ходження єдина валюта і панує єдиний замовник – наддержава, що будує однополярний світ».

Сучасна українська псевдоеліта не тільки торгує нашими інтересами, вона принципово є паразитичною. Не менш паразитичною, пронизаною духом лібералізму є й значна частина корумпованого прошарку вищої української бюрократії. Такий стан свідчить про смертельну хворобу суспільно-державного організму, і зрозуміло, що ця хвороба довго не може тривати.

Докорінна відмінність справжньої національної креативної еліти полягає в тому, що вона, будучи кров від крові і плоть від плоті народу, пов'язана з народом тисячами духовних ниток, не бачить себе інакше, ніж у слугуванні Богу

й Україні, тобто в праці на благо свого народу і його культури. За своєю сутністю цей органічний прошарок суспільства є захисним шаром нації.

Водночас, на відміну від 1917 року, стан наш не настільки небезпечний, як у ті тяжкі часи, тому що національна креативна еліта з України не вигнана і не посаджена в табори, вона лише подавлена й тимчасово заміщена псевдо- і ксеноелітою.

Тому нам не слід впадати у відчай. Справжня національна креативна еліта в Україні є, хоча й перебуває під спудом, як зерна, давно кинуті в землю. Потенціал національної креативної еліти здатний дати щедрий урожай духовної культури, якщо умови середовища зміняться.

Що ж стосується професійних прошарків, які могли б за певних умов стати поводилями, включаючи видатних діячів науки і культури, армійських офіцерів, патріотичного духовенства, кращих керівників великих промислових і сільськогосподарських виробництв, середнього й малого бізнесу, то їхній сучасний стан принижений, що робить їхній досвід і талант практично не затребуваним.

Так було під час війни, коли національна середня ланка командного складу армії стала на чолі окремих дивізій, армій і домоглася вражаючих результатів. Саме сьогодні є не тільки потреба, а й усі умови й можливості для встановлення національної креативної еліти на її законне місце. Ми впевнені, що об'єктивні умови для цього дозріли.

За загрозливих обставин, інспірованих сучасним глобалізмом і адептами нового світового порядку, Україна, як ніколи, має потребу в особистому захисному прошарку нації, виділеної внаслідок національної контрреволюції.

Для суспільства вирішення цієї проблеми стане одночасно перевіркою його зрілості і здатності підкоритися історичній необхідності. Часу для вирішення такого надзвичайного і важливого для України завдання обмаль. Необхідно зробити висновок про відповідальність української громади за процес формування національної креативної еліти.

Саме народ, як це було й раніше в переломні моменти української історії, повинен, зрештою, створити реальні можливості для висунення талановитих, морально бездоганних патріотів України для управління трудовими колективами, культурними і соціальними процесами в нашій країні.

Формування національної креативної еліти України і є головним завданням **Громадської організації «За креативну Україну»**.

ВИСНОВКИ

Понад чверть століття терпить український народ пригноблення і, здається, немає їм кінця і краю. Усі ці роки зневажають темні і злочинні люди його незалежність, розділяють народ на партії і секти, забороняють йому молитися, знищують морально і фізично його кращих людей – найбільш віруючих, найстійкіших, найхоробріших і національно відданих, – пригнічують його свободу, спотворюють його духовний світ, марнотратять його надбання, розоряють його господарство, розкрадають і знищують його державу, відучують його від вільної праці і вільного натхнення...

Проти свободи народів ведеться світова війна з метою утвердження, збереження і посилення панування олігархії, в якій наймані загони лицемірних писак і цинічних демагогів застосовують найвитонченіші, віроломні і підлі прийоми та методи, виступаючи під гаслами «загальнолюдських цінностей», «демократії», «свободи».

Не «загальнолюдські цінності» та «свободу» несуть народам новоявлені рятівники людства. «Гуманітарні» інтервенції вже декілька десятиліть обертаються по відношенню до народів, що «звільняються» від «середньовіччя», «тоталітаризму» або «відсталості», нещадною експлуатацією, зубожінням, втратою незалежності, закабаленням і окупацією. «Гарячі» війни збереглися як додаткове підкріплення «гуманітарних» операцій; вони носять короточасний або локальний характер. Зате не припиняються ні на день, ні на хвилину і набули перманентного і загального характеру інформаційні війни, об'єктом яких є масова свідомість, світогляд, спосіб життя.

Ворог визначився – світова олігархія та містечкові князьки – місцеві олігархи. Це

вони знищили нашу промисловість, за безцінь «приватизували» підприємства, енергетичні компанії, металургійні комбінати. Забрали бюджетонаповнюючі підприємства в свої руки, а гроші вивели в офшори.

Понад чверть століття нас тримають за дурнів і годують міфами. Спочатку це робили «Горбачов і його команда», створивши міфи про якусь «перебудову», «загальнолюдські цінності», «нове мислення» тощо. Але люди хутко зрозуміли, що тут до чого. Потім «самостійну» Україну почали годувати міфами нові «князьки». Спочатку вкрали в народі всі його заощадження, розпродали Чорноморський флот, знищили промисловість, науку й освіту, зруйнували сільське господарство. Попервах це робили під виглядом проведення реформ і розбудови ринкової економіки (Кравчук), потім – під виглядом «демократичних реформ, яким немає альтернативи» (Кучма). Наступні президенти України – В. Ющенко, В. Янукович і П. Порошенко вперто годували і продовжують годувати нас міфами про вступ до НАТО та Європейського Союзу.

Але Україна ніколи не вступить до Євросоюзу. На це є багато причин. Але про одну, основну причину, необхідно сказати: «Це злиднений рівень життя українського народу, який нижчий за європейський як мінімум, у 5–10 разів. Хто ж візьме на своє утримання 40 мільйонів осіб? Якби Європа зважилася на такий крок, то це для неї обернулося б соціально-економічною катастрофою. А щоб досягти європейського рівня життя навіть за найкращих умов, Україні знадобиться багато років».

А навіщо потрібно вступати Україні до НАТО? Тільки для того, щоб НАТО захищало олігархів і український колоніальний уряд. Тільки в разі вступу України до НАТО міжнародні правителі будуть спокійними, знаючи, що в разі повстання Українського народу проти олігархів, колоніального уряду

і ксеноеліти війська НАТО будуть вірними захисниками цих найманців міжнародних банкірів. Єдиним завданням НАТО є захист олігархів і колоніального уряду від радикальних борців за національне визволення.

Які ж «Досягнення» народу України під керуванням олігархів і опікою МВФ? Вщент зруйновані економіка, наука, освіта, охорона здоров'я. Руйнується державність як основа життєдіяльності суспільства. Триває розпродаж військової техніки. Поручені всі норми честі, совісті, моралі. Народу стирають історичну пам'ять, народ вимирає, злидарюють вчені, вчителі та лікарі, занепадає мова й література. Все стає товаром. Культурна інверсія під керівництвом ідеологів неолібералізму веде український народ до деградації.

Негативним наслідком так званих реформ став величезний зовнішній державний борг, який на довгі роки ліг непомірним тягарем на плечі народу України. Як виник цей борг, внаслідок яких реформ, куди пішли «позичені» гроші і який отримано ефект? – на всі ці законні запитання суспільство відповіді жодного разу не отримувало. Чому? Чому влада не розповідає своєму народу, на кошти якого вона існує, як вона використовувала і використовує отримані кредити? Якщо їх розікрали, то хто?

Влада, депутати, журналісти, вчені більше як чверть століття упродовж 26 років називають «реформами» процес пограбування, зубожіння, демодернізації і дестабілізації України. Більше того, вони й тепер продовжують наполягати на необхідності цих реформ.

Відбувається безпрецедентне знедолення українського народу. Влада, щоб отримати кредити, виконує всі вимоги МВФ. Проте народ мовчить. Чому?

Існуючий режим постійно проводить практику шантажу населення подальшим зниженням рівня життя. Ліквідація

колективних господарств, введення високих податків на виробництво сільськогосподарської продукції, підвищення пенсійного віку, збільшення тарифів на газ, бензин і комунальні послуги дає можливість шантажувати голодом і втратою житла. Руїнування енергетичного комплексу до такого рівня, що спад виробництва в 3–5 разів не забезпечує потреб населення в енергії цілих областей, дає можливість режиму шантажувати холодом.

Режим повинен знати, що шантаж – це не акт миру і злагоди, а акт початку війни.

Олігархічна модель, яка є ворогом народів, має бути знищена.

Україна – самодостатня країна. Наш народ має таку історію, культуру й національні традиції, які нікому й не снилися. А тому нам немає чому вчитися в сучасного Заходу. Ми повинні йти своїм священним шляхом – у бік Сонця, подалі від смердючої тьми, де відбувається захід Заходу.

Національну ідею не треба придумувати, вона носиться в повітрі, стукає в наші серця: Гей, українці! Хіба не наші пращури заселили найбагатші землі й заснували на них свій рід? Мечем і кулями не вдавалося нікому відібрати їхнє володіння. Знадобилися підлість і зрада, але і її тепер добре всім видно. В азартному грабежі виявилось мародерське нутро націонал-зрадника, засвітилася агентура («п'ята колони»), розкрилася людожерська сутність глобалізму.

ЗМІСТ

Вступ	3
--------------------	----------

Розділ 1. Україна і світ

1.1. Що чекає людство в ХХІ столітті?	5
1.2. Чому так приваблива Україна?.....	13
1.3. Міфотворчість «правителів» України.....	17
1.4. Військова демократія Заходу.....	19
1.5. ВТО – засіб поневолення держав	22
1.6. Що ж буде ксеноеліта в Україні?	24

Розділ 2. Чому варто припинити війну з Росією?

2.1. Професор Джон Міршаймер про війну на сході України	29
2.2. Подорож у недалеке минуле.....	31
2.3. Створення кризи	34
2.4. «Геополітика для чайників»	35
2.5. Взаємні звинувачення	38
2.6. Який же вихід із цієї ситуації?	40

Розділ 3. Стартові умови для креативної революції

3.1. Неоколонізація України	45
3.2. Характеристика ситуації в Українській державі.....	50
3.3. Знищення економіки країни	54
3.4. Внутрішні сили – ксеноеліта при владі	57
3.5. Чому така трагічна доля українського народу?	62
3.6. Що маємо сьогодні? «Владу» слів... ..	66
3.7. Що потрібно робити і куди йти?	75

Розділ 4. Проект трансформації державного управління України

4.1. Маніфест руху «За креативну Україну»	78
4.2. Швейцарська модель – взірць для України	82
4.3. Зміна системи влади в Україні	87
4.4. Дорожня карта перебудови системи державного управління на основі самоврядування.....	91
4.5. Принципи розрахунків самодостатності районів України.....	96

Розділ 5. Проект креативної революції в Україні за прикладом післявоєнної Західної Європи

5.1. Реформування економіки окремих країн Європи	98
5.2. Подолання корупції	103
5.3. Синдикалістський принцип управління	105
5.4. Досвід США	108
5.5. Феномен економічного підйому Західної Європи	110
5.6. Соціальна революція в Західній Європі	112

Розділ 6. Проект креативної фінансово-кредитної системи

6.1. На шляху до планети без грошей	115
6.2. Як Україні звільнитися від доларового зашморгу?	123
6.3. Націоналізація гривні	127
6.4. Соціальні потрясіння, чи європейський децильний коефіцієнт?	130

Розділ 7. Проекти креативного державотворення

7.1. Креативний клас – могильник олігархів	136
7.2. Першочергові креативні дії нової влади	140
7.3. Організація суспільства на основі громад	146
7.4. Електронне голосування як основа креативної влади	150
7.5. Віра, духовність	154
7.6. Першочергові дії та конституційні зміни	157

Розділ 8. Проект кардинальних реформ для виходу України з кризи

8.1. Пропозиція для кардинального вирішення проблем	160
8.2. Розподіл ресурсів і пенсійна реформа	163
8.3. Коротко про інші реформи	164

Розділ 9. Чи можна уникнути деградації правлячої верхівки?

9.1. Про що говорить історія?	167
9.2. Неписане правило Західної Європи: державні чиновники – тільки представники корінної нації	174
9.3. Ситуація в Україні	178
9.4. Хто буде при владі: креативна еліта чи псевдоеліта?	181
9.5. Кримінальна приватизація: формування псевдо еліти	189

Висновки	194
-----------------------	------------

Наукове видання

Серія «Ревани історії: креативна революція»

Сенченко Микола Іванович

КРЕАТИВНА РЕВОЛЮЦІЯ

Засновник (фундатор) серії і відповідальний редактор
М. І. Сенченко

Керівник видавничого проєкту *Зарицький В. І.*
Комп'ютерний дизайн *Щербина О. П.*
Редактор *Манойло Н. П.*

Підписано до друку 25.04.2018. Формат 84×108^{1/32}.
Ум. друк. арк. 10,5. Обл.-вид. арк. 8,81.
Зам. №25418

Видавець і виготовлювач:
ТОВ «Видавництво «Ліра-К»,
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи ДК № 3981 від 15.02.2011.